

Giới thiệu Quý Nhân

Truyện Quý Nhân Nhạc Nhan là chuyện tình nhiều sóng gió nhưng cũng đầy cảm động của chàng và nàng, cốt truyện đặc sắc lôi cuốn tạo nên cảm hứng mới lạ cho độc giả.

Thật ra chàng không phải là người không biết trời cao đất rộng, càng không phải là kẻ mặt dày muốn dựa vào phụ nữ kiếm com ăn. Mà “kỳ ngộ” phát sinh ở trên người chàng là bí mật không thể nói. Chàng chỉ có thể ở trong nhà tu tâm dưỡng tính kiêm tránh tai họa.

Bạn đang đọc truyện *Quý Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Phía đông kinh thành Đại Chu, có một tiệm cầm đồ khá đặc biệt nằm trên con đường xa hoa đông đúc tên là Điền Đương Hàng. Mặt tiền cửa hàng rất lớn, có cả ba gian lầu nhưng lại không có bảng hiệu, không có danh hào. Ở trên con đường này có vẻ lẻ loi trơ trọi.

Trong cửa hàng, có một chàng quỳ họ Tiền, một thầy giám định họ Tôn, hai tên sai vặt Kha Vọng và Chu Sơn. Ngoài ra, còn có một kẻ an nhàn chuyên tới đây ngắm người qua kẻ lại cộng ngủ gật – ông chủ Ngô Dung, đứng bên Ngô Dung không rời nửa bước là người hầu An Triết.

Cửa hàng buôn bán bình thường, một ngày chỉ có mấy người vào hỏi, người đồng ý cầm đồ lại càng ít. So với phường may “Khởi Tú các” bên cạnh, khách khứa lúc nào cũng đông như nước chảy, cửa hàng này quả thật vắng tới mức có thể giăng lưới bắt chim.

Chỉ có điều, người trong cửa hàng cũng không sốt ruột chút nào, bọn họ nhàn nhã ngồi uống trà nói chuyện phiếm, hoặc là nhắm mắt ngủ gật. Dù sao, mặc kệ cửa hàng lời lãi bao nhiêu thì hàng tháng bọn họ đều được lĩnh lương đúng hạn. Ông chủ không gấp, bọn họ sốt ruột gì chứ!

Mặt trời còn chưa lên cao, khách qua lại trên đường chưa nhiều. Ngô Dung ngồi ở cửa tựa lưng vào ghế trúc, trong tay cầm một ấm lô nhỏ híp mắt ngủ gật.

Cuối thu mát mẻ, thật đúng là thời tiết tốt để ngủ.

Tôn sư phụ tuổi chừng năm mươi, ông thấy ông chủ nhiều lắm cũng chỉ mới hai mươi mấy tuổi, cảm thấy vẻ mặt kia quả thật so với ông càng giống lão già rảnh rỗi sự đời. Bởi vì đã rõ cho nên mới có vẻ không để ý mọi chuyện nên mỗi ngày mới thoải mái tự tại như thế.

Theo lời đồn, Ngô Dung là một kẻ chỉ biết sống phóng túng, ăn chơi trác táng, cho nên hần bị cha mình – Ngô Nguyên Ngân cho ra ở riêng, chỉ cho hần một cửa hàng mặt tiền cùng một tòa nhà ba gian, từ đó không để ý đến sống chết của hần nữa.

Nhưng Tôn sư phụ từ lúc được thuê đến đây làm thầy giám định tới bây giờ đều không dám coi thường hay xem nhẹ ông chủ của mình.

Những người thầy giám định giống như ông nếu muốn gian lận một chút, ví dụ như đem đồ giả nói là đồ thật, sau đó thông đồng với người bán, đứng ở giữa có thể thu được rất nhiều tiền. Những người cao tay một chút có thể làm mà thần không biết quỷ không hay, cho dù chuyện có bại lộ thì bọn họ cũng có thể nói là mình nhìn nhầm.

Dù sao thầy giám định cũng là người, mà là người thì đều không tránh khỏi có lúc nhìn lầm, trong hợp đồng làm việc còn có điều khoản như thế: Nếu thầy giám định không cẩn thận nhìn sai mà không phải ông ta cố ý thì tiền tổn thất ông chủ sẽ gánh chịu, thầy giám định cũng không phải bồi thường gì.

Đương nhiên, nếu thầy giám định bị phát hiện thông đồng với người ngoài lừa gạt ông chủ, tiếng xấu truyền xa, kẻ đó về sau cũng đừng mong đến những cửa hàng này làm việc nữa.

Tôn sư phụ cả đời cẩn thận, đến mức đồng nghiệp của ông cũng phải nể phục. Mà bọn họ nói: Ngô Dung là tên ngu ngốc chỉ biết chơi bồi lâu lẳng, không lừa hần thì lừa ai? Mà cũng không cần lừa nhiều lắm đâu, kiếm chút tiền dưỡng lão là được rồi.

Vì thế, có một ngày bạn của ông mang một món đồ được làm giả rất tinh vi đến cầm, Tôn sư phụ lâm vào khó xử. Lương tâm không cho phép ông làm vậy nhưng ông cũng không muốn đắc tội với bạn mình. Cuối cùng, ông đành đưa món đồ đó đến trước mặt Ngô Dung, nói ông không nhìn ra thật giả, ông chủ muốn nhận hay không? Nếu nhận thì ra giá bao nhiêu, tất cả đều theo ý ông chủ.

Lúc ấy Ngô Dung chỉ lo uống trà mà không để ý đến món đồ kia, sau khi nghe Tôn sư phụ nói xong, hần chỉ cười nhìn ông rồi nói: “Tôi cũng không biết thật giả. Nếu biết tôi còn thuê ông làm gì? Tôi thuê ông là vì tin tưởng ông, nếu ông nói thật thì tôi mua được đồ tốt; nếu ông nói dối tôi cũng coi như tiền mua một bài học. Về sau, những chuyện như thế này không cần đến hỏi tôi, tôi chỉ quản tiền lời cuối tháng.”

Ngô Dung chẳng qua chỉ là người mới hai mươi mấy tuổi, nhưng sau khi bị hần nhìn như có như không, ánh mắt cười như không cười, Tôn sư phụ giống như bị người ta dội lên đầu hai thùng nước đá, trời nóng mà lại thoát ra một thân mồ hôi lạnh. Ông không thể nào hình dung được ánh mắt kia lại có thể gây cho mình áp lực lớn đến thế, giống như tất cả tâm tư của ông đều không thể nào che giấu được. Đây không phải ánh mắt của một kẻ ăn chơi trác

táng không biết chuyện mà nó giống ánh mắt của người đã thành thạo việc đời.

Từ đó trở đi, Tôn sư phụ không làm qua một chuyện mờ ám nào, một phần là do đạo đức nghề nghiệp không cho phép, một phần cũng do không có can đảm.

.....

Cửa hàng bên này rất yên tĩnh, Ngô Dung ngồi ở ghế trúc nửa tỉnh nửa mê, bỗng nhiên nghe thấy vách bên cạnh âm ỉ, sau đó đột nhiên vang lên một tiếng khóc chói tai của phụ nữ, khiến Ngô Dung giật mình.

Người hầu của chàng – An Triết vội vàng đến trước mặt Ngô Dung nói: “Thiếu gia, không có việc gì, vách bên kia lại náo loạn đấy mà.”

Ngô Dung ngồi thẳng dậy, không còn vẻ mặt lười biếng nữa, ầm lồ trong tay cũng giao cho An Triết.

Cửa hàng của chàng cùng Khôi Tú các chuyên bán đồ may sẵn kia chỉ cách nhau có một bức tường, lúc này là giờ mở cửa buôn bán, cửa nhà đều mở rộng, tiếng động từ vách bên kia truyền sang nghe được vô cùng rõ ràng.

Tiếng khóc lạnh lạnh giống như một con dao nhọn, nằng kia còn vừa khóc vừa mắng: “Chị định vì tiền mà người thân máu mủ cũng không nhận hả? Nếu Trần An không vội trước vội sau bốn ba khắp chốn, việc buôn bán của chị mấy năm nay có thể thuận lợi như vậy không? Trần An mới làm sai một chút chị đã đuổi việc chàng, chị muốn chàng về nhà tự rút ngón tay à, cả nhà chúng tôi sống thế nào đây? Cho dù chị không nghĩ cho em rể Trần An, thì chị cũng phải nghĩ cho tôi chứ? Tôi là em gái ruột của chị đây, hai đứa con trai của tôi là cháu chị, chị ăn sung mặc sướng mà lại muốn chúng tôi chết đói ư? Cửa hàng này là của cha để lại chứ không phải là tài sản riêng của chị, vậy mà chị lại muốn chiếm làm của riêng. Tôi chưa từng gặp người nào tham lam như chị! Nếu chị không cho Trần An làm việc ở đây, vậy tôi sẽ ra ở riêng. Cửa hàng này của cha trị giá không ít tiền đâu, chị phải chia lại phần cho chúng tôi!”

Tiếng phụ nữ khác nhẹ nhàng khuyên can: “Em ba, em nói ít đi một chút, lần này Trần An phạm tội lớn là thật. Thấy trời sắp chuyển lạnh, chị cả bảo cậu ta đi mua vải bông, em xem cậu ta mua về thứ gì? Không nói đến tất cả đều là hàng loại hai, mà hơn một nửa hàng đều biến vàng mốc meo, phía trên đều mốc hết, như thế làm sao may quần áo được? Mua hàng loại hai, Trần An lại tính theo giá hàng thượng đẳng, cậu ta đứng ở giữa đã ăn bớt bao nhiêu tiền rồi?”

“Thôi đi! Chị chỉ biết nói tốt cho Diệp Lăng Vũ, ai chẳng biết hai chị từ nhỏ đã thân thiết chứ? Đàn ông nhà chị không trông chờ gì được, chị muốn dựa vào Diệp Lăng Vũ thay chị nuôi chồng nuôi con nên đi khắp nơi nói tốt cho chị ta là đúng rồi. Trần An nhà tôi cho dù lần này bị người ta lừa, vậy mấy năm nay chàng không có công lao cũng có khổ lao, thế mà lại kiểm lý do đuổi việc chàng. Có người chị nào như vậy không?” Tiếng người phụ nữ kia càng cao vút.

Lại có một tiếng phụ nữ lớn tuổi nói theo: “Lăng Vũ à, không phải mẹ nói con. Điều là người nhà cả, so đo nhiều như vậy làm gì. Trần An bị người ta lừa, chính nó cũng cảm thấy đau khổ, con phạt nó một ít tiền là được, cần gì phải đuổi việc chứ? Chỗ vải bông này để mẹ đến thay nó. Làm buôn bán đều như vậy cả, đâu thể lúc nào cũng lời được? Ngày xưa cha con cũng từng bị người ta lừa đấy thôi! Còn nữa, em ba con nói cũng đúng, con đã lớn rồi, lúc nào cũng xuất đầu lộ diện cùng người khác nói chuyện làm ăn, đây cũng không phải là chuyện tốt. Mẹ đều nghĩ cho con hết rồi: em họ con tuy nhỏ hơn con ba tuổi, cũng không đồng ý ở rể nhưng thằng bé nói sinh con trai đầu lòng sẽ cho mang họ Diệp, như thế còn không được sao?”

Bên kia lại im lặng một lúc.

Làm hàng xóm đã một năm, Ngô Dung cũng hiểu tính cách của bà chủ Diệp Lăng Vũ bên cạnh. Nàng là một cô gái mạnh mẽ, cho tới bây giờ luôn tươi cười nói chuyện với mọi người, cũng chưa bao giờ cãi nhau trước bàn dân thiên hạ, huống chi những người gây chuyện đều là người thân của nàng?

Nàng nhất định sẽ im lặng đứng không? Tội gì trở thành trò cười ở trước mắt bao người?

Chỉ là... cô em ba kia lại không muốn buông tha cho nàng, tiếp tục hét lớn: “Chị nói gì đi chứ! Có phải chột dạ hay không? Chị muốn độc chiếm tài sản cha tôi để lại phải không? Tôi nói cho chị biết, Diệp Lăng Vũ! Theo lẽ thường con gái chỉ được hưởng một phần đồ cưới, còn lại tài sản trong nhà để cho con trai thừa kế. Cha trước khi lâm chung muốn chị kén rể, sinh con đều mang họ Diệp nên mới cho chị tạm thời tiếp quản Khôi Tú các. Nhưng chị không thành thân, cũng không cho phép chúng tôi giúp chị, chị rốt cuộc muốn làm gì? Cầm tiền có thể sinh con hả?”

Nàng ta lại cười lạnh một tiếng, nói: “Hay là chị muốn chiếm hết tài sản của cha? Chị cũng không chịu động não một chút, chỉ bằng tiếng tăm chị ngày nào cũng ra đường buôn bán thì có người đàn ông tốt nào muốn lấy chị chứ? Hừ! Chị lại đi thích Đặng công tử, chàng ấy tựa như thần tiên trong tranh vậy, làm sao lại để ý đến chị? Hừ! Chim sẻ lại muốn thành phượng hoàng! Lại nói, chị không muốn kén rể cũng được thôi, hai thằng bé nhà tôi cũng đã hơn một tuổi, không bằng để chúng làm cháu đích tôn, đổi thành họ Diệp là được rồi, vừa vặn có thể kế thừa sự nghiệp nhà họ Diệp.”

Lại là một khoảng lặng im khiến người ta khó chịu.

Ngô Dung nói với An Triết: “Đi, mời bà chủ Diệp qua đây, nói trang phục chúng ta đặt may mấy ngày trước có chút vấn đề, mời nàng qua xem phải sửa thế nào.”

An Triết nhìn thiếu gia nhà mình, thấy khuôn mặt chàng bình tĩnh nhưng trong ánh mắt lại có phiền chán, liền biết chàng không thích chị em bên kia tranh cãi. Là chàng muốn giải vây cho Diệp Lăng Vũ.

An Triết thông minh tuân lời, nhanh chóng chạy tới cách vách.

An Triết chào hỏi Diệp Lăng Vũ rồi mới nói: “Đúng ra không nên làm phiền cô nương, chỉ là thiếu gia nhà tôi hơi khó tính, thấy bộ cảm bào kia có chỗ không vừa ý, cô có thể đi qua xem một chút không?”

Diệp Lăng Vũ gật gù đầu, nói: “Được, để tôi qua xem sao.”

Nàng xoay người nói với mẹ cùng em ba: “Chuyện này để về nhà nói, bây giờ mở cửa buôn bán đã, có được không?”

Nhưng em ba của nàng – Diệp Lăng Ca lại túm tay nàng, kêu: “Chị không được đi! Chị phải nói cho rõ ràng rồi muốn đi đâu thì đi!”

Diệp Lăng Vũ nhú nhú mày, nói: “Lăng Ca, em cũng đã làm mẹ nên hiểu chuyện một chút.”

“Tôi không hiểu chuyện chỗ nào? Phải, trước đây tôi không hiểu chuyện nên mới ngây ngốc lấy chồng sớm, nào biết cả khối tài sản này lại về tay chị chứ? Chị đừng đùa giỡn tôi nữa, coi tôi là kẻ ngốc hả? Nếu hôm nay chị không nói cho rõ ràng tôi sẽ ở đây không đi đâu hết! Lát nữa gọi em tư tới ta giải quyết một lần luôn đi!”

Diệp Lăng Vũ dừng bước, sắc mặt phức tạp mà quay lại nhìn em gái mình. Đầu cùng cha mẹ sinh ra, nhưng sao em ba của nàng lại ngốc đến nước này?

Lúc trước Diệp Lăng Ca âm ỉ đòi lập gia đình, Diệp Lăng Vũ còn tặng một phần đồ cưới thật lớn, sau này lại để chồng Diệp Lăng Ca làm việc ở Khôi Tú các. Trần An cũng là kẻ thông minh, nàng để hẳn phụ trách mua bán vải dệt. Lúc đầu hẳn còn thật thà, sau này lại bắt đầu ăn bớt của công. Lần này càng giỏi, mua một đồng phế liệu biến vàng mớ meo, về Khôi Tú các báo cáo thu chi lại nói là hàng thượng đẳng, hẳn ở giữa không biết đã ăn bớt bao nhiêu tiền rồi. Chỗ tiền đó không đưa cho Diệp Lăng Ca, ngược lại chạy đến Dương Châu chơi gái.

Một tên đàn ông khôn nạn như vậy, nếu là Diệp Lăng Vũ nàng đã bỏ quách đi cho rồi. Song không ngờ Trần An nói hai ba câu lại đổ dành Diệp Lăng Ca, để nàng ta chạy đến nhà mẹ đẻ náo loạn.

Ngốc hết thuốc chữa! Diệp Lăng Vũ chán nản nhìn em mình, ngay cả tranh cãi cũng không muốn.

Khôi Tú các là phường may cha Diệp Lăng Vũ mở ra, khi đó làm ăn cũng tạm ổn, đủ để cả nhà không lo ăn mặc. Ông Diệp cả đời không có con trai, tuy rằng nạp một lúc mười hai tiểu thiếp, sinh được một loạt con gái, lại vẫn không có con trai. Cuối cùng ông Diệp sầu muộn đến chết, đương nhiên, cũng có thể là làm việc trên giường vất vả quá độ mà chết.

Ông Diệp mất sớm, trước khi chết giao cho con gái trưởng Diệp Lăng Vũ tìm một chàng rể ở rể, sinh con mang họ Diệp, kế thừa hương khói nhà họ Diệp.

Trước đây Diệp Lăng Vũ cũng định theo di chúc của cha tìm một chàng rể nhưng về sau nàng mới nhận ra, một chàng rể tốt đâu dễ tìm như vậy?

Tư tưởng trọng nam khinh nữ tồn tại đã lâu, mọi người rất coi trọng con trai, cho rằng chỉ có con trai mới có thể truyền thừa huyết mạch. Bởi vậy, chỉ cần là đàn ông có khí phách đều không chịu ở rể, cho dù vất vả khổ cực thế nào họ cũng phải cưới được vợ về nhà. Định môn lập hộ, thế này mới gọi là nam tử hán đại trượng phu!

Ở rể trở thành người nhà gái? Vậy còn ra thể thống gì chứ, là tiểu bạch kiểm ăn bám sao?

Thời đại này ai cũng nghĩ như vậy.

Thế nên, Diệp Lăng Vũ rất khó tìm được một người chồng như ý. Người chịu ở rể hơn một nửa là tên côn đồ hết ăn lại nằm, mà người nàng để ý.... Chàng giống như phượng hoàng, không chỉ có bề ngoài vô cùng tuấn mỹ, mà chí hướng cũng cao như vậy, làm sao chàng có thể chịu thiệt lấy cô gái bình thường nhà họ Diệp này chứ?

Cứ như vậy, Diệp Lăng Vũ tuổi ngày càng lớn, năm nay đã là cô gái lỡ thì tuổi quá hai mươi, mà vẫn chưa tìm được người chồng thích hợp. Nhưng nàng vẫn luôn kiên cường giữ vững Khôi Tú các cha để lại, trong đó rất nhiều gian khổ, nàng cũng không thể nói rõ với người ngoài.

Sau khi cha qua đời, đầu tiên Diệp Lăng Vũ xử lý những tiểu thiếp của cha: người nào còn trẻ mà chưa sinh con sẽ cho họ tái giá. Người nào đã có con gái, muốn ở lại nhà họ Diệp dưỡng lão, nàng cũng không đuổi những người đó đi mà nuôi dưỡng họ chu đáo. Chờ các em lớn lên, cũng cho các em sinh lễ về nhà chồng. Mặc kệ ra sao, đây đều là máu mủ cha để lại.

Bạn đang đọc truyện *Quý Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Về phần ba cô em ruột của Diệp Lăng Vũ, nàng lại tốn biết bao công sức mới tìm cho các em người chồng thích hợp. Nhưng con gái thương nhân không được người ta coi trọng, nhà quyền quý lại càng không, cho dù gả cũng chịu phận làm thiếp mà thôi. Nàng sẽ không để các em mình phải chịu khổ như thế!

Thật vất vả mới gả ba cô em ra ngoài, kết quả em về lại nhắm tới tài sản của gia đình, tìm đủ mọi cách để moi tiền nhà họ Diệp. Nhất là em về thứ ba – Trần An, hai năm nay hần càng to gan, càng ngày càng hỗn láo, coi thường nhà họ Diệp toàn phụ nữ, cho là các nàng không có học nên làm hết chuyện ma quỷ này tới chuyện khác, lừa trên gạt dưới. Nếu không nể tình Diệp Lăng Ca với hai đứa cháu trai, Diệp Lăng Vũ đã giao hần cho quan phủ, cho hần ăn com tù mấy năm rồi.

Trần An hỗn láo đã đành, gặp Diệp Lăng Ca cái gì cũng nghe theo Trần An, cứ nghĩ nhà họ Diệp đối xử tệ với nàng, cho rằng hoa hồng được chia hằng năm từ phùng may Diệp gia thật sự quá ít, phần còn lại đều bị Diệp Lăng Vũ chiếm, cả ngày mắng Diệp Lăng Vũ là tiểu nhân.

Diệp Lăng Vũ có đôi khi rất muốn đánh Diệp Lăng Ca. Vì sao nàng phải vất vả kinh doanh gia nghiệp chứ? Còn không phải là để cho con gái Diệp gia một chỗ dựa vững chắc, để các nàng không bị người ngoài coi thường sao?

Con gái đã gả chồng, làm sao mới có thể sống tốt? Một nửa là dựa vào chính mình, còn nửa kia phải nhờ vào nhà mẹ đẻ. Nhà mẹ đẻ nếu đủ vững chắc, con gái ở nhà chồng cũng thoải mái hơn. Cho dù bị khinh thường cũng có thể về nhà mẹ đẻ trú ẩn.

Nếu không có nhà họ Diệp thì ai sẽ làm chỗ dựa cho các nàng đây? Ai sẽ gánh cho các nàng hết sầu muộn? Ai sẽ cho các nàng tiền tiêu vặt hằng năm? Diệp Lăng Vũ chưa bao giờ keo kiệt. Lợi nhuận từ Khôi Tú các, trừ bỏ giữ lại tiền vốn cùng tiền sinh hoạt hằng ngày, còn lại nàng đều chia cho ba đứa em ruột.

Sổ sách của nàng cũng luôn rõ ràng, cuối năm đều cùng các em quyết toán sổ sách.

Rốt cuộc nàng vì ai mà vất vả, vì ai mà gian lao? Đến mẹ cũng nghĩ là nàng chỉ biết ngây ngốc làm việc mà không biết dự tính cho mình.

Mẹ nàng – Vương thị thật ra cũng có tính toán riêng, bà muốn đem con gái lớn gả cho cháu ngoại của mình – Vương Sùng Nghĩa, như vậy tài sản nhà họ Diệp cũng không thể lọt vào tay người ngoài.

Tuy nhiên, đứa cháu kia của bà suốt ngày trêu chọc chọc mào, làm chuyện hạ lưu, Diệp Lăng Vũ là người buôn bán, biết nhiều nam nhân thông minh tài giỏi thì làm sao có thể coi trọng hần ta?

Đôi khi Diệp Lăng Vũ rất chán nản, cũng rất muốn bỏ không làm nữa. Nàng trả giá nhiều như vậy không ai biết đến, mà còn cho rằng nàng chỉ nghĩ đến bản thân.

Nếu nàng là con trai, sau khi cha qua đời, nếu giống nàng tự chống đỡ cơ nghiệp, lo cho em gái lấy chồng thì người khác nhất định sẽ khen nàng tuổi trẻ tài cao, hiếu thuận cha mẹ, thương yêu em gái... Dù thế nào cũng đều là khen ngợi.

Nhưng thực tế thì sao? Chỉ vì nàng là con gái, cho nên tất cả cố gắng của nàng đều bị chê cười, cho nên nàng vất vả vì muốn tạo chỗ dựa cho con gái nhà họ Diệp... tất cả... không chỉ có người ngoài không hiểu, mà ngay cả mẹ ruột cùng em gái của mình đều cho rằng nàng tham lam, nàng có ý nghĩ xấu xa...

Có khi nàng muốn gả đại cho người hoặc chia tài sản cho mỗi người một phần, về sau đừng ai muốn tìm nàng gây sự.

Nhưng sau này thì sao?

Những người trong nhà này đều đã quen ăn sung mặc sướng, mà miệng ăn núi lở, chỉ sợ qua mấy năm sau đã phải chịu đói. Đến lúc đó không chỉ mẹ ruột của mình không ai chăm sóc, mà em gái mình đã không có nhà mẹ đẻ chống đỡ, bị chồng bỏ còn tốt, nếu chẳng may bị đánh bị mắng thì phải làm sao?

Diệp Lăng Vũ là chị cả, khi không có anh em trai nàng chỉ có thể dùng đôi vai gầy yếu của chính mình để chống đỡ nhà họ Diệp, chỉ vì muốn nói cho người ngoài biết: dù nhà họ Diệp chỉ có phụ nữ nhưng không ai có thể ức hiếp các nàng.

Nàng không mong được người mang ơn, khi nàng có khả năng, nàng sẽ hết sức chăm lo cho mọi người. Song nàng cũng không phải kẻ ngốc chỉ làm ơn mà không cần hồi báo, cho nên hôm nay đã là cực hạn của nàng rồi.

Diệp Lăng Vũ nói với An Triết: “Thật sự xin lỗi, nhà có chút rắc rối, cậu về đợi một lát tôi xử lý xong mọi chuyện sẽ qua.”

An Triết vội vàng đáp: “Cô bạn, cô bạn, vậy tôi đi về trước.”

Diệp Lăng Vũ lạnh lùng nhìn Diệp Lăng Ca, sau đó xoay người đi lên lầu hai, nói: “Các cô đã nói thế, vậy chờ em tư đến, hôm nay sẽ đem tất cả mọi chuyện giải quyết.”

Khôi Tú các giống Điện Đường Hàng bên cạnh đều theo lối kiến trúc hai tầng. Lầu dưới chia thành gian ngoài, có mặt tiền rộng rãi để trưng bày hàng mẫu cùng vài vóc cho khách hàng lựa chọn. Góc bên phải có đặt một dãy ghế để khách ngồi nghỉ chân; phòng trong hơi nhỏ một chút, là nơi khách bình thường ở dưới lầu thay quần áo.

Lầu hai trang trí rất thanh nhã, chia làm ba phòng đơn. Phòng bên trong là nơi Diệp Lăng Vũ làm việc; hai gian bên ngoài trên tường treo nhiều bức tranh thơ, bàn bày đồ cúng hoa tươi bốn mùa cùng một cái gương đồng lớn, ghế dựa đặt ở đây là loại ghế lớn sang trọng. Đây là nơi dành cho khách quý thư đồ.

Đến trưa, em thứ tư của Diệp Lăng Vũ – Diệp Lăng Thi cũng đến, nàng ta gả cho con của một tiểu địa chủ bên ngoài kinh thành, cuộc sống rất thoải

mái. Bốn chị em nhà họ Diệp cùng mẹ của các nàng – Vương thị, năm người tập trung trong phòng làm việc của Diệp Lăng Vũ, hai mặt nhìn nhau.

Đứng hàng thứ ba – Tam Diệp Lăng Ca nói trước: “Chị cả, giờ chị muốn làm gì thì nói luôn đi. Dù sao chị cũng không thể một mình ăn thịt, còn em đây đến nước canh cũng không có mà uống, trên đời không có đạo lý như vậy.”

Em hai Diệp Lăng Ngữ nhìn em ba nhà mình, lại nhìn chị cả muốn nói lại thôi. Nàng từ nhỏ đã hiền lành, cũng không muốn đắc tội với ai cả.

Em tư Diệp Lăng Thi từ nhỏ đã được nuông chiều, khi lập gia đình lại được nhà chồng yêu thương, đối với chuyện này không để ý lắm. Chị lo đứng cạnh mẹ nói nhỏ là nàng mới mang thai. Đây đúng là lúc vừa mừng vừa lo.

Diệp Lăng Vũ nói: “Chị biết ý của các em. Nếu đã có ý nghĩ chị quản lý Khởi Tú các là vì muốn chiếm tài sản của nhà họ Diệp, được thôi, chị cũng không muốn giải thích nhiều. Như vậy đi, chị sẽ bán Khởi Tú các. Mặc kệ bán được bao nhiêu tiền, trừ đi tiền đường lão cho mẹ cùng ba đi nương, còn lại chia đều cho bốn người. Vậy là xong.”

Diệp Lăng Ca lập tức nói: “Em đồng ý.”

Diệp Lăng Thi cũng nói: “Được thôi, vì một chút tiền mà cãi nhau làm gì cho mất tình cảm, chia sớm cho rồi.”

Diệp Lăng Ngữ khó xử: “Như vậy được không? Dù sao Khởi Tú các cũng là tâm huyết của cha.”

Diệp Lăng Vũ thờ dài, liếc mắt nhìn em hai, thật khó cho nàng lại nghĩ đến di chúc của cha, nàng nói: “Chị sẽ không quên lời hứa với cha. Chị sẽ kén rẻ, duy trì hương khói cho nhà họ Diệp gia.”

Vương thị không có ý kiến gì, trước kia nghe chồng, bây giờ nghe con gái. Thấy các con đều chung ý kiến, lúc này bà mới nói: “Các con đều đồng ý là được rồi, miễn cho ganh tị nhau. Có điều Lăng Vũ này, nếu con thành thân cùng em họ con thì tốt quá, người một nhà đều vui vẻ.”

Đối với người mẹ hồ đồ của mình, Diệp Lăng Vũ liền coi như không nghe thấy bà nói.

“Đã như vậy, hôm nay khởi Khởi Tú các tạm thời đóng cửa, sau đó kiểm kê kết toán sổ sách, tìm một ông chủ mới, mọi người chia tiền.”

Những vát và của nàng đã trôi đi như nước, vậy nàng cần gì phải ‘ngựa nhợ chuồng không đi’ chứ?

Phụ nữ buôn bán vát và hơn đàn ông gấp trăm ngàn lần, nàng thật sự không muốn tự mình chuốc lấy khổ nữa.

Một ngày sau khi Diệp Lăng Vũ lên tiếng muốn bán Khởi Tú các, Tiền chương quỳ của Điện Đương Hàng bên cạnh đến tìm Diệp Lăng Vũ.

Tiền chương quỳ hơn bốn mươi tuổi, dáng người cao gầy, mặc bộ áo dài màu lam đã cũ, lại thêm chòm râu. Có phần nho nhã của thư sinh chứ không giống thương nhân chút nào.

“Bà chủ Diệp, nghe nói cô muốn bán Khởi Tú Các?”

Diệp Lăng Vũ gật gù đầu, những người hàng xóm này đều biết nguyên nhân nên nàng cũng không cần giải thích nhiều làm gì.

Tiền chương quỳ nói: “Khởi Tú các kinh doanh rất được, ở giới thượng lưu trong kinh thành cũng có danh tiếng. Chỉ cần giá cả thích hợp, ông chủ của chúng tôi sẽ mua. Tiền bạc thanh toán sòng phẳng.”

Diệp Lăng Vũ nghĩ một chút. Tuy nàng cũng thường xuyên gặp ông chủ Điện Đương Hàng bên cạnh – Ngô Dung, nhưng hai người chỉ tính quen biết một chút, vì Ngô Dung có vẻ không thích nói chuyện.

“Thật sự đáng giá của Khởi Tú các là cửa tiệm này. Về phần danh tiếng thì không thể quy ra tiền được. Còn nữa, những thợ may Khởi Tú các thuê đều có tay nghề cao, hợp đồng của bọn họ với Khởi Tú Các vẫn chưa hết, tôi chỉ hy vọng ông chủ mới của Khởi Tú các có thể tiếp tục thuê bọn họ.”

Mặc dù có tay nghề thì sẽ không chết đói, nhưng công việc ổn định cũng không dễ tìm. Đây cũng là nguyên nhân khiến những thợ giỏi đều chịu đi làm thuê mà không muốn tự tay xây dựng sự nghiệp.

Tiền chương quỳ gật đầu đáp: “Ông chủ chúng tôi nói những chuyện này đều có thể thương lượng. Hơn nữa, không chỉ giữ lại thợ may của Khởi Tú các, chúng tôi cũng hy vọng bà chủ Diệp, tiếp tục quản lý Khởi Tú các.”

Diệp Lăng Vũ ngước mắt, hỏi: “Thuê tôi?”

“Đúng vậy. Ông chủ chúng tôi không hiểu về may mặc, không bằng mời bà chủ Diệp tiếp tục quản lý, cậu ấy mới có thể yên tâm mà không cần lo lắng.” Tiền chương quỳ cười cười, nói: “Sau này có tiếp xúc nhiều với ông chủ rồi sẽ biết, tính cậu ta lười nhác, bình thường chỉ thích cuối tháng đếm tiền, kinh doanh quản lý cậu ta ít khi quan tâm lắm.”

Diệp Lăng Vũ hơi hơi cao giọng, nói: “Nhưng, tôi là nữ.”

Bởi nàng là nữ nên nàng không thể thừa kế sự nghiệp của cha. Đến cả người nhà của nàng đều không đồng ý, làm sao có người lại tin tưởng nàng như vậy đây?

“Thì sao chứ?” Tiền chương quỳ lấy tay vân vê chòm râu, không đồng ý nói: “Chúng ta đều là người làm ăn, người làm ăn chỉ quan tâm đến làm sao có thể kiếm lợi nhuận, làm sao có thể kiếm được càng nhiều bạc. Mà bạc thì không phân biệt nam nữ.”

Bản lĩnh của Diệp Lăng Vũ như thế nào, Tiền chương quỳ đến đây suốt một năm đều hiểu rõ. Từ đầu là ngạc nhiên, khinh thường, về sau lại sợ hãi, cho đến bây giờ là tôn sùng nàng. Ông chỉ dùng ánh mắt của người làm ăn chứ không dựa vào nam hay nữ để đánh giá một con người. Cũng bởi vậy mà Tiền chương quỳ cực kỳ đồng ý với quyết định của Ngô Dung. Hiện tại Khởi Tú Các là con gà mái đẻ trứng vàng, mua rồi quản lý cho thật tốt, sau này khó có thể nói sẽ kiếm thêm được bao nhiêu, nhưng nhất định sẽ không thâm hụt tiền.

Diệp Lăng Vũ cũng hơi động lòng. Mấy năm nay nàng đều xuất đầu lộ diện quản lý Khởi Tú các, tuy có nhiều khổ cực nhưng cũng giúp nàng mở mang tầm mắt học thêm nhiều điều, chứ không bị gò bó trong căn phòng bức bối. Suốt ngày ngồi ở nhà, sinh con, giặt giũ, nấu cơm cũng hết một đời, mà đi ra bên ngoài buôn bán làm ăn, tung hoành trong thương giới cũng là cả một đời.

Nếu là bạn, bạn sẽ chọn cuộc sống thế nào?

Dĩ nhiên, có không ít cô gái thích được đàn ông nuôi dưỡng, cơm áo ấm no, và coi đây là hạnh phúc.

Nhưng Diệp Lăng Vũ không như vậy, nàng biết loại hạnh phúc mong manh thế này đều đặt trọn trong tay người đàn ông, họ muốn cô ấy vui vẻ chỉ cần cái nhắc tay, nhưng nếu muốn cô ấy thống khổ thì hành hạ cô ta đến chết cũng là chuyện dễ dàng.

Diệp Lăng Vũ biết đến thế giới bên ngoài khá rõ, vì thế nàng không muốn làm một kẻ yếu đuối bị đánh mà không thể phản công.

Nàng muốn tự tạo bầu trời cho riêng mình, muốn tự giành lấy hạnh phúc mà mình nên có, bởi vì những thứ mà chính mình cố gắng giành được thì không ai có thể lấy đi.

Diệp Lăng Vũ nói: “Để tôi suy nghĩ một chút, ngày mai sẽ trả lời.”

Tiền chương quỳ cười nói: “Chuyện này không cần vội, dù sao cũng là việc lớn, bà chủ Diệp nên suy nghĩ cẩn thận. Có điều. .... ông chủ chúng tôi còn có một yêu cầu hơi quá đáng nữa. ....”

Nếu nói việc thu mua Khởi Tú các, cùng với thuê Diệp Lăng Vũ tiếp tục buôn bán là việc Tiền chương quỳ vui vẻ tán thành, thì chuyện tiếp theo đây ông lại không đồng ý lắm.

Diệp Lăng Vũ nghi hoặc hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Tiền chương quỳ nói: “Ông chủ chúng tôi có ý với bà chủ Diệp, muốn cầu hôn cô.”

Diệp Lăng Vũ khiếp sợ không nói được gì.

Tiền chương quỳ cũng không có gì để nói, ông rất phản đối chuyện hôn nhân này. Ông chủ không phải hạng nghèo khó, đáng người lại cao to tuấn tú lịch sự, vì sao lại muốn chịu thiệt lấy con gái thương nhân đây?

Diệp Lăng Vũ im lặng một lúc, mới sâu kín nói: “Tôi đã từng hứa với cha là sẽ không gả cho người, mà chỉ kén rể, phải thay Diệp gia giữ lại hương khói.”

Tiền chương quỳ cũng sâu kín mà trả lời: “Ông chủ chúng tôi cũng nói cậu ta không để ý chuyện ở rể.”

Diệp Lăng Vũ cũng biết chuyện của Ngô Dung, bởi năm trước Ngô Dung đã gây một chuyện lớn, khiến toàn bộ kinh thành chấn động.

Nhà họ Ngô là thương gia ở kinh thành đã lâu. Lúc đầu chỉ buôn bán nhỏ, cho đến đời cha của Ngô Dung – Ngô Nguyên Ngân, đã tích lũy được một số vốn khá khá. Vì thế Ngô Nguyên Ngân đã mua một cửa hàng lớn tại khu phố xa hoa, làm ăn ngày càng phát đạt.

Ngô Nguyên Ngân lớn tuổi mới sinh được mình Ngô Dung nên rất cưng chiều, nên mới khiến chàng trở thành kẻ phóng túng ăn chơi trác táng, ngày thường chỉ biết trêu chọc mèo vờn với lũ bạn xấu xa.

Bạn đang đọc truyện *Quý Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Ngô Dung tuy hư hỏng nhưng sinh ra trong gia đình giàu có, thân hình cao lớn, ngũ quan đoan chính, sửa mi mắt phượng, sống mũi thẳng tắp, làn môi mỏng, nếu chàng chỉ đứng im mà không nói lời nào thì rất giống một nhân vật lớn. Chỉ tiếc vừa mở miệng ra đã lộ bản chất rồi.

Bình thường con cái khi đến tuổi trưởng thành, cha mẹ đều tìm người mai mối chuẩn bị hôn sự. Mà nhà họ Ngô không biết sao lại chậm chạp không lo

cho Ngô Dung, để Ngô Dung đến giờ đã hai mươi mấy tuổi mà vẫn chưa lấy vợ.

Đúng ra, cho dù Ngô Dung chơi bời hư hỏng nhưng còn có tài sản của gia đình. Trên đời này người tham tiền không ít, cũng có nhà gái chủ động đến cửa cầu hôn nhưng đều bị nhà họ Ngô khéo léo từ chối. Họ chỉ nói muốn chờ một thời gian nữa, cũng không biết bọn họ đang đợi cái gì.

Năm ngoái, Ngô Dung tự nhiên lại muốn tìm một nàng dâu. Tìm mãi, tìm mãi, không biết chàng tìm thế nào lại đi thích con gái của trưởng công chúa Thường Nhạc, còn lớn tiếng tuyên bố với mọi người nhất định phải lấy con gái công chúa làm vợ. Lời này nói ra khiến cả kinh thành chấn động. Chỉ bằng chút gia sản của nhà họ Ngô mà đã vọng tưởng muốn cưới con gái công chúa sao? Đầu óc có vấn đề hả?

Thường Nhạc công chúa cũng vô cùng xấu hổ, con của công chúa – Tiêu Thiệu trong lúc giận dữ đã đánh cho Ngô Dung một trận. Khi đó Ngô Dung bị đánh bất tỉnh đến năm ngày, suýt nữa thì mất mạng.

Sau khi Ngô Dung tỉnh lại, cả người trầm mặc hơn rất nhiều, cũng chặt đứt liên hệ với lũ bạn hư hỏng, đóng cửa ngôi ở nhà mấy tháng. Chàng bỗng nhiên lại thích đọc sách, loại sách nào cũng đều xem, nhất là lịch sử, địa lý, các loại sách về phong tục tập quán, có vẻ thay đổi rất nhiều.

Ngô Nguyên Ngân cũng bị Ngô Dung dọa sợ, vừa lúc vợ của ông – Triệu thị lại sinh thêm một con trai. Ngô Nguyên Ngân quá đổi vui mừng, đem nhà cửa trong kinh thành cùng với cửa hàng sang tên cho Ngô Dung, đá đưa con lớn hư hỏng này ra khỏi nhà, cho chàng tự sống một mình. Mà Ngô Nguyên Ngân lại đưa vợ cùng đưa con mới sinh chuyển đến một thôn trang ở ngoại ô kinh thành, mua trăm mẫu ruộng tốt, làm một tiểu địa chủ an nhàn.

Nói cho Ngô Dung ra ở riêng nhưng trong lòng mọi người đều biết rõ ràng, thực ra là chàng bị đuổi khỏi nhà. Chẳng qua cha chàng thương con, đem gia sản đáng giá đều cho Ngô Dung hết.

Mọi người đều chờ để cười Ngô Dung, xem sau bao lâu chàng sẽ đem tài sản Ngô Nguyên Ngân cho phá tan tành, kết quả Ngô Dung lại làm cho bọn họ thất vọng.

Sau khi Ngô Dung tiếp quản Điền Đường Hàng liền đuổi việc những người làm cũ ở đây, ngay cả cái bảng hiệu bắt mắt cũng tháo xuống, một lần nữa thuê Tiền chương quây, Tôn sư phụ, đám người Kha Vọng cùng Chu Sơn. Không ngờ cửa hàng lại buôn bán thuận lợi, thậm chí kinh doanh hơn một năm đều không bị đóng cửa.

Bản thân Ngô Dung cũng không tiếp tục ăn chơi bạt mạng nữa. Nếu chàng không ở nhà thì cũng ở cửa hàng, cuộc sống rất có quy luật. Chàng từ một kẻ luôn khiến người khác đau đầu lại tự nhiên biến thành một “thanh niên nghiêm túc” khiến những người quen biết Ngô Dung không ai không cảm thấy kì quái.

Nhưng đứa trẻ hư hỏng trở thành nên ngoan ngoãn dù sao cũng là chuyện tốt, thậm chí có rất nhiều bậc cha mẹ đau đầu vì con cái lấy Ngô Dung làm gương để dạy bảo con mình. Người lạ đường biết quay lại dù bao lâu cũng không muộn.

Tuy nhiên, không ai ngờ đến, Ngô Dung bây giờ đã không phải là Ngô Dung ngày xưa nữa. Thân thể vẫn như cũ nhưng linh hồn đã đổi thay. Khi Ngô Dung bị con gái của Trưởng công chúa – Tiêu Thiệu đánh bất tỉnh, qua mấy ngày sau đã chết thật, mà Ngô Dung hiện tại là một người đàn ông xuyên không mà đến – Diệp Lỗi.

Nói đến Diệp Lỗi khi còn sống cũng là một bậc tinh anh trong xã hội. Sinh ra trong một gia đình bình thường, anh dựa vào cố gắng cùng trí tuệ của bản thân, cộng thêm tài thiên phú về ngành kỹ thuật điện tử, cho nên sự nghiệp thành công rực rỡ. Ba mươi ba tuổi tự thành lập công ty, đến bốn mươi tuổi đã đứng thứ hai trong giới thương nhân, trở thành một vinh quang cho người Trung Hoa.

Khi đang trên đỉnh cao của sự nghiệp, anh nhận được tin vợ đang trong tình trạng nguy kịch. Lúc này anh mới nhận ra bản thân chỉ lo cho sự nghiệp, lại hoàn toàn quên mất người nhà.

Một năm sau khi vợ mất, Diệp Lỗi vẫn cảm thấy mờ mịt trống vắng, anh không biết mình xây dựng sự nghiệp lớn như vậy để chia sẻ cùng ai đây?

Hôm đó, khi anh cùng người thân đi tảo mộ vợ, lúc về nhà vì buồn chán mà uống thêm vài chén rượu. Anh nghĩ mình say rượu ngủ một giấc là xong, ai biết khi mở mắt ra lại biến thành kẻ ăn chơi trác tác nổi tiếng của nước Đại Chu – Ngô Dung.

Tuy trẻ hơn gần hai mươi tuổi, nhưng Diệp Lỗi lại hoàn toàn không cảm thấy vui sướng. Vợ anh đã mất, ba đứa con nhỏ đang cần người chăm sóc cũng không biết đang ở đâu. Ba đứa con của anh còn chưa trưởng thành, sao chúng có thể sống tốt đây? Đẳng đẳng ba tháng, Diệp Lỗi không thể thích ứng với thân phận mới của mình, thừa dịp dưỡng bệnh mà ở yên trong nhà. Cho đến khi Ngô Nguyên Ngân muốn ở riêng anh mới đột nhiên bừng tỉnh. Anh đã thực sự trở thành Ngô Dung, phải dùng thân phận này tiếp tục cuộc sống.

Kiếp trước để lại quá nhiều tiếc nuối, bây giờ anh muốn thay thế Ngô Dung quý trọng người nhà, chỉ có điều vợ chồng Ngô Nguyên Ngân đã không dám trêu chọc anh, chỉ muốn tránh anh càng xa càng tốt.

Diệp Lỗi kế thừa một ít trí nhớ của Ngô Dung, sau khi biết được thân phận thật sự Ngô Dung càng thêm bất đắc dĩ. Kiếp trước anh có thể vì sự nghiệp mà không ngừng cố gắng, nhưng ở kiếp này anh lại ngại cho thân phận của mình, xem ra ngay cả sự nghiệp cũng không thể thành công được....

Là bậc tinh anh trong xã hội, tự Diệp Lỗi hiểu được trước tình thế này phải làm như thế nào để cuộc sống của mình yên ả, cho nên anh giữ im lặng. Đầu tiên là chặt đứt liên hệ với đám bạn xấu, sau đó mở Điền Đường Hàng một lần nữa, nhưng chẳng qua là giết thời gian mà thôi.

Cửa hàng mới khai trương một năm, Ngô Dung cũng để ý tới Khởi Tú vác cùng Diệp Lăng Vũ suốt một năm.

Diệp Lăng Vũ có điểm giống với người vợ kiếp trước của anh, bề ngoài ôn nhu xinh đẹp tuyệt trần, chưa nói đã cười nhưng thực chất ngoài mềm trong cứng, không thích than thở với người khác, có chuyện gì đều muốn tự mình giải quyết.

Loại tính cách này, có lợi, cũng có chỗ xấu.

Ưu điểm là có người vợ như vậy thì cánh đàn ông cũng không phải lo lắng chuyện quản lý nhà cửa, gia đình, nhưng nhược điểm là người như vậy thường không thích làm nũng, không khiến đàn ông chú ý. Nếu gặp người chồng quan tâm chăm sóc thì không sao, còn nếu gặp loại người chỉ lo cho sự nghiệp mà không chú ý tới người nhà giống như Diệp Lỗi thì cuộc sống sẽ mang nhiều buồn tủi.

Sở thích khó rất thay đổi. Kiếp trước Diệp Lỗi rất yêu vợ nên Ngô Dung hiện tại khó tránh khỏi sẽ để ý một chút tới người có tính cách gần giống vậy – Diệp Lăng Vũ.

Trong suốt một năm đã đủ để biết về Diệp Lăng Vũ và nhà họ Diệp. Tình cảm với Diệp Lăng Vũ ban đầu là thương thức, đến đau lòng, rồi đến một chút yêu thích... Tình cảm thay đổi từng ngày, cho đến khi anh nghe tin Diệp Lăng Vũ muốn bán Khởi Tú các, còn muốn kén rể, cảm tình của anh đã không thể đè nén được nữa.....

Anh muốn lấy cái cô gái này.

.....

Diệp Lăng Vũ do dự.

Nếu là Ngô Dung trước đây, nàng sẽ không để ý dù chỉ một chút. Ngô Dung của hiện tại đã thay đổi tính nết, hơn nữa nàng đã tận mắt chứng kiến hành vi trong suốt một năm qua của chàng, cho dù không trở thành một trang tuấn kiệt nhưng không thể bỏ qua được sự thay đổi đó.

Nguyên nhân chủ yếu khiến Diệp Lăng Vũ do dự là nàng cảm thấy tuy bản thân có thể đồng ý Ngô Dung hiện tại, nhưng không yêu chàng, thậm chí một chút cảm giác động lòng cũng không có. Bởi vì lòng của nàng từ khi gặp Đặng Chi hai năm trước đã thất lạc mất rồi.

Đặng Chi cũng là một thương nhân nhưng giàu có hơn nhà họ Diệp rất nhiều, khi Diệp Lăng Vũ gặp khó khăn trong xoay vòng vốn đã ra tay giúp nàng. Với lại, Hơn nữa Đặng Chi là người cực kì tuấn mỹ, Diệp Lăng Vũ gặp chàng khi đang tuổi xuân thì tim đập nhanh cũng là chuyện bình thường.

Ở trong lòng Diệp Lăng Vũ, Đặng Chi là quý nhân của cuộc đời nàng. Nàng thích chàng, còn mang theo một chút tôn kính nữa. Mấy ngày trước, Diệp Lăng Vũ biết được tin Đặng Chi muốn thành thân. Nàng đau lòng khổ sở nhưng cũng khờ dại. Nàng tự nói với bản thân, người kia là trắng sáng trên cao, một người con gái bình thường như nàng sao xứng với chàng chứ, cần gì phải si tâm vọng tưởng đây?

Coi như một giấc mộng đẹp trong đời thiếu nữ đi.

Vì thế Diệp Lăng Vũ quyết định buông xuôi ý nghĩ ngốc nghếch trong lòng mình, theo nguyện vọng của cha tìm một chàng rể.

Thế nhưng, lý trí là một chuyện, cảm tình lại là một chuyện khác. Nàng tự nói sẽ không yêu Đặng Chi nữa, song nàng cũng không thể lập tức đi thích một người đàn ông khác ngay.

Không chỉ có như thế, bên người nàng còn có một phiền phức khác.

Ví dụ như hiện tại, nàng ở Khởi Tú các bị cậu, mợ, em họ của mình vây quanh.

Cậu nói: “Tiểu Vũ à, cháu đừng để Ngô Dung kia lừa! Cháu đừng nhìn bề ngoài của cậu ta mà đánh giá, thật ra nó là một kẻ không có học hành không có nghề nghiệp, cả ngày chỉ biết ăn chơi trác táng. Ngay cả cha mẹ đẻ cũng không cần nó mà đuổi nó ra khỏi nhà, cháu nói xem nó có thể là người tốt sao?”

Mợ cũng nói thêm vào: “Tiểu Vũ, nhìn cháu lớn lên từ bé, cậu mợ làm người như thế nào cháu rõ ràng nhất. Cháu gả vào nhà cậu mợ sẽ thương yêu cháu như con ruột của mình vậy, nếu Sùng Nghĩa dám đối xử không tốt với cháu, mợ sẽ là người đầu tiên không tha cho nó. Chúng ta là người thân càng thêm thân, tên Ngô Dung làm sao sánh được?”

Diệp Lăng Vũ định nói nàng vẫn chưa đồng ý Ngô Dung cầu hôn nhưng thấy cậu mợ nhà mình cuống quýt lên như vậy, nàng cũng lười nói.

Giống như mợ nói, bọn họ thấy nàng từ nhỏ đến lớn, ngược lại nàng cũng biết bản tính của bọn họ. Cậu mợ mở một tiệm bánh bao, kiếm tiền cũng vất vả. Cậu là người có vẻ thật thà, còn mợ thì chanh chua, hơn nữa còn làm bộ làm tịch, lại đặc biệt cưng chiều con trai độc nhất của họ -Vương Sùng Nghĩa, thành ra lại cưng tên này đến mức thành một kẻ bỏ đi.

Rõ ràng cậu mợ kiếm tiền vất vả, mà em họ Vương Sùng Nghĩa lại tiêu tiền như nước, làm như mình là thiếu gia nhà giàu vậy.

Vương Sùng Nghĩa muốn lấy nàng là vì yêu nàng hay yêu tiền trong tay nàng, đến kẻ ngốc nhìn cũng biết.

Em họ là con trai độc nhất nên không chịu ở rể. Tuy đồng ý con trai đầu lòng sẽ mang họ Diệp, nhưng nếu Diệp Lăng Vũ chỉ sinh được một đứa con trai, hoặc không sinh được con trai thì làm sao bây giờ?

Chuyện hôn nhân này, mặc kệ theo phương diện nào Diệp Lăng Vũ cũng sẽ không đồng ý.

Vương thị cũng khuyên con gái: “Nghe nói cậu Ngô Dung kia thích uống rượu chơi hoa gheo nguyệt, còn chơi với một lũ bạn không đứng đắn, làm sao là người đáng tin đây? Em họ con tuy nghịch ngợm chút nhưng cũng bởi tuổi còn nhỏ, chờ thành gia lập nghiệp tự nhiên liền hiểu được mọi chuyện thôi.”

Diệp Lăng Vũ không nhận được thăm nghĩ Ngô Dung trước kia xấu xa, nhưng hiện tại tốt xấu đã cải tà quy chính. Còn em họ vì sao vẫn lêu lổng cả ngày?

Vương Sùng Nghĩa thật không thể nào thích cô chị họ này, hẳn cảm thấy một cô gái lợi hại như vậy thật sự khiến cho đàn ông không còn mặt mũi nào để sống chung. Chị ta làm sao có mềm mại dịu dàng của mấy tiểu mỹ nhân trong Hồng Tụ phường chứ?

Có điều, nếu người vợ này mang đến nhiều hời môn như thế, hẳn cũng không để ý cưới bà cạp mẹ này vào cửa, dù sao đã lấy hẳn thì phải nghe lời hẳn.

Cho nên hẳn cũng mặt dày nói theo: “Chị họ, chị cũng đừng kén cá chọn canh quá! Không phải tôi nói khó nghe, nhưng chị đi ra ngoài hỏi thăm một chút đi, thanh danh của chị vốn không tốt, chị xem có ai chịu cưới chị chứ? Nếu không phải tôi nể tình chị em, nghĩ chúng ta là họ hàng thân thích thì cần phải chăm sóc tốt cho chị, sợ chị già không được thành gái lỡ thì, tôi cũng sẽ không đồng ý.”

Diệp Lăng Vũ tức giận nở nụ cười, nói: “Cảm ơn em họ đã quan tâm. Một khi đã như vậy, cậu cũng không cần phải miễn cưỡng, để cho cậu mợ tìm cho em một cô vợ tốt hơn đi.”

“Này! Chị dám nói như vậy hả? Định lên mặt hả?” Vương Sùng Nghĩa vừa nghe thấy mình bị từ chối liền lộ ra bản chất lưu manh.

Diệp Lăng Vũ lạnh lùng nhìn hẳn: “Thế nào, cậu định làm gì?”

Mợ vội vàng kéo Vương Sùng Nghĩa, nhỏ giọng mắng: “Con an phận một chút cho mẹ, đồ nó vào nhà mình rồi tính tiếp!”

Cậu nói: “Tiểu Vũ, cháu nghĩ cho kĩ một chút, việc hôn nhân đại sự từ xưa đến nay đều nghe theo lời cha mẹ. Cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, không có cô gái nào tự mình chọn rể cả. Cậu thấy việc hôn nhân này quyết định vậy đi, cậu với mẹ con đã tính hết rồi, đây là lệnh của cha mẹ, tìm bà mối, chọn một ngày tốt lập tức thành hôn.”

Diệp Lăng Vũ chán nản, muốn ép hôn sao?

“Đã là lệnh của cha mẹ, vậy cháu muốn vâng theo di chúc của cha, nhất định phải ở rể. Cậu có thể đồng ý không?”

Cậu, mợ nhất thời không nói gì.

Vương gia chỉ có Vương Sùng Nghĩa là con trai độc nhất, tuy nhà họ Vương tham tiền nhưng mở một tiệm bánh bao cũng đủ để trang trải cuộc sống không đến nỗi bán con cầu vinh. Bọn họ vốn định cưới Diệp Lăng Vũ vào nhà, chứ không phải đem con gả vào cửa nhà họ Diệp.

Không khí có vẻ ngưng ngập, chốt cửa lớn Khôi Tú các mở ra, mười mấy người từ ngoài bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Quý Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Mọi người kinh hãi, Diệp Lăng Vũ cũng đứng lên, khi thấy Ngô Dung đứng trong đám người liền thức thời im lặng.

Vương Sùng Nghĩa đang định thể hiện trước mặt chị họ nhưng khi hẳn phát hiện đám người đến đều là thị vệ mang theo đao kiếm, lập tức run như cây sậy, chạy đến trốn sau lưng Diệp Lăng Vũ.

Đám thị vệ vây quanh hai chàng trai trẻ tuổi. Trong đó, có một người mặc trường bào màu trắng, một đôi mắt đào hoa lúc nhìn quanh tinh quang chuyển động, đa tình lại thâm tình, đừng nói các cô gái động lòng, ngay cả Vương Sùng Nghĩa nhìn đều cảm thấy trống ngực đập thình thịch, nghĩ thầm: Trời ạ, dung mạo này nếu đi làm tiểu quan, nhất định nổi tiếng nhất kinh thành.

Mà đứng bên cạnh chàng trai xinh đẹp đó là một người đàn ông cao ráo, khuôn mặt tuy không đẹp bằng người kia, nhưng là sứt mũi mắt phượng, mũi cao môi mỏng tựa như điêu khắc, cũng có vài phần khí phách nam tử hán.

Chàng trai xinh đẹp ngạo mạn nhìn mọi người trong nhà họ Diệp, cao ngạo nói: “Nơi đây đã đổi chủ, thức thời lập tức tránh ra, đừng ở chỗ này làm chướng mắt người khác.”

Đại Chu quản lý binh khí rất nghiêm khắc, trong dân gian trừ dao búa cùng công cụ lao động, còn lại nghiêm cấm tàng trữ đao kiếm, cung tên. Cho nên thị vệ dám ngang nhiên mang theo đao nhất định là người có liên quan tới quan phủ. Người đàn ông đẹp trai này tuy thái độ ngạo mạn nhưng vợ chồng nhà họ Vương cùng Vương Sùng Nghĩa đều không dám hé răng.

Vương thị sợ hãi kéo tay áo Diệp Lăng Vũ.

Diệp Lăng Vũ khẽ gật đầu với người đàn ông đứng bên cạnh chàng trai, nói: “Ông chủ Ngô, thật ngại quá, hôm nay tôi định đến lấy một ít đồ dùng cá nhân, không ngờ mấy người họ hàng cũng theo tới đây, làm chậm trễ ngài, xin thứ lỗi.”

Vương Sùng Nghĩa nhỏ giọng hỏi: “Hắn ta là Ngô Dung?”

Vương Sùng Nghĩa lúc trước nghĩ Ngô Dung cùng hắn giống nhau đều là tên côn đồ, nhưng hôm nay mới thấy khí thế người này hơn hẳn rất nhiều, tự cảm thấy xấu hổ.

Ngô Dung mỉm cười nói: “Không có việc gì, chẳng qua bạn của ta biết ta mua Khôi Tú Các, muốn đến xem qua một chút, không ngờ đã quấy rầy mọi người.”

Chàng trai xinh đẹp đảo cặp mắt trắng dã, nói: “Này, hai người đã đủ chưa? Đứng đó mà liếc mắt đưa tình, chặc chặc.”

Nói xong lạnh lùng liếc Vương Sùng Nghĩa, Vương Sùng Nghĩa sợ hãi lùi lại, hận không thể biến thành một con kiến theo kẻ hở chui đi.

Chàng trai xinh đẹp tiếp tục nói: “Một đám người lại làm khó một cô gái, các người không cảm thấy xấu hổ, nhưng ta nghe không chịu nổi. Nói cái gì mà lệnh của cha mẹ, các người không biết đạo nghĩa quân thần sao? Lệnh vua mới là cao nhất, chuyện hôn sự của Diệp đại cô nương, phủ công chúa Thường Nhạc làm chủ.”

Cái gì?!

Đừng nói một nhà Vương Sùng Nghĩa, ngay cả bản thân Diệp Lăng Vũ đều ngây ngẩn cả người. Nàng nhìn Ngô Dung, một bụng đầy dấu hỏi: không phải Ngô Dung có thù oán với phủ công chúa Thường Nhạc sao?

Ngô Dung cũng không có gì để nói. Chàng khẽ nhún mày, nói nhỏ với kẻ cứ nằng nặc đòi theo giúp vui – thế tử phủ công chúa Thường Nhạc – Tiêu Thiều: “Tôi đã nói rồi, hôn sự của tôi tôi sẽ tự giải quyết.”

Tiêu Thiều vỗ vỗ bờ vai của chàng, nói: “Anh còn chần chờ gì nữa, tôi thấy nếu anh chậm một bước, cô dâu sẽ bị người ta giành mất rồi, chúng ta là anh em tốt, tôi đương nhiên phải giúp anh một tay!”

Ngô Dung cúi đầu thờ dài.

Đáng lẽ Tiêu Thiều đã từng đánh Ngô Dung một trận, hai người phải xem nhau như kẻ thù mới đúng. Thật ra Ngô Dung vì bị Tiêu Thiều đánh mà đi đòi nhà ma, mà Ngô Dung vốn cũng liệt kê Tiêu Thiều vào danh sách đối tượng nguy hiểm cần phải tránh xa, nhưng không ngờ Tiêu Thiều đánh xong lại chủ động chạy đến nhà họ Ngô. Đầu tiên là xin lỗi vì đã đánh Ngô Dung, tiếp theo lại nói tuy chàng không thể gả em gái cho Ngô Dung, nhưng có thể giúp chàng tìm một đại mĩ nữ làm vợ.

Cứ như vậy, Tiêu Thiều trở thành người bạn đầu tiên của Ngô Dung trên thế giới này.

Tiêu Thiều bản tính không xấu, chẳng qua là người nóng tính, chỉ muốn đánh Ngô Dung một chút, cũng không muốn đánh chết. Nhưng không ngờ Ngô Dung thực sự rất xui xẻo, ngã đập đầu bị chảy máu trong mới có thể hôn mê dẫn đến cái chết.

Ngô Dung cũng từng nghĩ có nên xem Tiêu Thiều là kẻ thù hay không đây? Nhưng sinh mệnh thứ hai này của chàng cũng do Tiêu Thiều ban tặng. ....

Rốt cuộc là ân nhân hay kẻ thù?

Loại quan hệ này không nên nghĩ nhiều làm gì, càng nghĩ nhiều Ngô Dung càng cảm thấy đau đầu. Hơn nữa sau vài lần ở chung, chàng cũng thật sự thích cá tính của Tiêu Thiều. Là người khí phách, lại rất coi trọng bạn bè, tuy ngạo mạn lại phong lưu nhưng là một bằng hữu rất tốt. Vì thế Ngô Dung cũng đồng ý làm bạn với Tiêu Thiều.

Cũng không biết sở thích của Tiêu Thiều là gì nữa đây, Ngô Dung càng lạnh nhạt với y, y lại càng thích dính sát vào người Ngô Dung. Ngày trước là hai ba ngày đến một lần, còn bây giờ lại hận không thể ngày nào cũng được gặp Ngô Dung.

Tiêu Thiều nhận ra nói chuyện với Ngô Dung rất thú vị, ai cũng nói Ngô Dung là kẻ vô dụng, đầu óc bình thường, nhưng y lại cảm thấy Ngô Dung giống như giả ngọc hơn, thậm chí có thể là một thiên tài nữa.

Thậm chí y từng nghĩ, nếu sớm biết Ngô Dung là người như vậy đã gả em gái mình gả cho chàng rồi.

Tiêu Thiều từng nói bóng gió với mẹ mình như vậy, lại bị công chúa Thường Nhạc mắng cho một trận, bảo y không có việc gì làm lại muốn gây chuyện.

Bởi vậy Tiêu Thiều rất tiếc nuối, cũng âm thầm phải tìm cho “bạn tốt” của mình một người vợ thật xứng đôi. Cũng vì thế mà Tiêu Thiều giống Tiền chương quỳ đều không ưng Diệp Lăng Vũ, càng phản đối Ngô Dung ở rể nhà họ Diệp.

Thật không ngờ, Ngô Dung lại nói với y: “Con ta họ Ngô hay họ Diệp thì có gì khác nhau đâu? Mà ta thấy họ Diệp cũng rất dễ nghe.”

Ai bảo kiếp trước tên của chàng là Diệp Lỗi chứ? Chàng cảm thấy ở rể nhà họ Diệp, con cái của mình sau này mang họ Diệp chàng cũng không thiệt thòi gì.

Không ai biết suy nghĩ trong lòng Ngô Dung mà Tiêu Thiệu nghe chàng nói như vậy cũng không khuyên nữa, trong lòng lại thông cảm với Ngô Dung. Chàng đúng là mệnh khổ, họ thật của mình cũng không thể công khai, cuối cùng còn phải chịu ở rể.

Vương thị dù sao cũng là mẹ của Diệp Lăng Vũ, nghe thấy chỗ dựa của Ngô Dung là phủ công chúa cao quý, nhất thời cảm thấy tiếp tục phản đối cũng không có hiệu quả, và lại bà luôn an phận, sợ gây phiền phức với nhà quan.

Cho nên, bà cười gượng nói với Tiêu Thiệu: “Công chúa làm mối thay tiểu nữ là vinh hạnh lớn cho nhà tiểu dân, vậy..... vậy việc kết hôn cứ quyết định như vậy đi.”

Diệp Lăng Vũ lại khê nhủ mầy, lúc trước nàng còn băn khoăn có nên đồng ý hôn sự này không, mà bây giờ bị ép phải đồng ý, trong lòng lại có một chút không muốn.

Nàng nhìn thẳng Ngô Dung, khiêu khích nói: “Nếu ông chủ Ngô đã có thành ý như vậy, thì tôi cũng nói thẳng. Chuyện thành thân không phải là không được, nhưng ngài phải ở rể nhà họ Diệp, hơn nữa sau này tôi quản lý mọi chuyện trong nhà!”

Tiêu Thiệu giận dữ: “Cô thật quá đáng!”

Phụ nữ đúng là không thể chiều, nhân nhượng cô ta một chút, cô ta sẽ leo lên đầu của anh, thật buồn cười! Ngô Dung để lại bà vai Tiêu Thiệu cũng nhìn thẳng Diệp Lăng Vũ, nói: “Ở rể không thành vấn đề, nàng làm chủ nhà cũng không sao hết. Có điều, nếu sau này gặp chuyện bất đồng quan điểm ta vẫn có quyền phản bác.”

Chàng có thể chiều nàng, theo ý kiến nàng nhưng cái gì cũng phải có giới hạn.

Không chỉ vì chàng đến từ thời đại nam nữ bình đẳng, mà bởi vì chàng là một – người ĐÀN ÔNG!

Nhờ sự nhiệt tình của Tiêu Thiệu mà hôn lễ giữa Ngô Dung và Diệp Lăng Vũ tiến hành rất nhanh chóng.

Hai người mời khách khứa, tìm bà mối, nhưng khi bàn về sinh lễ cùng đồ cưới thì có một chút tranh cãi. Diệp Lăng Vũ khẳng khái muốn nàng chuẩn bị sinh lễ mà Ngô Dung dờ khóc dờ cười, chàng nói với Diệp Lăng Vũ: “Ta chấp nhận ở rể, là vì nghĩ cho họ của các con sau này. Còn những vấn đề khác sao có thể đảo ngược nam nữ đây? Hay là nàng chuẩn bị sinh lễ còn ta mặc váy cưới, ngồi kiệu hoa tám người khiêng để nàng dẫn vào nhà?”

Diệp Lăng Vũ nghĩ ngợi cũng cảm thấy nổi da gà, đành phải nhượng bộ. Vẫn nên để Ngô Dung đưa sinh lễ, còn nàng dựa theo số lượng khách mà chuẩn bị mâm cỗ.

Song nàng không ngờ tới sinh lễ của Ngô Dung thật sự rất quý, không ngờ là toàn bộ gia sản mà cha Ngô Nguyên Ngân cho chàng: Điền Đương Hàng, cùng một toà nhà ba lầu.

Diệp Lăng Vũ hơi áy náy nói với chàng: “Sinh lễ rất quý trọng, tôi biết đàn ông ở rể hay bị người khác chỉ trích, lẽ ra tôi phải bù đắp cho ngài, sao lại nhận thêm được?”

Ngô Dung cười cười rồi khê thờ dài nói: “Nàng cứ giữ đi. Chúng ta thành thân, của ta chính là của nàng, của nàng chính là của ta, còn phân biệt rõ ràng như vậy sao?”

Thật ra trong lòng Ngô Dung có một mối lo khác. Chỉ sợ chàng đã nghèo túng đến như vậy nhưng vẫn là mối nguy hiểm trong mắt người kia... Tốt nhất là chàng không có quyền, lại không có tiền, hoàn toàn ăn bám phụ nữ, như vậy những người đó mới để chàng sống bình yên.

Ngô Dung tên thật cũng không phải là Ngô Dung, thật ra chàng họ khác ..... là họ Hoắc, hơn nữa có một xuất thân khá đặc biệt..... Chàng là con của tiên hoàng, là anh em sinh đôi với Nhịếp Chính vương Hoắc Thuần. Chàng sinh muộn hơn Hoắc Thuần một khắc nên là em.

Mẹ của Ngô Dung cùng Hoắc Thuần – Từ thị dung mạo không xinh đẹp, nhưng lại có tâm kế, vào cung không lâu đã mang thai. Có điều khi ấy phân vị của bà rất thấp mà Hoàng đế lại sủng hạnh Hoàng quý phi, bà liền đem con của mình cho hoàng quý phi nuôi nấng, vì vậy Từ thị cũng thăng lên làm Tần.

Nhưng Từ Tần không chịu thua kém người khác, không lâu sau lại sinh đôi hai hoàng tử. Không biết Từ tần đã dắc tội với ai mà sau khi bà sinh, trong hậu cung có lời đồn nói cặp song sinh là điềm xấu.

Lúc ấy bên người hoàng đế có một đạo sĩ tên Tuất Đường. Tuất Đường xem tướng số cho hai hoàng tử, viết: “Song sinh điềm xấu, tai họa giáng xuống.”

Thật ra Tuất Đường là người phe hoàng hậu, khi hấn lên xem mệnh cho hai vị hoàng tử kết quả là: Từ vi hạ phạm, chân long mệnh cách. Hoàng hậu khi ấy cười lạnh: “Chẳng lẽ còn có hai con rồng sao?”

Hoàng hậu muốn giết hai đứa trẻ, nhưng Hoàng thượng dù sao cũng là cha, có câu “hồ dữ không ăn thịt con”, hơn nữa Hoàng quý phi mà ông sủng ái nhất cũng cầu xin cho hai tiểu hoàng tử, Hoàng thượng bèn tìm quốc sư Triệu Nguyên nghĩ cách giải quyết.

Sau khi Triệu Nguyên nhờ thầy tướng số xem cho hai hoàng tử cũng là thờ dài. Chưa nói tới thai song sinh là điềm xấu, mà hai đứa trẻ này quả thật không nên sống cùng nhau. Đại hoàng tử mệnh cách thanh quý, tiểu hoàng tử mệnh cách thanh kỳ, không bằng tách chúng ra.

Hoàng đế lại hiểu lầm rằng mệnh của tiểu hoàng tử rất kì quái, có khả năng gây trở ngại cho người anh, mà theo Tuất Đường nói tốt nhất là giết.

Tuy Từ tần là người có tâm kế nhưng dù sao cũng là mẹ, bà không đành lòng nhìn con mình phải chết nên cuối cùng bà nghĩ ra một biện pháp vớt cả đôi đường: khai trừ người em khỏi hoàng tộc, xoá tên trong gia phả hoàng tộc rồi đưa cho người dân nuôi nấng. Như vậy cũng giống như cắt đứt liên hệ với hoàng gia, cũng không lo đứa trẻ sẽ gây trở ngại cho anh trai.

Khi đó có một thương nhân tên Ngô Nguyên Ngân có họ hàng với một thái giám đắc lực bên người Từ tần, vì thế Từ tần bèn đem con trai phó thác cho Ngô Nguyên Ngân làm con nuôi, cứ như vậy tiểu hoàng tử thành Ngô Dung.

Cũng vừa lúc vợ chồng Ngô Nguyên Ngân không có con, lại biết Ngô Dung xuất thân không tầm thường nên cũng không dám dạy dỗ nghiêm ngặt, luôn chiều theo ý Ngô Dung. Kết quả nuôi thành một kẻ chỉ biết ăn chơi đàng điếm với suốt ngày đi gây chuyện.

Mà bởi vì Ngô Nguyên Ngân nhận nuôi Ngô Dung, Từ tần rất quan tâm tới nhà ông, cho ông một số tiền lớn, vì thế Ngô Nguyên Ngân mới có đủ tiền mở cửa hàng.

Ngô Dung không biết chuyện này, cho đến một năm trước mới tình cờ nghe được vợ chồng Ngô Nguyên Ngân nói. Biết được thân phận thật của mình, Ngô Dung rất tức giận. Đều là hoàng tử, vì sao chàng phải sống lầm lũi trong dân gian, mà anh sinh đôi của mình lại là Nhiếp Chính vương quyền cao chức trọng? Vì thế trong lúc xúc động chàng chạy đến đòi cưới con gái công chúa Thường Nhạc, trở thành con rể công chúa, như vậy miễn cưỡng cũng coi như được trở về hoàng tộc.

Có điều công chúa Thường Nhạc rất thương con gái, làm sao có thể gả con cho một kẻ như vậy? Nên mới xảy ra chuyện Tiểu Thiều đánh Ngô Dung.

Lúc trước vì đảm bảo an toàn cho Ngô Dung, Từ tần tuyên bố với bên ngoài là đứa em song sinh bị bệnh mà qua đời. Trên thực tế Từ tần bí mật đem Ngô Dung cho Ngô Nguyên Ngân nuôi dưỡng. Người biết chỉ có tiền hoàng với Từ tần, cùng vị thái giám kia thôi, trưởng công chúa Thường Nhạc cũng không biết thân phận Ngô Dung.

Bạn đang đọc truyện *Quý Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Hoàng quý phi vì muốn đối phó với Hoàng hậu và Thái tử đã bắt tay với Từ tần, cùng nhau lật đổ Hoàng hậu với Thái tử. Sau khi Hoàng đế qua đời, con trai trưởng của Từ tần lên làm vua. Nhưng y được nuôi dưới danh nghĩa Hoàng quý phi cho nên Từ tần chỉ được thăng làm Thái quý phi, mà anh sinh đôi với Ngô Dung – Hoắc Thuần được phong làm Sở thân vương.

Không ngờ vị hoàng đế này lại mệnh bạc bằng hà sớm. Sau một phen tranh giành quyền lực, con trai của y – Hoắc Anh kế vị, anh song sinh Hoắc Thuần trở thành Nhiếp Chính vương.

Còn Ngô Dung ở trong dân gian lớn lên hoàn toàn không hay biết gì về những biến cố đó. Cho đến khi Ngô Dung bị đánh tới hôn mê, Ngô Nguyên Ngân mới vội vàng thông báo cho Từ thái quý phi.

Tiền hoàng qua đời, con kế vị lớn nhất cũng đã chết, mà lúc này tiểu hoàng đế Hoắc Anh không thể uy hiếp được gì cả, Từ thái quý phi rất muốn nhận lại con trai út của bà nhưng lại bị Hoắc Thuần cự tuyệt.

Hoắc Thuần chỉ nói một câu: “Lúc trước đã quyết định vậy thì bây giờ không cần đổi ý làm gì, mẹ đừng khiến mọi chuyện thêm rắc rối!”

Từ thái quý phi thấy tia lạnh lẽo trong mắt Hoắc Thuần mà lòng sợ hãi. Bà sợ Hoắc Thuần tin tưởng câu nói “Song sinh là điềm xấu” mà giết hại chính em trai của mình – đây mới là bị kịch thật sự. Vì thế, Từ thái quý phi thức thời không nhắc lại chuyện muốn Ngô Dung trở về hoàng tộc.

Nhưng dù sao Từ thái quý phi vẫn thương con trai út của bà, bèn phái ám vệ – An Triết đến bên cạnh Ngô Dung làm người hầu, bà thật sự lo con mình xảy ra chuyện không hay.

Diệp Lỗi xuyên không đến, cũng kế thừa được trí nhớ của Ngô Dung. Chàng ý thức được tình cảnh hiện tại của mình. Xuất thân của Ngô Dung không chỉ không có lợi đối với bản thân mà ngược lại giống như một thanh kiếm treo trên đỉnh đầu lúc nào cũng có thể rơi xuống lấy mạng của chàng.

Kiếp trước chàng là một thương nhân lão luyện, cũng biết rõ thương trường là chiến trường tàn khốc như thế nào. Mà chuyện tranh chấp quyền lực trong hoàng tộc còn tàn khốc hơn trên thương trường nhiều lắm. Con giết cha, anh giết em... triều đại nào cũng có.

Ngô Dung không mong Nhiếp Chính vương Hoắc Thuần còn giữ chút tình cảm anh em ruột thịt với mình, chàng chỉ hy vọng y không đuổi tận giết tuyệt, như vậy là được rồi.

Cho nên, chàng muốn tiếp tục làm một kẻ vô dụng ăn chơi trác táng.

Cho nên, chàng lựa chọn ở rể.

Dù gì trước đây chàng cũng là người đàn ông thành đạt, cũng có lòng tự trọng rất cao. Nếu xuất thân hoàng tộc của thân thể này không có vấn đề thì nhất định chàng không bao giờ chịu ở rể.

Đàn ông ở rể đều bị coi là kẻ bỏ đi, thân là hoàng tử càng xem như vứt bỏ thân phận hoàng tộc của mình còn gì? Trước kia Tiên hoàng xóa tên Ngô Dung khỏi gia phả hoàng gia, mà hành động lần này của Ngô Dung đã chấm dứt sợi dây liên hệ mỏng manh còn lại.

Về sau con cái của chàng đều sẽ theo họ mẹ, như vậy chàng còn có thể gây sóng gió được gì nữa đây?

Ngô Dung tìm trăm phương ngàn kế, cũng chỉ muốn cho Hoắc Thuần thấy rõ thái độ của mình: Tôi sẽ không tranh giành với anh, sẽ không gây cản trở gì cho anh hết, cái gì mà “song sinh là điềm xấu” chứ, tất cả đều là lừa dối!

Trong hoàn cảnh này, Ngô Dung chỉ có thể chọn cách bo bo giữ lấy mình mà thôi.

Ông trời đã cho Ngô Dung sống lại, chàng phải biết yêu quý sinh mạng của mình. Chàng chỉ muốn sống bình yên đến cuối đời, chứ không phải làm những việc của kẻ ngu ngốc. Ngô Dung lựa chọn ở rể, thật ra cũng là lợi dụng Diệp Lăng Vũ. Tuy chàng thật lòng thích Diệp Lăng Vũ nhưng thừa cơ lợi dụng cũng là sự thật. Điều này khiến Ngô Dung cảm thấy chột dạ, thấy thẹn với nàng, cho nên chàng mới đưa toàn bộ tài sản cho Diệp Lăng Vũ quản lý, coi như bù đắp cho nàng vậy.

Diệp Lăng Vũ không biết chuyện này. Trước đây, nàng còn nghi ngờ thành ý của Ngô Dung nhưng bây giờ đã hoàn toàn tin tưởng, còn xen lẫn chút cảm động.

Nếu một người có một nghìn vạn lượng bạc, dù anh ta có đem một trăm vạn lượng tặng cho cô gái này thì tình cảm của anh ta dành cho cô ấy cũng không hề trọn vẹn. Bởi vì anh ta còn có rất nhiều bạc để cho những cô gái khác.

Nếu một người chỉ có mười lượng bạc, nhưng anh ta lại đem cả mười lượng bạc kia cho cô gái của mình, thì chứng tỏ lúc này anh ta giành toàn bộ tình cảm cho cô ấy.

Quan trọng không ở chỗ vàng bạc nhiều hay ít mà là chiếm tỉ lệ bao nhiêu.

Diệp Lăng Vũ thầm nghĩ trong lòng nhất định phải quên đi những lỗi lầm khi xưa của anh ta, sau khi kết hôn phải đối xử thật tốt với chồng của mình!

Song, khi ngày cưới gần đến, Diệp Lăng Vũ và Ngô Dung lại xuất hiện tranh chấp: sau khi kết hôn hai người sẽ sống ở đâu?

Theo phong tục của người phương Bắc, ở rể được gọi là “Nhập xá”, tức chàng rể phải sống trong nhà vợ.

Nhưng Ngô Dung không đồng ý điều này.

Chàng nói với Diệp Lăng Vũ: “Ta có một toà nhà, bây giờ cũng đã sang tên cho nàng rồi, tại sao chúng ta không đến đó ở? Nhà họ Diệp cũng giống vậy, nhưng bây giờ đã có nhạc mẫu cùng ba di nương, còn có thêm các em nữa. Nhà tuy rộng nhưng đã có nhiều người lắm rồi, hơn nữa đều là phụ nữ, mà mấy di nương còn trẻ tuổi. Nàng nghĩ xem, ta đến đó ở có hợp lý không?”

Diệp Lăng Vũ khó xử: “Nhưng mẹ tôi bảo, nhà họ Diệp bây giờ quá nhiều phụ nữ mà lại không có lấy một người đàn ông, ngay cả đêm ngủ cũng lo sợ không yên, mọi người đều mong ngài đến ở mà.”

Ngô Dung khẽ cười, nói với Diệp Lăng Vũ: “Nàng ấy, sao luôn nghĩ cho người nhà mà không nghĩ cho tình cảnh của ta? Để ta kể cho nàng nghe một câu chuyện: có một cô gái trẻ sau khi chồng qua đời, lập tức yêu cầu tái giá. Người nhà chồng cảm thấy cô ta không tuân thủ đức hạnh của người vợ bèn tố cáo cô với quan phủ. Kết quả người quả phụ trẻ ấy chỉ nói 8 chữ với vị quan, ông ta liền chấp nhận thỉnh cầu của cô ta, mà còn lệnh cho người nhà chồng không được can thiệp vào nữa. Nàng đoán thử xem cô ta nói tám chữ gì?”

Diệp Lăng Vũ tò mò mà lắc đầu, hỏi: “Rốt cuộc cô ấy nói gì?”

Ngô Dung nhìn nàng thật sâu: “Cô ấy nói: “Ông tráng thức đại, tình ngay lý gian.”

Bố chồng đang tuổi tráng niên, mà chú em cũng đã trưởng thành, một quả phụ trẻ ở chung với bọn họ (anh em nhà chồng), cho dù bản thân trong sạch nhưng cũng khó tránh nổi ánh mắt bàn tán của người đời. Đúng là “Tình ngay lý gian” mà.

Diệp Lăng Vũ nghe xong sợ run một lát, sau mới khe khẽ thở dài, nói: “Chàng nói đúng, bảo chàng vào ở trong nhà họ Diệp đúng là làm khó chàng rồi.”

Nếu là loại đàn ông tham lam thô tục hẳn phải ước được vào ở trong “nữ nhi quốc” này, cho dù không làm chuyện loạn luân đáng tởm kia thì ngày thường hưởng thụ cái cảm giác được một đám phụ nữ vây quanh cũng đủ sung sướng rồi.

Mà Ngô Dung lại chủ động từ chối chuyện tốt đẹp này, có lẽ cần phải kiểm tra lại tính xác thực của tin đồn chàng “Ham mê nữ sắc” nhỉ?

Tuy nói không lại Ngô Dung nhưng trong lòng Diệp Lăng Vũ lại thấy vui vẻ đến lạ, nàng sáng khoái đồng ý: “Được rồi, vậy thì chúng ta sẽ ở nhà của chàng, còn bên nhà họ Diệp tôi sẽ thuê mấy người bảo vệ khỏe mạnh, chắc là ổn nhỉ?”

Ngô Dung nhẹ nhàng gạt đầu, nói: “Vây là ổn rồi.”

Thế là Diệp Lăng Vũ vui vẻ về nhà chuẩn bị kết hôn.

An Triết nhìn theo bóng nàng thăm thò dài: Bà chủ Diệp à, uống cho cô từng tuyên bố cô là chủ gia đình, chẳng lẽ cô không nhận ra từ khi gặp thiếu gia nhà tôi, mọi chuyện cô đều nghe cậu ấy sao!

.....

Trước ngày cưới, em gái Đặng Chi – Đặng Nguyên đến tìm Diệp Lăng Vũ.

Lúc đó Diệp Lăng Vũ đang mặc thử áo cưới. Đồ cưới do các thợ may ở Khôi Tú các may riêng cho nàng, vải lụa đỏ thắm là loại tốt nhất, dùng chỉ tơ vàng khéo léo thêu lên những bông hoa xinh đẹp, rực rỡ toả sáng, đẹp không sao tả xiết. Áo cưới mặc trên người Diệp Lăng Vũ khiến vẻ dịu dàng hiền thực trở nên đáng yêu rất nhiều.

Đặng Nguyên nhìn thấy Diệp Lăng Vũ như vậy, lòng đang nóng nảy chợt chùng xuống. Nàng nhìn Diệp Lăng Vũ một hồi lâu, giọng hơi nặng nề, nói: “Chị Diệp, chị thật xinh đẹp.”

Diệp Lăng Vũ cười nói cảm ơn, sai nha hoàn mang trà cho Đặng Nguyên rồi hỏi nàng: “Sao vậy, có việc gì hay sao mà tới tìm chị?”

Đặng Nguyên bung chén trà lên, ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Diệp Lăng Vũ thấy nàng có tâm sự, bèn vẫy tay cho bọn nha hoàn lui, ngồi xuống bên cạnh Đặng Nguyên, hỏi: “Làm sao vậy?”

Đặng Nguyên tự giễu, cười cười: “Lúc đầu có việc nhưng giờ thì không rồi. Chi muốn đến chúc mừng chị Diệp đã tìm được người chồng như ý.”

Diệp Lăng Vũ không biết đây là tốt hay xấu nữa.

Đặng Nguyên biết chuyện Diệp Lăng Vũ từng thích Đặng Chi, hơn nữa trước đây Đặng Nguyên cũng rất yêu quý Diệp Lăng Vũ, muốn ghép nàng với anh trai mình thành một đôi. Tiếc là Đặng Chi không có tình ý với Diệp Lăng Vũ, Đặng Nguyên chỉ có thể ngậm ngùi đứng một bên.

Đặng Nguyên nói: “Tình là gì? Yêu là chi? Đúng là lời nói gió bay! Chi cần chớp mắt là quên, xoay người là thay đổi! Từng người, từng người một đều như vậy.”

Diệp Lăng Vũ nghe nói trong lòng cảm thấy khó chịu.

Đặng Nguyên trách nàng thay lòng đổi dạ? Hay muốn trách nàng kết hôn với người khác?

Diệp Lăng Vũ không phải thiếu nữ vì tình yêu mà bất chấp tất cả. Nàng biết yêu chỉ là sự rung động xúc cảm của bản thân, còn kết hôn lại liên quan đến cha mẹ, họ hàng hai bên, liên quan đến tương lai của cả hai gia đình... những chuyện đó không phải chỉ một chữ “yêu” nhỏ bé có thể giải quyết được.

Nếu Đặng Chi cũng thích nàng, muốn cưới nàng thì nàng cũng cam lòng nhận tội bất hiếu không tuân theo di chúc của cha mà gả cho Đặng Chi. Sau này sẽ không vất vả làm chủ nhà họ Diệp nữa, trở thành người nhà họ Đặng, nguyện nâng khăn sửa túi cho Đặng Chi.

Nhưng Đặng Chi không thích nàng dù chỉ một chút, sao nàng có thể tiếp tục giữ mối tình đơn phương vô vọng này chứ?

Diệp Lăng Vũ im lặng.

Đặng Nguyên nói: “Người ta bàn tán cái cô mỹ nữ Hứa Anh gì đó và Nhiếp Chính vương đây đưa đã nhiều năm rồi! Em nghĩ cô ta cả đời này dù chết cũng phải chết trong Vương phủ. Thật không ngờ cô ta rời khỏi Vương phủ, lại bám lấy anh trai em, bước vào nhà của em, thật đúng là.....”

Đặng Nguyên không ưa Hứa Anh, cũng không muốn nhắc tới chủ đề đó nữa, nàng nói tiếp: “Bây giờ Hứa Anh không biết làm sao lại hôn mê bất tỉnh, anh em muốn đi biển tìm quả tiên nghe bảo có thể cải tử hồi sinh để chữa cho cô ta. Em không muốn anh ấy đi, trên đời này làm gì có loại quả ấy chứ? Anh ấy biết đi biển cũng chỉ vô vọng mà thôi, một khi đi không biết bao nhiêu lâu mới về được, còn rất nguy hiểm nữa chứ, vậy mà.....”

Diệp Lăng Vũ ngăn người, nàng không ngờ Đặng Chi lại muốn đi biển.

Diệp Lăng Vũ tuy không đi xa nhà nhưng nàng làm ăn buôn bán mấy năm nay đã tiếp xúc với không ít thương nhân đi biển. Bọn họ nói buôn bán trên biển ăn lời rất lớn, lỗ hàng một trăm lượng bạc đi một vòng trên biển lúc về có thể kiếm lời đến một vạn lượng, thậm chí còn cao hơn nữa. Song đi biển cũng là một nghề mang tính phiêu lưu cao, mười chiếc thuyền rời bến, thuận lợi trở về sáu, bảy chiếc đã là may mắn lắm rồi, mỗi năm đều có bao nhiêu thuyền buôn vĩnh viễn vùi sâu trong đáy biển.

Đặng Nguyên nói: “Em định nhờ chị đi khuyên anh, bảo anh đừng mạo hiểm như vậy, nhưng.....”

Ánh mắt nàng liếc qua bộ đồ cưới mà Diệp Lăng Vũ đang mặc, thò dài nói: “Có lẽ chị không còn quan tâm đến anh trai em nữa rồi!”

Diệp Lăng Vũ im lặng một lát, mới nói: “Anh trai em đã có vợ mà chị cũng sắp thành thân. Rất xin lỗi, chị không có tư cách gì để can thiệp vào chuyện

của anh ta.”

Nếu Đặng Chi làm chuyện nguy hiểm, đứng trên lập trường của một người bạn nàng nhất định sẽ đi khuyên bảo chàng. Nhưng lần này chàng mạo hiểm vì người con gái của chàng, sao Diệp Lăng Vũ khuyên cho được?

Nàng thực sự không có tư cách gì.

Lại nhớ tới Ngô Dung, Diệp Lăng Vũ thầm quyết tâm trong lòng: nàng sẽ không bao giờ quan tâm đến chuyện nhà họ Đặng nữa!

Vì thế, Diệp Lăng Vũ nói với Đặng Nguyên: “Với tư cách một người bạn, còn là người đã từng mang ơn anh của em, chị cũng mong anh ta sẽ không mạo hiểm đi biên làm gì. Nhưng anh ấy đã quyết định như thế, chị chỉ có thể chúc anh ta bình an trở về mà thôi.”

Đặng Nguyên thất vọng định rời đi, nhưng nhìn Diệp Lăng Vũ mặc áo cưới hoa lệ không biết sao lại cảm thấy chướng mắt, nàng nói: “Chị Diệp à, em nói thật lòng này, chị đừng trách em nhé?”

Diệp Lăng Vũ mỉm cười nói: “Không sao đâu, em nói đi.”

“Em biết anh em chọn Hứa Anh khiến chị rất đau lòng, nhưng chị Diệp cũng đâu cần gấp gáp lấy chồng như vậy chứ. Nếu bởi vì anh em thành thân mà chị cũng giận dỗi qua loa với việc cả đời thì kết quả chị cũng tự mình hại mình mà thôi. Còn tên Ngô Dung kia, mặc dù em ít ra khỏi cửa nhưng cũng được nghe nói hắn là kẻ không ra gì, không nói đến chuyện trước đây hắn ăn chơi đàng điếm, chỉ cần việc hắn đòi trèo cao muốn lấy con gái công chúa Thường Nhạc đã đủ chứng minh đầu óc hắn có vấn đề rồi. Mà bây giờ hắn lại đồng ý ở rể, em thấy hắn không chỉ là kẻ không biết trời cao đất rộng mà da mặt còn siêu cấp dày, muốn dựa vào phụ nữ để kiếm cơm ăn! Chị Diệp à, chị thật sự muốn sống cả đời với người như vậy sao?”

Tuy biết nàng ta nói cũng có phần đúng, nhưng Diệp Lăng Vũ vẫn có một chút tức giận.

Nàng thành thân không phải vì giận dỗi ai hết, mà vì nàng cảm thấy bản thân đã đến lúc lập gia đình. Nàng không còn nhỏ, không nên phụ nguyện vọng của cha, không thể để mẹ lo lắng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quý Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Tân hôn

Đặng Nguyên là cô bé chỉ biết mơ mộng, có giải thích những chuyện này nàng ta cũng không hiểu. Đặng Chi bảo vệ Đặng Nguyên quá kỹ, nàng ta không biết đến chuyện đời khó khăn.

Diệp Lăng Vũ cầm chén trà lên uống một hơi gần hết mới có thể nguôi cơn giận.

Nàng bình tĩnh nói với Đặng Nguyên: “Chị chưa bao giờ là người tùy tiện, việc chung thân đại sự càng không qua loa. Chị chọn Ngô Dung vì chị tin tưởng vào mắt nhìn người của mình, Ngô Dung sẽ không làm chị thất vọng.”

Diệp Lăng Vũ dù gì cũng lăn lộn trên thương trường mấy năm nay, nàng không tin mình sẽ nhìn lầm, Ngô Dung không phải tên côn đồ! Ít nhất, hiện tại Ngô Dung không phải. Mà ngược lại, nàng thấy trong mắt Ngô Dung sự tự tin trầm ổn, nàng tin nàng có thể dựa vào người đàn ông này, dù chuyện gì xảy ra đi nữa thì vẫn có chàng che chở.

Ở trong lòng mỗi cô gái, người chồng như thế nào là hoàn hảo nhất?

Trước đây, Diệp Lăng Vũ thấy Đặng Chi phù hợp với hình tượng trong lòng nàng nhưng chuyện tình cảm không thể cưỡng ép.

Mà bây giờ Diệp Lăng Vũ cảm thấy Ngô Dung mới là người phù hợp, chàng khiến nàng cảm thấy tương lai sẽ không quá đổi mong manh, mà sẽ là hạnh phúc, chắc chắn. Sẽ như vậy!

Đặng Nguyên khề thở dài, nói: “Thôi được rồi, vậy em chúc chị Diệp trăm năm hạnh phúc, đầu bạc răng long.” Nói như vậy, chứ trong lòng Đặng Nguyên không coi trọng tương lai của Diệp Lăng Vũ.

Anh trai vẫn cưới Hứa Anh mà bây giờ chị Diệp lại kén rể là một tên côn đồ, điều này khiến Đặng Nguyên đau lòng. Sự thật mắt lòng .... Không có người nào thích nghe!

Tối hôm đó, An Triết tỉ mỉ giải thích cho Ngô Dung nghe chuyện giữa Diệp Lăng Vũ và Đặng Chi, còn nhấn mạnh tới việc hôm nay Đặng Nguyên đến gặp Diệp Lăng Vũ.

An Triết nói: “Thái quý phi thật sự không thích ngài ở rể nhà họ Diệp nhưng Thái quý phi tự thấy đã nợ ngài nhiều lắm, mà lại không thể công khai chọn vợ cho ngài nên nếu ngài kiên quyết thì nương nương cũng bằng lòng. Nếu bà chủ Diệp đức hạnh không tốt thì Thái quý phi tuyệt đối sẽ không đồng ý,

bà ấy nhất định sẽ không tha cho bà chủ Diệp.”

Từ thái quý phi thật lòng rất nhớ thương con trai út của bà. Chuyện hôn nhân của Ngô Dung chậm trễ nhiều năm như vậy không phải vì cha mẹ nuôi của chàng không lo lắng, mà do Từ thái quý phi cảm thấy những cô gái trong dân gian đều không xứng với con trai bảo bối của bà, mà các tiểu thư khuê các con nhà quan lại không thích Ngô Dung, vì thế mới dè dặt chuyện hôn sự của chàng.

Ngô Dung thực sự không biết Diệp Lăng Vũ có một quãng kí ức như vậy, chàng vuốt ve từ sa hồ trong tay, nghĩ ngợi một lát mới nói với An Triết: “Trước khi kết hôn nàng như thế nào ta không quan tâm. Nhưng sau khi thành thân, nếu nàng không tuân thủ đức hạnh của một người vợ thì là do ta không đủ năng lực, không thể giữ người phụ nữ của mình. Người nói xem, ta sẽ “không đủ năng lực” ư?”

An Triết cứng họng, suy nghĩ nửa ngày cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Điều cảm kích nhất ở đàn ông là nói họ “Không đủ năng lực” phải không?

Ngô Dung cười cười: “Nói tiếp, bà chủ Diệp bây giờ có điểm nào khiến người không vừa lòng chứ?”

Trước khi kết hôn ai chả có một, hai cuộc tình?

Những thứ đã qua cho dù muốn cũng không thể níu kéo được nhưng tương lai nằm trong tầm với. Điều chàng coi trọng là cuộc sống sau hôn nhân.

Hơn nữa, là người đàn ông từng trải, thứ Ngô Dung không thiếu chính tự tin, chẳng lẽ chàng còn không chinh phục được trái tim của một cô gái cô đại ư?

Biệt viện nhà họ Ngô.

Đêm đại hôn.

Tiệc cần mở cũng đã mở, khách cần tiễn cũng đã tiễn, lúc này toàn bộ nhà cửa đã yên tĩnh lại.

Nhà họ Ngô là điển hình của kiến trúc phương Bắc. Kết cấu từ nhà chính cho đến phòng ngủ đều theo quy luật, lối đi ở hành lang đều lát đá, cây cối hoa cỏ không nhiều nên toàn bộ sân viện đều mang theo hơi thở vững chắc cùng kiên cường. Ngô Dung khá thích loại kiến trúc như thế này.

Ngô Dung vui vẻ đi vào gian chủ phòng thứ ba, đó là nơi động phòng đêm nay.

Tuy ở rể nhưng nghi thức hôn lễ không khác mấy so với những người bình thường, vẫn theo lệ cũ là Ngô Dung đến nhà họ Diệp đón Diệp Lăng Vũ, Diệp Lăng Vũ mặc đồ cưới ngồi trên kiệu hoa, trên đường đi nổi nhạc trống vô cùng náo nhiệt tiến vào Ngô Trạch, ở Ngô Trạch cử hành nghi thức bái đường.

Điều này khiến cho Vương thị luôn có ảo giác rằng nhà bà không phải kén rể, mà là gả con gái đi ra ngoài.

Ngô Dung phải cam đoan với bà rằng con cái sau này của chàng nhất định sẽ mang họ Diệp, lúc này Vương thị mới quên đi dự tính cho Ngô Dung ngồi kiệu vào nhà.

Ở rể không đáng sợ, bất một đại nam nhân như chàng ngồi kiệu hoa mới chính thức khủng bố, bây giờ Ngô Dung nghĩ lại vẫn toát mồ hôi lạnh.

Không gian tĩnh lặng, đôi nến đỏ chầm chậm cháy.

Diệp Lăng Vũ ngồi trên giường, hai người đã hoàn thành nghi thức trước động phòng nên lúc này khăn voan trên đầu Diệp Lăng Vũ đã cởi xuống để lộ khuôn mặt dịu dàng thanh tú, dưới ánh nến càng thêm quyến rũ kiều diễm.

Nha hoàn bên người Diệp Lăng Vũ – Song Vân đang ngồi ở trước giường cùng tiểu thư nhà mình nói chuyện, thấy cô gia vào liền vội vàng đứng lên hành lễ, hỏi: “Đồ ăn trên bàn vừa mới hâm nóng lại, cô gia có muốn ăn một chút không?”

Ngô Dung nhìn đĩa cháo trắng trên bàn, gật đầu nói: “Cũng hơi đói, cô đi nghỉ ngơi đi, nương tử nàng lại đây ăn một chút.”

Song Vân nhìn về phía Diệp Lăng Vũ, thấy nàng gật đầu, lúc này Song Vân mới đi ra.

Diệp Lăng Vũ bước xuống giường, ngồi đối diện Ngô Dung, tự tay múc cho chàng một bát cháo trắng, nói: “Uống không ít rượu phải không? Ăn cháo sẽ ấm bụng hơn.”

Ngô Dung đón lấy bát uống một mạch hết hơn phân nửa, mới cười nói: “Không có việc gì đâu, rượu ta uống không nhiều nhưng mấy anh em đồng hao đều ngã hết rồi.” (Anh em đồng hao = anh em cộc chèo => các chàng rể trong nhà gọi nhau như vậy)

Diệp Lăng Vũ nhíu nháu mày, hỏi: “Trần An có tình làm khó chàng phải không?”

Em rể thứ hai và em rể tư đều là người thật thà, chỉ có em rể ba – Trần An luôn gây rắc rối, Diệp Lăng Vũ đoán chỉ có hắn là đáng nghi nhất mà thôi.

Ngô Dung lắc đầu, nói: “Không có gì, chỉ nói mấy lời chúc mừng hôn lễ của chúng ta. Cậu ta chẳng qua là ghen tị thôi!”

Diệp Lăng Vũ sảng giọng: “Vì thế nên chàng để mặc hấn nói lung tung? Trần An là tên chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, nếu chàng cứ nhường nhịn hấn không sớm thì muộn cũng bị hấn coi thường, càng bị hấn lấn tới.”

Ngô Dung không để ý đến lời nàng, cười nói: “Chỉ là một tên tầm thường thôi, không có gì phải sợ cả.”

Diệp Lăng Vũ không nhịn được nói: “Đừng có coi thường người khác!”

Nàng cố kiềm chế mới không thốt lên rằng: Chàng nhìn lại mình xem có gì hay ho chứ? Còn dám dùng thái độ kiêu ngạo như vậy để nói người khác?

Ngô Dung cười cười, rót một chén rượu nhỏ đưa đến trước mặt Diệp Lăng Vũ, nói: “Hôm nay là ngày lành của chúng ta, không nói những chuyện mất hứng này nữa.”

Diệp Lăng Vũ nói “vâng”. Nàng bung chén rượu lên, rượu màu đỏ tươi trong suốt không giống những loại rượu thường thấy, vì thế nàng tò mò hỏi: “Đây là rượu nho sao? Của Tây Vực?”

Nước Đại Chu cũng có sản xuất rượu đế và rượu trái cây, nhưng do điều kiện kỹ thuật có hạn nên rượu thời bấy giờ có màu đục ngầu, hương vị cũng không thanh khiết.

Kiếp trước Ngô Dung rất thích uống rượu nho, từng muốn mua một nông trại trồng nho ở Pháp, lúc rảnh rỗi cũng thường nghiên cứu cách ủ rượu. Khi xuyên không đến nhà họ Ngô lại rảnh rỗi không có việc gì làm, vì thế chàng thử ủ mấy thùng rượu nho, thành quả cũng khá được

Ngô Dung ngồi xuống bên cạnh Diệp Lăng Vũ, cười nói: “Sau này ta tìm mấy cái ly thủy tinh, dùng để uống rượu nho mới thích hợp nhất.”

Diệp Lăng Vũ liếc chàng một cái, nói: “Chàng có vẻ thích hưởng thụ nhỉ?”

Ngô Dung gật đầu cười gượng: “Đời này ta chỉ mong không phạm vào sai lầm gì lớn mà thôi. Sống hưởng thụ sẽ không phải buồn.”

Diệp Lăng Vũ không đồng ý với cách sống an phận này của chàng. Trong lòng người phụ nữ, ai chả mong chồng mình thành đạt, công danh ngày một huy hoàng? Vốn định thuyết giáo nhưng Diệp Lăng Vũ nhớ đến đây là đêm động phòng hoa chúc, nàng bèn nín nhịn, uống thêm nửa chén rượu cùng Ngô Dung rồi nói: “Chàng đã uống nhiều rồi, đừng uống nữa.”

Ngô Dung nghe vậy bỏ cốc xuống: “Được, tất cả đều nghe theo nương tử.”

Diệp Lăng Vũ hơi thẹn thùng, hỏi: “Lúc này thiếp đã tắm rửa rồi, còn chàng?”

Ngô Dung lại gật đầu, nói: “Được, được.”

Diệp Lăng Vũ nhìn kĩ chàng mấy lần, chắc chàng đã say, nếu không sao chỉ biết gật đầu như vậy? Thấy Diệp Lăng Vũ nhìn mình, đôi mắt luôn nghiêm khắc của nàng dưới ánh nến lại mang theo ánh nước lung linh, Ngô Dung cười hỏi: “Nương tử có muốn tắm chung với ta không?”

Diệp Lăng Vũ đỏ mặt, đứng dậy nói: “Để thiếp gọi người hầu hạ chàng.”

Phòng tắm ở sương phòng phía đông, sương phòng thông với phòng ngủ bằng một cách cửa nên tắm xong có thể trực tiếp trở lại phòng ngủ mà không phải sợ gió lạnh.

Diệp Lăng Vũ gọi Song Vân vào hầu hạ Ngô Dung tắm rửa.

Ngô Dung hơi say thật, đầu óc phản ứng chậm so với bình thường gấp mấy lần. Chàng còn chưa mở miệng, bỗng dung An Triết đứng bên ngoài chạy vào nói: “Thiếu phu nhân, thiếu gia đã quen tiểu nhân hầu hạ tắm rửa, xin để tiểu nhân giúp người đi.”

Ngô Dung nhìn Song Vân xinh đẹp như hoa như ngọc, bấy giờ nhìn kĩ lại mới nhận ra Song Vân mắt hạnh má đào, ngực to eo nhỏ, so với Diệp Lăng Vũ còn xinh đẹp hơn vài phần.

Ngô Dung nói: “Được rồi, để cho An Triết hầu hạ đi.”

Mà Diệp Lăng Vũ lại thấy khó chịu, nàng quát An Triết: “Đây là hậu viện, không có người gọi sao cậu lại tự tiện bước vào? Trước đây trong nhà này không có phụ nữ thì tôi không nói, nhưng từ giờ trở đi, đàn ông bên ngoài không được bước vào đây nữa bước!”

An Triết nháy mắt mấy cái, ánh mắt cầu xin nhìn về phía thiếu gia nhà mình, Thái quý phi phái cậu tới bảo vệ thiếu gia, làm sao cậu dám rời thiếu gia nửa bước?

Ngô Dung vẫn phản ứng chậm chạp như cũ, chờ Diệp Lăng Vũ nổi giận xong chàng mới chậm rãi gật đầu nói: “Đúng, hậu viện là địa bàn của vợ ta, không cho cậu bước vào nữa bước.”

Diệp Lăng Vũ và An Triết cùng im lặng liếc chàng. Nhìn qua thì thấy tỉnh táo, ai ngờ vừa nói ra mới biết là say.

Diệp Lăng Vũ nói với An Triết: “Cậu đi ra ngoài đi, ở đây đã có ta chăm sóc rồi.”

An Triết bất đắc dĩ trả lời “Vâng”, cúi đầu chào rồi mới nhanh chóng đi ra.

Chuyện thiếu phu nhân không cho cậu bước vào nhà sau chắc phải đi nói cho Thái quý phi biết, việc bảo vệ thiếu gia sau này xem ra phải cho người khác đảm nhiệm, tỷ như phái mấy cô hầu nữ, chắc sẽ không có vấn đề gì.

Ngô Dung nhìn nhìn Song Vân, lại nhìn nhìn Diệp Lăng Vũ, chậm rãi nói: “Nương tử không hầu hạ vi phu, thôi để vi phu tự mình tắm rửa. Song Vân xinh đẹp như vậy, nếu để cô ấy hầu hạ tắm rửa ta sợ sẽ phạm phải sai lầm mà người đàn ông nào cũng mắc phải.” Song Vân nghe thế mặt đỏ tai hồng, chỉ hận không thể tìm cái lỗ để chui xuống. Ngày tân hôn đầu tiên đã bị cô gia đùa giỡn, liệu sau này tiểu thư có chán ghét nàng hay không?

Diệp Lăng Vũ thờ dài, vẫy vẫy tay bảo Song Vân lui xuống, yên lặng chờ Ngô Dung đi vào trong sương phòng.

Chính giữa sương phòng đã để sẵn một thùng gỗ lớn có thể chứa cả hai người, bên trong có hơn phân nửa thùng nước, độ ấm vừa phải, bên cạnh còn có một cái thùng nhỏ chứa nước ấm dự phòng, trong thùng có sẵn khăn và gáo nước.

Diệp Lăng Vũ giúp Ngô Dung cởi áo ngoài đỏ thắm, bên trong là áo lót trắng tinh. Thực ra vì đêm đông phòng hoa chúc hôm nay, từ sáng tinh mơ Ngô Dung đã tắm rửa sạch sẽ rồi. Bây giờ chỉ cần tắm sơ lại thôi, để bỏ đi mồ hôi và cảm giác say chén choáng.

Diệp Lăng Vũ hơi ngượng. Tuy đã là vợ chồng nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên tiếp xúc thân mật nên nàng chỉ giúp Ngô Dung cởi áo và quần dài mà không giúp chàng cởi quần lót, cứ như thể đỡ chàng bước vào thùng nước.

Thân hình Ngô Dung vốn cao lớn, sau khi cởi quần áo lại lộ ra dáng người thon dài rắn chắc, hơn nữa chàng sống an nhàn sung sướng từ nhỏ, được vợ chồng Ngô Nguyên Ngân nâng niu cưng chiều nên không chỉ da thịt mềm mại, mà ngay cả hai tay đều trắng.

Diệp Lăng Vũ dùng một cái khăn mềm chà xát trên người chàng. Ngô Dung ngồi trong thùng gỗ, gối đầu lên cạnh thùng, mắt lim dim nửa tỉnh nửa mê.

Diệp Lăng Vũ hỏi: “Có gội đầu không?”

“Không cần, sáng nay đã gội rồi.”

Diệp Lăng Vũ nói một tiếng “Vâng”, lại dùng khăn khẽ chà trên tấm lưng bóng loáng mà rắn chắc của chàng, nàng ngượng ngùng không dám lau trước ngực.

Ngô Dung nhấc tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng. Diệp Lăng Vũ giật mình, ngay lập tức nàng đã bị Ngô Dung bế lên, cả người rơi vào thùng nước.

Diệp Lăng Vũ hét lên: “Chàng làm gì vậy? Y phục của thiếp ướt hết rồi!”

Ngô Dung cười ha ha không trả lời, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì xấu hổ, sau đó hôn lên đôi môi anh đào đỏ mọng.

Diệp Lăng Vũ sững sờ trước nụ hôn của Ngô Dung, nàng từ chối mấy lần, sau cùng đành bám chặt tay vào cạnh thùng mới không để cho bản thân bị chìm trong nước.

Bạn đang đọc truyện *Quý Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đêm tân hôn

Diệp Lăng Vũ ngồi trên người Ngô Dung, ngay lúc này đây, nàng có thể cảm nhận được rõ ràng ở phía dưới.

Nàng thấy toàn thân nóng lên, cả người như nhũn ra. Có lẽ do vừa rồi uống nửa chén rượu ngon khiến nàng choáng váng, rõ ràng cảm thấy hành vi như vậy là không hợp lễ tiết nhưng lại không có sức phản kháng.

Tuy nhiên, Ngô Dung không hề tiến thêm một bước, chàng chỉ nhẹ nhàng ôm nàng, hai người chìm trong làn nước ấm cùng cảm nhận sóng nước dập dờn mang theo dịu dàng cùng lưu luyến.

Ngô Dung ôm cô gái mềm mại trong lòng, dù cá tính nàng có mạnh mẽ đi chăng nữa nhưng vẫn là nữ tử, có dung nhan xinh đẹp tuyệt trần, có da thịt mềm mại, còn có..... Núi non cao ngất đang kề sát trước ngực mình cùng với cặp mông mướt mà xinh xắn.

Nàng đặc biệt như thế, cũng đặc biệt khiến cho người ta yêu mến nâng niu.

Ngô Dung nói: “Từ hôm nay trở đi, nàng chính là người thân của ta.”

Linh hồn bị đưa đến một thế giới xa lạ khiến chàng luôn cảm thấy mình lẻ loi vô vọng, sống một cuộc sống hư ảo như vậy có ý nghĩa gì, chàng sống như vậy có ích gì đây?

Vợ chồng Ngô Nguyên Ngân cũng không thân thiết với chàng, tuy chiều chuộng nhưng lại giống như đối đãi với chủ nhân. Càng không cần phải nhắc tới cha mẹ ruột của thân thể này, sinh đôi ở hiện đại là bình thường, đến nơi này lại bị coi là điềm xấu, thậm chí thiếu chút nữa là mang đến họa sát thân, cho đến bây giờ cũng không thể nhận tổ quy tông. Ngô Dung chỉ có thể thở dài một tiếng.

Thế nhưng, chàng vốn là người không cam chịu số phận. Nếu không có người thân thì chàng sẽ tự đi tìm, với chàng gần gũi nhất không phải là họ hàng ruột thịt mà chính là tình yêu giữa vợ và chồng.

Ngô Dung cưới Diệp Lăng Vũ vì rất nhiều nguyên nhân, nhưng nguyên nhân quan trọng nhất là vì chàng muốn tìm một người có thể mang cho chàng hơi ấm giữa chốn đông người lạc lõng này.

Nàng không chỉ là vợ, mà còn là người thân duy nhất.

Diệp Lăng Vũ nghe chàng nói vậy hơi kinh ngạc, nhưng vẫn thừa “ạ” một tiếng.

Nàng tưởng Ngô Dung thấy tủi thân khi cha để chàng ở riêng mà không hề quan tâm tới, giờ chàng lại đi ở rể nhà nàng nên mới nói những lời đó, vì vậy nàng cảm thấy thương xót cho người đàn ông này.

Ngô Dung hôn lên cổ nàng, cắn nhẹ sau gáy khiến Diệp Lăng Vũ nhỏ giọng rên rỉ.

Chàng luồn tay vào xiêm y Diệp Lăng Vũ, vụng về cởi bỏ từng lớp y phục của nàng.

Hai người trần trụi ở trong nước nhìn nhau.

Kiếp trước, Ngô Dung đã có kinh nghiệm với chuyện nam nữ, chàng tưởng bản thân có thể kiềm chế được nhưng không nghĩ đến thân thể này đang ở độ tràn trề sức mạnh, chỉ cần chạm đến đôi tay mềm mại của Diệp Lăng Vũ cũng đã có phản ứng, mà bàn tay nhỏ bé của nàng còn khẽ kháng chạy trên người mình, trái chà một chút, phải xát một ít. Dục vọng trong người chàng rất nhanh đã bùng cháy.

Diệp Lăng Vũ xấu hổ tựa vào trước ngực Ngô Dung, cúi đầu năn nỉ: “Đi phòng ngủ đi, đừng ở đây.....”

Đây là chỗ tắm rửa vệ sinh, lại gần chỗ ngủ của người hầu, nàng sợ các cô ấy nghe được.

Ngô Dung chỉ tiếc không thể ngay lập tức đi thẳng vào chủ đề, có điều đây không phải nơi thích hợp để làm chuyện đó, vì thế chàng ôm nàng đứng dậy khỏi thùng gỗ, lấy đại một cái áo choàng khoác cho cả hai rồi đi về phòng.

Nền đỏ lẳng lặng cháy, cả căn phòng ngời sáng.

Diệp Lăng Vũ được Ngô Dung đặt trên giường, nàng lập tức trốn vào trong chăn.

Ngô Dung lấy áo choàng lau khô bọt nước trên người xong cũng chui vào chăn, chàng từ phía sau ôm lấy eo Diệp Lăng Vũ, cúi đầu hôn lên gáy trắng mịn của nàng.

Chợt chàng cảm thấy có gì đó không ổn, bên tai vang lên tiếng khóc nức nở đè nén. Ngô Dung kinh hãi, mạnh mẽ xoay người Diệp Lăng Vũ lại để nàng đối diện chính mình, lúc này mới nhận ra khuôn mặt nàng đầm nước mắt.

Ngô Dung bị nàng làm cho sợ hãi, lúc này mới chợt nhớ ra các cô gái ở cổ đại rất bảo thủ, các nàng quan niệm chính thất (vợ cả được cưới hỏi đăng hoàng) khi làm chuyện vợ chồng phải ở trên giường lớn mới hợp lễ tiết, nếu không có nghĩa là bị nhục nhã coi thường.

Chàng tự vỗ đầu mình, đúng là say xin thật rồi, sao có thể phạm lỗi lớn như vậy chứ.

Hôm nay bị chuốc quá nhiều rượu là sự thật, nhưng không phải do Trần An mà là tên Tiêu Thiệu kia chơi xấu. Tiêu Thiệu nghe nói không được nháo động phòng liền hò hét không cho chàng động phòng yên ổn, ép chàng uống không biết bao nhiêu rượu.

“Lăng Vũ, đừng khóc, không phải ta coi thường nàng, mà là, mà là..... không kiềm chế được.” Chàng giải thích.

Diệp Lăng Vũ không hiểu vì sao mình khóc, có lẽ là do mới ngâm mình trong nước nên thấy lạnh, hay bởi vì xấu hổ khi được ôm vào động phòng, hay cũng vì thấy Ngô Dung ôm phụ nữ thành thạo như vậy khiến nàng nghĩ đến quá khứ phong lưu của chàng, liệu sau này chàng có thật sự thay đổi hay không?

Mà nguyên nhân quan trọng nhất chính là nàng cảm thấy bản thân bị coi thường, nàng cho rằng Ngô Dung coi mình thành kĩ nữ, có thể ở mọi lúc mọi nơi làm những chuyện như vậy.

Nghĩ thế, lòng nàng không khỏi đau đớn khổ sở.

Nàng tưởng mình sẽ không để ý đến quá khứ của chàng nhưng giờ mới chợt nhận ra bản thân vẫn day dứt lắm. Mà hôm nay Diệp Lăng Vũ còn nói riêng với nàng: “Anh rể trông còn tuấn tú mạnh mẽ hơn cả Đặng Chi, đây mới đúng là đàn ông đích thực nha. Chị cả à, sau này chị phải trông chừng cho kĩ, người như vậy không thiếu gái theo đâu, không tin chị hỏi Song Vân xem cô ta có tình nguyện làm nha hoàn thông phòng của anh rể không? Ngày xưa cô ta thà chết cũng không chịu làm thiếp cho người ta, nhưng nếu đổi thành anh rể không chừng đồng ý luôn ấy chứ.”

Diệp Lăng Vũ biết Diệp Lăng Ca muốn châm ngòi li gián, bởi Diệp Lăng Ca luôn tự hào chồng nàng – Trần An là con rể đẹp trai nhất nhà họ Diệp, mà bây giờ chị gái nàng kén rể bên ngoài hơn hẳn Trần An nên mới ghen tị.

Diệp Lăng Vũ biết vậy nhưng vẫn giữ ở trong lòng, lúc này nàng muốn thử nên mới sai Song Vân hầu hạ Ngô Dung tắm rửa, không ngờ Song Vân thật sự không từ chối, một hoàng hoa khuê nữ lại chịu đi hầu hạ một người đàn ông tắm rửa, như vậy có nghĩa gì đây?

Đầu tiên là Đặng Nguyên, rồi lại đến Diệp Lăng Ca, còn có không ít người hôm nay đến dự tiệc cưới nữa... ai ai cũng khinh thường cuộc hôn nhân này của Diệp Lăng Vũ. Ai nấy đều một bên thì khen chàng rể tuần tú lịch sự, một bên thì cười cười khuyên Diệp Lăng Vũ sau này nên giảm thời gian buồn bán đi, dành thời gian mà trông chừng chồng mình. Ngô Dung đứng thật rất có sức hút với phụ nữ...

Bao nhiêu cảm xúc đan xen lẫn lộn, không biết sao lại khiến Diệp Lăng Vũ chảy nước mắt.

Là chị cả trong nhà nên từ nhỏ đến lớn Diệp Lăng Vũ rất ít khi khóc, vậy mà không ngờ lại thất lễ trước mặt Ngô Dung. Nàng cố gắng lau nước mắt, nói: “Không có việc gì, không có việc gì, tốt rồi.”

Ngô Dung xoa đầu nàng khẽ thở dài.

Trên thương trường thì mạnh mẽ mà trong chuyện nam nữ lại ngây thơ như vậy, chỉ tấm yên ương thôi mà cũng khiến nàng hoảng sợ.

Ngô Dung đứng dậy đi vào sương phòng.

Lòng Diệp Lăng Vũ lạnh ngắt. Chàng đang tức giận ư?

Cũng đúng thôi, có người đàn ông nào thấy vợ khóc lóc trong đêm động phòng mà không mất hứng chứ? Diệp Lăng Vũ vui mặt bên gối yên ương đỏ thắm, cõi lòng tan nát, nước mắt chảy dài.

Nàng ảo não vô cùng.

Tuy không yêu Ngô Dung đến tận xương tuỷ nhưng nàng cũng không muốn khiến chàng phật lòng, nàng đã quyết tâm phải làm một người vợ tốt, sống thật hoà thuận bên chàng mà.

Trong khi Diệp Lăng Vũ tự trách mình, Ngô Dung đã bung một cái chậu rửa mặt về tới phòng ngủ. Chàng đặt chậu rửa mặt lên bàn, giặt khăn rồi ngồi bên giường lau mặt cho Diệp Lăng Vũ.

Diệp Lăng Vũ kinh ngạc.

Ngô Dung cười, nói: “Nước mắt nước mũi tèm lem thế kia, lau khô thì mới ngủ ngon được.”

Chàng lau rất nhẹ, khăn mặt ẩm áp khẽ lau đi nước mắt nhạt nhoà trên má, da thịt lập tức thoải mái hơn.

Lòng hối hận trong Diệp Lăng Vũ vì động tác nhẹ nhàng này mà dần bình tĩnh lại.

Ngô Dung lau xong đem khăn bỏ vào chậu nước, xoay người lên giường đắp chăn, một lần nữa vòng tay ôm lấy eo nhỏ nhắn của Diệp Lăng Vũ, nói: “Bận rộn lâu như vậy cuối cùng mọi chuyện cũng xong, tối nay ngủ một giấc thật ngon nhé.”

Diệp Lăng Vũ càng kinh ngạc, da thịt hai người chạm vào nhau khiến nàng rất thẹn nhưng cũng đành phải vậy, nàng giương mắt nhìn chàng, chàng cúi đầu khẽ hôn lên môi nàng, nói: “Vừa rồi ta không đúng, sau này sẽ không thế nữa.”

Diệp Lăng Vũ muốn nói thật ra nàng không giận đối gì hết song không biết tại sao lại trở nên như thế...

Có lẽ bởi lần đầu làm vợ người nên đêm động phòng làm cho nàng quá căng thẳng. Hay tại khí thế của Ngô Dung quá mạnh mẽ khiến nàng có cảm giác bản thân trở nên nhỏ bé, mà một cô gái bé nhỏ thì luôn có quyền khóc lóc nũng nịu.

Nàng nhẹ giọng nói: “Chàng cũng đừng giận thiếp, bình thường thiếp không yếu đuối như vậy.”

Ngô Dung mỉm cười, lặng lẽ ôm chặt nàng thêm một chút, nói: “Nàng thật là, sau này cứ việc yếu đuối như vậy đi, ta rất thích.”

Một đời này, chàng muốn hết lòng chiều chuộng người phụ nữ của mình.

Ngô Dung không có động tác gì, Diệp Lăng Vũ lại không ngủ được.

Đối với người phụ nữ, đêm động phòng hoa chúc cả đời chỉ có một lần, nên đêm này dù có ra sao cũng phải trân trọng, nếu không sẽ tiếc nuối một đời.

Hơn nữa, dù Ngô Dung cố gắng kiềm chế bản thân nhưng thân thể trai tráng lại không chịu ngoan ngoãn phối hợp. Diệp Lăng Vũ quay lưng về phía chàng có thể cảm nhận rõ dục vọng bùng bùng kia, lại vô thức tiến về phía trước.

Diệp Lăng Vũ bất an xê dịch muốn tránh cái “vật kia”, nhưng trong chăn chật hẹp, nàng mới động một chút đã kích thích Ngô Dung, chàng hít một hơi

thật sâu, giọng nói khàn khàn: “Đừng lộn xộn.”

Tim Diệp Lăng Vũ đập tinh thạch như đánh trống, đến thở cũng thấy khó khăn, nàng cố gắng bình tĩnh lại, nhỏ giọng nói: “Phu quân, đây là đêm tân hôn của chúng ta.”

Đêm tân hôn, nếu chưa hoàn thành xong nghi thức cuối cùng sao nàng có thể yên lòng ngủ được chứ?

Ngô Dung thân mình cứng ngắc, đang lúc Diệp Lăng Vũ càng thêm bất an bỗng nhiên nàng bị ôm xoay lại, Ngô Dung lập tức dè lên người nàng, cúi đầu hôn lên môi anh đào của nàng. Diệp Lăng Vũ cứng đờ người, sau đó nàng cố gắng thả lỏng, khẽ mở hàm răng để đầu lưỡi nhiệt tình kia tiến vào cắn quấy trong khoang miệng. Nàng cũng học theo Ngô Dung hôn trả lại chàng, tuy rằng không đến một lát đã bắt đầu thở gấp, không thở kịp khiến khuôn mặt nàng đỏ bừng.

Lúc này Ngô Dung mới buông tha Diệp Lăng Vũ, nàng lập tức gấp gấp hít thở chộc Ngô Dung vừa trêu mền lại vừa buồn cười.

Diệp Lăng Vũ bĩu môi, rất muốn mắng chàng một câu: Ai kinh nghiệm phong phú giống chàng chứ? Có gì đâu mà kiêu ngạo?

Song động tác kế tiếp của Ngô Dung khiến nàng không thể nghĩ linh tinh gì nữa. Bàn tay to thon dài của chàng khẽ lướt trên tấm lưng trần, lại trượt xuống dưới đến vòng eo mới dừng lại. Dáng người Diệp Lăng Vũ vốn cao gầy, ngực không quá lớn, điểm khiến cho dáng người của nàng có vẻ gọi cảm chính là vòng eo nhỏ nhắn, vô cùng hấp dẫn động lòng người.

.....

Nàng hơi sợ hãi. Hoá ra nam nữ ân ái là loại chuyện khiến người ta mê say lại điên cuồng như thế, thảo nào nhiều người đàn ông thích lưu luyến thanh lâu như vậy.

Lần cuối cùng Ngô phóng thích trong cơ thể nàng, Diệp Lăng Vũ ôm chặt lấy eo của chàng, nàng không muốn chia sẻ với bất kì ai loại khoái cảm cực hạn vừa thỏa mãn vừa dễ chịu này.

Ngày hôm sau, Ngô Dung tỉnh lại trước. Chàng giống ngày thường nằm ngán người một lát, để ổn định lại trí nhớ hỗn loạn trong đầu.

Đến lúc chàng ý thức được chính mình đã thành thân, hơn nữa vừa mới trải qua đêm động phòng hoa chúc, lòng chàng vừa mềm mại vừa sung sướng.

Đêm qua là một kỉ niệm vô cùng đáng nhớ, vì là lần đầu tiên của Diệp Lăng Vũ nên chàng chỉ tận hưởng một lần nhưng cũng đủ để chàng có thật nhiều hy vọng tốt đẹp về tương lai của hai người.

Dù sao sinh hoạt vợ chồng cũng là một phần quan trọng trong đời sống hôn nhân, nếu hai vợ chồng không thể hoà hợp trong chuyện giường chiếu thì tình cảm giữa họ cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Chàng đầy thương yêu nghiêng người nhìn cô dâu mới của mình nhưng không ngờ lại khiến chàng kinh hãi. ...

Sắc mặt Lăng Vũ đỏ bất thường, đôi mi thanh tú nhú lại, làn môi đỏ mọng đêm qua còn khiến Ngô Dung mê muội giờ đây lại khô nứt tái nhợt.

Ngô Dung sững sờ, trong khoảnh khắc chàng cảm thấy choáng váng. Chàng lập tức nhớ tới người vợ kiếp trước, người vì thiếu sự quan tâm của mình mới bị bệnh qua đời.

Chàng vô cùng lo lắng, chuyện quá khứ đã để lại một bóng ma quá lớn, chàng không muốn dẫm lên vết xe đổ... không bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Quý Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Chàng không biết tại sao Diệp Lăng Vũ tự dung lại sốt cao, vì tối qua tắm rửa mới nhiễm lạnh? Hay khi ân ái chàng xúc chấn lên nên gặp gió? Hay là vấn đề thể chất?

Cho dù thế nào thì bị bệnh luôn làm cho người ta lo lắng.

Ngô Dung đặt tay lên trán Diệp Lăng Vũ. Nóng quá! Phải lập tức tìm đại phu.

Chàng nhanh chóng xuống giường mặc quần áo, lại nhẹ nhàng mặc đồ cho Diệp Lăng Vũ, đắp chăn cẩn thận cho nàng mới mở cửa đi ra.

Đại nha hoàn Song Vân cùng hai tiểu nha hoàn đang đứng chờ trước cửa, thấy Ngô Dung liền quỳ gối vấn an: “Bái kiến cô gia.”

Ngô Dung gật đầu, nói với một tiểu nha hoàn: “Cô đi tiền viện tìm An Triết bảo cậu ta lập tức đi mời đại phu, nói thiếu phu nhân bị sốt.”

Tiểu nha hoàn vội vàng lời chạy đi.

Song Vân nghe thấy cũng nóng lòng, vội vàng hỏi: “Tiểu thư làm sao vậy ạ? Nô tỳ có thể đi vào hầu hạ tiểu thư được không?”

Là người đàn ông đến từ hiện đại, Ngô Dung rất không quen buổi tối khi ngủ còn có người hầu trực đêm bên ngoài, đặc biệt là sau khi chàng kết hôn, nói người hầu gác đêm bên ngoài còn không bằng nói nghe lén nhất cử nhất động của vợ chồng chàng còn hơn, vì thế chàng không cho nha hoàn trực đêm. Đêm qua Song Vân ngủ ở sương phòng phía đông nên không biết tiểu thư cùng cô gia có thuận lợi viên phòng hay không, mà tiểu thư đang yên đang lành sao tự dưng lại bị sốt?

Ngô Dung suy nghĩ một lát mới nói: “Vào đi.”

Chàng định tự mình chăm sóc cho Diệp Lăng Vũ, nhưng nghĩ lại ở thời đại “nam tôn nữ ti” này, nếu chàng quan tâm quá cũng ảnh hưởng không tốt.

(Nam tôn nữ ti – nam tôn quý, nữ ti tiện, một cách nói khác của trọng nam khinh nữ)

Một tiểu nha hoàn khác bưng tới chậu nước lạnh, Song Vân giặt khăn đắp lên trán Diệp Lăng Vũ, lại rót chén nước ấm để nàng đỡ khô môi.

Một lát sau Diệp Lăng Vũ tỉnh lại.

Hai mắt hơi đau, nàng mở mắt rất chậm. Đến khi hoàn toàn khôi phục ý thức, nàng mới nhận ra cả người mềm nhũn không có sức, phần eo đau nhức, cổ họng khô khốc, cả người khó chịu vô cùng.

“Tiểu thư.” Song Vân lo lắng nhìn cô chủ, hỏi: “Đã lâu rồi ngài cũng không bị bệnh, sao, làm sao lại.....”

Nàng ngượng ngùng không thể hỏi tiếp.

Có phải cô gia rất không quan tâm đến người nên mới khiến tiểu thư mệt quá mà bị bệnh?

Diệp Lăng Vũ nhìn Ngô Dung đang đứng ở một bên, cười yếu ớt nói: “Không có việc gì đâu, uống thang thuốc là khoẻ thôi mà.”

Nàng cảm thấy mình càng ngày càng kém cỏi, bình thường thì kiên cường như thế, sao đến trước mặt Ngô Dung lại cứ xảy ra chuyện? Có khi nào Ngô Dung nghĩ nàng rất vô dụng hay không?

Diệp Lăng Vũ nhìn Ngô Dung, nói: “Phu quân, cơ thể thiếp rất khoẻ mạnh, uống thuốc sẽ khỏi thôi, chàng không cần lo lắng.”

Thấy nàng cứ cố gắng mạnh mẽ như vậy, Ngô Dung vừa buồn cười lại vừa đau lòng. Có phải bình thường chuyện gì nàng cũng tự mình giải quyết hay không, cho nên nàng mới thiếu cảm giác an toàn như thế, sợ một khi mình trở nên yếu đuối sẽ bị người khác coi thường?

Chàng vẫy tay ra hiệu cho Song Vân đứng lên, chính mình ngồi vào bên người Diệp Lăng Vũ, nắm lấy tay nàng nói: “Có lẽ bình thường nàng quá mệt mỏi, tích tụ lâu ngày nên giờ mới sinh bệnh. Đừng lo lắng, tất cả còn có ta.”

“Nhưng mà hôm nay phải về nhà mẹ đẻ.”

Ngô Dung lập tức nói: “Hôm nay không đi đâu hết, nàng ngoan ngoãn nằm yên trên giường đi. Đợi đại phu đến bắt mạch kê đơn, uống thuốc xong rồi nghỉ ngơi.”

“Nhưng mà.....”

“Không có nhưng mà, nghe lời.” Giọng Ngô Dung không lớn nhưng lại mang theo uy nghiêm khiến người khác phải nghe theo.

Diệp Lăng Vũ bất đắc dĩ, cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp: “Vâng.”

Hôm nay ngày thứ hai bọn họ kết hôn, theo lệ thường thì nàng dâu mới phải dâng trà cho cha mẹ chồng, rồi ra mắt họ hàng bên chồng.

Nhưng ở rở thì ngược lại, hôm nay Ngô Dung gặp mặt người nhà họ Diệp, tuy không đến mức chàng phải dập đầu kính trà các trưởng bối, nhưng đây cũng coi như chính thức gặp mặt anh em họ hàng, phân phát một ít lễ gặp mặt, mọi người cùng nhau ăn bữa cơm.

Diệp Lăng Vũ đã bàn ổn thoả với Ngô Dung, hôm nay bọn họ sẽ cùng nhau đi qua Diệp gia, các em gái, em rể của Diệp Lăng Vũ cũng tới, cả nhà đoàn tụ bên nhau.

Nhưng giờ Diệp Lăng Vũ bị bệnh không nhẹ, tất nhiên Ngô Dung sẽ không cho nàng mang một thân bệnh đi xã giao họ hàng thân thích.

Song Vân không ngờ khi thể Ngô Dung lại mạnh mẽ đến như vậy, càng không ngờ tiểu thư nhà mình sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Từ sau khi lão gia qua đời, tiểu thư một tay chống đỡ nhà họ Diệp nên đã quen kiên cường, không để cho người khác ép buộc mình. Người ngoài cười nhạo tiểu thư nhà nàng kén một chàng rể ăn bám, nhưng theo nhìn nhận của Song Vân, tướng mạo của cô gia như vậy, khí chất như vậy, giải quyết mọi chuyện một cách trầm ổn quả quyết như vậy, so với bọn đàn ông chỉ biết khoe mẽ còn tốt hơn gấp mấy trăm lần.

Song Vân cảm thấy may mắn cho tiểu thư nhà mình, đồng thời trong lòng cũng xao động.

Ngô Dung biết Diệp Lăng Vũ đang lo lắng chuyện gì, nàng muốn cuộc hôn nhân của mình phải thật thuận lợi, tất cả đều phải hoàn mỹ, vì thế chàng nói: “Lát nữa ta sai người đi đón nhạc mẫu cùng ba vị di nương lại đây, bảo người đi thông báo cho ba cô em trực tiếp đến đây là được, ở đâu ăn bữa cơm đoàn viên cũng như nhau thôi.”

Diệp Lăng Vũ hơi do dự, hỏi: “Như vậy có phiền bọn họ hay không?”

Mẹ, ba di nương, còn có ba cô em gái chưa lấy chồng cùng bọn nha hoàn đi theo hầu hạ, một đoàn nữ nhân đi ra khỏi nhà cũng hơi khó.

Ngô Dung nhẹ nhàng cười, nói: “Ngày xưa nàng bốn ba mệt nhọc vì bọn họ, bây giờ muốn họ lại đây ăn bữa cơm cũng bảo phiền toái ư?”

Ngô Dung không để ý Diệp Lăng Vũ chăm lo cho người nhà của nàng, khi cần thiết chàng cũng sẵn lòng giúp đỡ, nhưng sau này chàng tuyệt đối sẽ không cho phép người phụ nữ của mình phải bỏ công khó nhọc mà còn không đổi được một câu cảm ơn từ những người đó. Nếu bọn họ vẫn chỉ biết áp bức nàng như trước đây thì chàng sẽ không ngần ngại thay nương tử của mình cho họ một bài học.

Diệp Lăng Vũ nghe Ngô Dung nói như vậy hơi ngần ngừ. Nàng có thể thấy được biết bao thương yêu cùng trù mến ẩn sâu trong mắt Ngô Dung, điều này khiến cho lòng nàng ấm áp, bệnh dường như đã giảm bớt đi rất nhiều.

Nàng cúi đầu nghĩ nghĩ, mới ngẩng đầu cười với chàng, nói: “Phu quân nói đúng.”

Có lẽ trước đây nàng thật sự quá nhân nhượng với người nhà nên bọn họ coi việc nàng bỏ công sức mệt nhọc như một lẽ dĩ nhiên, thậm chí cuối cùng còn ép nàng phải bán Khôi Tử các mà cha để lại.

Đại phu tới rất nhanh, bắt mạch cho Diệp Lăng Vũ xong, ông lão tóc bạc trắng đi ra nói nhỏ với Ngô Dung: “Ngô công tử, nói thật, tình trạng của tôn phu không tốt lắm, hơn nữa không phải bệnh nhất thời đột phát. Người cô ấy rất gầy, đó là do làm việc vất vả lâu ngày mà thành tật, lại thêm đêm qua bị nhiễm lạnh nên mới tạo cơ hội cho các chứng bệnh tồn đọng lâu ngày phát tác. Có câu: Bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như kéo tơ, thân thể tôn phu nhân cần một thời gian để điều dưỡng, không thể lại làm việc vất vả.”

Ngô Dung nghiêm túc lắng nghe.

Ông lão thấy Ngô Dung nghe lời khuyên của mình, vừa thương hại Diệp Lăng Vũ đồng thời lại thấy vui mừng cho nàng, ông nhìn cô bé này từ nhỏ đến lớn, cuối cùng đã tìm được một người tốt để gửi gắm cả đời.

Ông nói tiếp: “Còn nữa, tôn phu nhân có thể hàn, nếu điều dưỡng không tốt sẽ ảnh hưởng tới việc mang thai sinh nở. Nhân dịp mới kết hôn này mong Ngô công tử chăm sóc cẩn thận cho cô ấy.”

Ngô Dung gật đầu: “Lão tiên sinh kê đơn đi, sau này tôi sẽ theo lời dặn của ông cẩn thận chăm sóc cô ấy, sẽ không để cô ấy lao lực.”

Ông lão viết hai đơn thuốc, nói: “Phương thuốc thứ nhất là trị bệnh phong hàn, sáng trưa chiều uống một lần, ba bát nước sắc lấy một(*), chậm nhất tối nay sẽ hạ sốt, nhưng ngày mai vẫn phải uống tiếp đây. Qua ngày thứ ba đổi sang đơn thuốc thứ hai, lấy điều dưỡng làm chủ kết hợp với nghỉ ngơi lấy lại sức, đồng thời cũng trị chứng thể hàn.”

(*) Ba bát nước + thuốc đun đến khi lượng nước chỉ còn lại một bát.

Ngô Dung nhận lấy đơn thuốc, bảo An Triết đưa thêm cho ông lão mười lượng bạc, nói: “Về sau phiên lão tiên sinh mỗi tháng tới nhà bắt mạch cho nương tử nhà tôi được không?”

Ông lão sáng khoái nhận lời: “Được, được!”

.....

Quá trưa người nhà họ Diệp mới chậm chạp đến.

Vương thị mặt đầy giận dữ, sau khi xuống xe ngựa không thèm liếc tới Ngô Dung đang tươi cười đón chào, hừ lạnh một tiếng liền đi thẳng vào hậu viện.

Đi sau Vương thị là ba vị di nương họ Đồng, Quách, Cam.

Đồng di nương và Quách di nương là hai vị thiếp được ông Diệp nạp sớm nhất, đều sinh một cô con gái, bây giờ đã qua tuổi thanh xuân nên cũng không ôm mộng tái giá làm gì. Hai bà cũng là người an phận thủ thường, lại thấy Diệp Lăng Vũ đối xử tốt với mình bèn an tâm ở lại nhà họ Diệp dưỡng lão.

Còn Cam di nương đứng hàng thứ chín năm nay mới hai mươi bốn tuổi, cũng là người có tư sắc tốt nhất trong ba vị di nương, mảy liễu mắt hạnh, mũi cao môi đỏ, trên khoe môi trái còn có một nốt ruồi mỡ nhân nên lúc cười rất có duyên. Cam di nương cũng có một đứa con gái năm nay chưa đầy bốn tuổi, là đứa trẻ mỡ côi cha từ trong bụng mẹ.

Trong khi mọi người đi vào, Cam di nương cố ý đi chậm hai bước, cười cười với Ngô Dung, lại cố gắng hạ thấp giọng nói: “Cô ba có nói gờ mấy câu, hơn nữa phu nhân cũng vì lo lắng cho cô cả nên mới thất lễ như vậy, anh đừng để ý nhé.”

Ngô Dung nghe vậy tỏ vẻ cảm kích nói: “Không sao, cảm ơn đã nói cho biết.”

Cam đi nướng khê cười, dùng khăn tay duyên dáng che khóe miệng, còn khuyển mãi cho chàng ánh mắt vô cùng tình tứ. Ngô Dung không nói gì thêm, chờ Cam đi nướng cất bước đuổi theo Vương thị chàng mới thông thả đi vào. Nhà họ Diệp ít người nhưng có vẻ không ít phiền phức đây.

Vương thị thấy nàng không có việc gì xong mới lạnh mặt nói: “Lúc trước mẹ đã không đồng ý cửa hôn nhân này rồi, giờ cô xem đi, ở nhà của nó, còn bắt chúng ta tới đây gặp nó, so với con rề bình thường còn to quyền hơn nhiều, kén rề ở chỗ nào hả? Không bằng gả cho em họ cô còn hơn.”

Diệp Lăng Vũ hơi chạnh lòng. Nàng vốn đang áy náy vì làm phiền mẹ và đi nướng phải qua đây, nhưng bây giờ chút cảm xúc đó đã bay biến rồi. Vương thị không những không quan tâm đến bệnh tình của nàng mà còn nói những lời khó nghe như vậy, nếu Ngô Dung nghe được, không phải đã tạo khoảng cách cho vợ chồng nàng hay sao?

Vì thế Diệp Lăng Vũ khó chịu: “Mẹ, mẹ nói lung tung cái gì vậy? Bây giờ con đã lấy chồng, mẹ như thế không phải cố tình gây rắc rối cho con sao? Hay là mẹ không muốn con sống tốt đây?”

Vương thị tức giận lườm nàng: “Thế nào, có chồng rồi thì quên mẹ hả?”

Diệp Lăng Vũ bực mình nói: “Đôi lúc con muốn quên mẹ đi cho rồi! Mẹ là mẹ ruột của con đấy, tại sao mẹ cứ tính toán chi li như vậy? Mẹ không phân biệt được đâu mới là người thân thiết với mẹ à? Tên cháu trai kia cho mẹ uống thuốc mê hả? Cậu ta như vậy có thể nuôi mẹ tới già không? Không phải con nói chuyện ác độc, mẹ, chúng ta đánh cược xem, nếu cậu mợ mất thì sau mấy năm cậu ta sẽ phá hết của cải?”

Vương thị thờ phỉ phỉ mắng nàng: “Có ai nguyên rủa thân thích của mình giống cô không?”

Diệp Lăng Vũ “Hừ” một tiếng.

Vương thị không phải người ngu ngốc, bà biết con gái nói đúng, sau này người nuôi mình tới già sợ là chỉ có đứa con này thôi. Có điều nàng thẳng tính, nói năng lại không khéo, trước đây cũng thế nên mới khiến ông Diệp không thích, cũng là nguyên nhân lớn làm cho khi ông Diệp nạp thêm nhiều thiếp thì không để ý tới bà nữa.

Vương thị tức giận một lúc xong lại nói với Diệp Lăng Vũ: “Được rồi, mẹ biết bây giờ gạo đã nấu thành cơm, có nói cũng không có tác dụng, sau này mẹ không nói là được chứ gì. Có điều Tiểu Vũ à, con xem em ba của con nuôi hai đứa trẻ cũng không dễ dàng gì, nếu con không muốn Trần An làm việc ở Khôi Tú các, thì có thể nói một tiếng với con rề cả cho Trần An đến Điền Đương Hàng giúp việc được không?”

Ngô Dung mua Khôi Tú các nhưng lại để Diệp Lăng Vũ tiếp tục quản lý, hơn nữa Ngô Dung ở rề nhà họ Diệp nên ở trong lòng Vương thị Khôi Tú Các không phải bán đi, mà tài sản của Ngô Dung – Điền Đương Hàng bà cũng coi là tài sản của nhà họ Diệp.

Diệp Lăng Vũ không còn sức để cười nữa. Vợ vét hết Khôi Tú các xong, giờ lại bắt đầu dòm qua tài sản phu quân nàng?

Lòng nàng đã băng lạnh.

Nếu nói vừa rồi Vương thị lại nhai chuyện cậu em họ chỉ làm cho nàng mất kiên nhẫn, thì bây giờ nàng đã vô cùng thất vọng với người nhà.

Diệp Lăng Vũ không phải không biết tâm tính của người nhà họ Diệp, người nào cũng suy nghĩ không khác gì Vương thị, bọn họ cho rằng không chỉ Khôi Tú các vẫn là tài sản nhà mình, mà giờ Điền Đương Hàng cũng thuộc về nhà họ, đương nhiên phải chia chác cho mỗi người một ít rồi.

Diệp Lăng Vũ rừ mắt xuống, lạnh nhạt nói: “Mẹ, con mới thành thân, mẹ có thể để con yên mấy ngày được không, đừng kiếm chuyện làm khó con nữa? Còn nữa, Điền Đương Hàng là Ngô Dung quản lý, con không can thiệp được.”

“Không phải nó đã đem giấy tờ cửa hàng làm sính lễ sao? Bây giờ con là bà chủ mới đúng.” Vương thị không vui nói

Bạn đang đọc truyện *Quý Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Con rề thứ ba – Trần An bề ngoài khá điển trai, lại hay nịnh nọt Vương thị; lời ngon tiếng ngọt khéo đưa đẩy khiến Vương thị coi đứa con rề này như bảo bối, chỉ hận không thể đổi đôi hán giống con trai ruột của mình.

Trần An xuất thân từ một gia đình buôn bán nhỏ, là con thứ trong nhà. Nhà hắn theo nghề làm dầu vừng đã mấy đời nay, anh của Trần An cũng kế thừa gia nghiệp, mở một xưởng nhỏ tiếp tục làm dầu vừng. Nhưng Trần An không thích công việc này, hắn ghét cái thứ mùi dầu mỡ tanh tươi đó nên suốt ngày ăn mặc chải chuốt, cố gắng không để thân mình dính chút mùi dầu tanh hôi.

Từ nhỏ Trần An đã đẹp trai hơn anh trai mình nhiều, ai cũng khen hắn tương lai sẽ giàu có, sau khi lấy Diệp Lăng Ca hắn luôn cố gắng nịnh nọt ông Diệp để được vào làm trong Khôi Tú các. Ngày ngày hắn trông chờ ông Diệp qua đời để cho hắn tiếp quản Khôi Tú các, song không ngờ ông già chết tiết kia thà để lại gia sản cho đứa con gái lớn chưa lấy chồng cũng không chịu nhường cho hắn. Điều này khiến cho Trần An cực kỳ căm hận.

Phải biết rằng để có được Khôi Tú các, Trần An từng vài lần ỷ nại nói với ông Diệp là hắn tình nguyện ở rể, cho dù bắt hắn đổi thành họ Diệp hắn cũng đồng ý, chỉ tiếc lão già kia vẫn không thêm gặt đầu.

Diệp Lăng Vũ không ngờ Trần An vẫn chưa từ bỏ ý định. Khôi Tú các đã bán, bây giờ hắn ta lại quay sang Điền Đường Hàng.

Nàng thờ dài, nói với Vương thị: “Mẹ, từ xưa đến nay sinh lễ và đồ cưới đều để dành cho con gái ruột của mình sau này, không phải để cho người nhà mẹ đẻ, càng không phải cho em rể của nhà mẹ đẻ.”

Này thứ hai sau khi kết hôn, bữa tiệc lại mất tan rã không vui.

Tuy Diệp Lăng Vũ biết người nhà của mình không tốt đẹp gì nhưng không ngờ lại đến mức như vậy. Có lẽ trước kia nàng quá dễ dãi khiến bọn họ càng ngày càng tham lam.

Ngô Dung không để ý đến mấy chuyện này những thường dân như bọn họ tham tiền chẳng qua cũng vì muốn bản thân sống sung túc hơn một chút, đây cũng đâu phải tội lớn gì.

Ngày thứ ba cũng không cần về gặp cha mẹ chồng. Đối với vợ chồng Ngô Nguyên Ngân, đến khi Ngô Dung thành gia lập nghiệp, dọn ra ngoài ở riêng thì trách nhiệm nuôi nấng của bọn họ cũng đã hoàn thành. Tiễn bước tiêu tô tông này là việc đáng mừng nhất từ trước đến nay rồi.

Ngô Dung cũng vui vẻ thanh tĩnh, an tâm ở nhà chăm sóc vợ.

Tối hôm đó Diệp Lăng Vũ đã hạ sốt, qua ngày thứ hai tuy thân thể còn hơi rã rời nhưng không khó chịu như trước nữa, ăn cơm cũng nhiều hơn.

Mới kết hôn đã sinh bệnh làm hại Ngô Dung không thể hưởng thụ “hạnh phúc” vợ chồng khiến Diệp Lăng Vũ hơi áy náy, nàng uyển chuyển biểu đạt xin lỗi với Ngô Dung.

Ngô Dung cười cười, an ủi nàng rằng hai người còn nhiều thời gian, không cần phải vội.

Chàng thích ôm Diệp Lăng Vũ nhưng trước hết cần phải kìm nén dục vọng đã.

Diệp Lăng Vũ một mặt cảm thấy vui mừng, mặt khác lại lo lắng có phải lực hấp dẫn của mình với Ngô Dung không đủ mạnh hay không, cho nên chàng mới không để ý đến mình?

Diệp Lăng Vũ nhìn Song Vân xinh đẹp như hoa, trong lòng lại nghĩ có nên nhanh chóng tìm một mối thích hợp đem nàng ra gả ra ngoài?

Song Vân con của nô bộc nhà họ Diệp, từ nhỏ đã xinh đẹp hơn người. Ông Diệp khi còn sống đã nhiều lần có ý đồ với nàng, Song Vân không cam lòng làm thiếp nên đòi thất cổ để cự tuyệt. Diệp Lăng Vũ thương hại nàng tính cách cương liệt bèn cho nàng làm nha hoàn bên người, cứ như vậy, cho dù ông Diệp phong lưu cũng phải kiêng dè động đến nha hoàn của con mình đúng không?

Không ngờ ngày xưa nhất thời tốt bụng lại khiến cho bây giờ Diệp Lăng Vũ phải sầu lo. Ánh mắt Song Vân nhìn Ngô Dung khác thường rõ rệt, đó là ánh mắt thẹn thùng xấu hổ mất tự nhiên.

Ngô Dung không biết nương tử nhà mình đã đánh đổ hũ dấm chua (ý là ghen), chàng đang êm đềm cùng Diệp Lăng Vũ trải qua tuần trăng mật ngọt ngào, không nghĩ tới Tiêu Thiệu tìm đến hẹn chàng ra ngoài.

Đại Chu có một số chế độ, trong đó công chúa và phò mã không được tham dự chính sự, bởi vậy là con của đại trưởng công chúa, là cháu ngoại trai hoàng gia, Tiêu Thiệu cũng không nể mà với con đường làm quan, mỗi ngày thông dong nhân hạ.

Tiêu Thiệu biết thân phận thật của Ngô Dung.

Sau cái ngày Tiêu Thiệu đánh Ngô Dung một trận, Từ thái quý phi tự mình triệu kiến trưởng công chúa Thường Nhạc nói ra thân phận thật của Ngô Dung, cũng cảnh cáo Tiêu Thiệu sau này phải chú ý, nếu con trai bảo bối của bà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bà tuyệt đối sẽ không tha cho nhà họ Tiêu.

Tuy Từ thái quý phi biết thái độ của Hoắc Thuần, cũng biết là không có cách nào để cho Ngô Dung trở về gia phá hoàng tộc nhưng bà vẫn công khai thân phận chân chính của Ngô Dung trước mặt hoàng thân quốc thích. Bà muốn bọn họ biết rõ để sau này không nể mặt sư cũng phải nể mặt phật, không được bắt nạt Ngô Dung nữa.

Lúc ấy trưởng công chúa Thường Nhạc vô cùng khiếp sợ, anh sinh đôi với Ngô Dung – Hoắc Thuần là Nhiếp Chính vương đang cầm quyền lớn, Từ thái quý phi thân phận tôn quý, dĩ nhiên đại trưởng công chúa phải nghe theo. Trở về bà giáo huấn Tiêu Thiệu một trận, Tiêu Thiệu vì vậy mới ngoan ngoãn đi đến nhà Ngô Dung nhận lỗi, dần dần trở thành bằng hữu thân thiết với Ngô Dung.

Bây giờ Tiêu Thiệu thật lòng thích Ngô Dung. Tên Ngô Dung này giống như không có gì là không biết. Dù là trong lúc uống rượu nói chuyện cười tặc tiếu cũng không giống người thường, nhưng dù vậy chàng cũng không hề tỏ ý khoe khoang, vân đạm phong khinh làm cho người ta chìm đắm vào câu chuyện

của chàng, lưu lại dư vị thật lâu thật lâu, hơn nữa là càng nghĩ càng cảm thấy có ý nghĩa.

Hôm nay Tiêu Thiệu hẹn Ngô Dung đi lên núi.

Chàng mặc áo choàng màu trắng, cài trâm bạch ngọc, chân mang ủng trắng, cầm trong tay sợi roi dài màu bạc, cả người cao lớn vững chãi, tuấn mỹ bức người.

Đôi khi Ngô Dung cũng phải tò mò đám thanh niên quý tộc này lớn lên như thế nào, da thịt trên người Tiêu Thiệu chẳng những săn chắc mượt mà, còn trắng nõn mịn màng khiến các cô gái phải ganh tị.

Đôi mắt đào hoa của Tiêu Thiệu khê liếc, dù không cười cũng mang vẻ phong lưu đa tình, mà một khi cười đều có thể hút hồn người khác, chàng cười nói với Ngô Dung: “Trời thu mát mẻ, chúng ta đi vừa vận chúng ta có thể uống rượu thưởng cúc, hôm nay còn hẹn một vị bằng hữu nữa.”

Ngô Dung thấy không thể từ chối bèn quay về hậu viện nói một câu với Diệp Lăng Vũ, rồi mới đi cùng Tiêu Thiệu.

Tiêu Thiệu cố tình cười nhạo chàng: “Ngô huynh, anh cũng quá thể, ra khỏi cửa cũng phải xin phép bà chị, không lẽ anh an phận ở rể thật rồi sao?”

Ngô Dung chỉ cười không nói.

Tiêu Thiệu rủ Ngô Dung cùng đến ngọn núi phía tây kinh thành, khi hai người cưỡi ngựa tới chân núi đã có một người trẻ tuổi chờ bọn họ.

Người này nhìn trẻ hơn Ngô Dung, khoảng hai mươi tuổi, mặc áo dài màu đen, eo thắt đai lưng có gắn một miếng ngọc bội hiếm thấy. Tương phản với y phục màu đen, khuôn mặt chàng trắng như ngọc, da thịt giống Tiêu Thiệu vô cùng mịn màng, ngũ quan không tuấn mỹ bằng Tiêu Thiệu nhưng lại có nét phong tình riêng, mắt một mí, môi bạc, biểu cảm lạnh lùng nhân nhạ.

Tiêu Thiệu giới thiệu: “Ngô huynh, đây là Vân Sơ, là đại công tử nhà họ Vân của Vĩnh Định hầu phủ. Vân Sơ, đây là Ngô Dung.”

Vân Sơ nhân nhạ gật đầu chào hỏi Ngô Dung.

Tiêu Thiệu như đã quen với phong cách lạnh nhạ của Vân Sơ, chàng nháy mắt mấy cái với Ngô Dung, ra vẻ thần bí nói: “Anh nhìn Vân Sơ lạnh lùng vậy thôi, chứ trong bụng có nhiều tài lắm đấy, bây giờ cậu ta đã là quan ngũ phẩm của Đại Lý Tự rồi.”

Ngô Dung cũng hơi bất ngờ, ở kinh thành quan ngũ phẩm cũng không tính là cao, nhưng Vân Sơ còn trẻ tuổi, hơn nữa Đại Lý Tự có quyền hạn rất lớn, muốn vào đó là điều rất khó khăn.

Đại Lý Tự và Hình bộ cùng phụ trách các án kiện, nhưng Đại Lý Tự khác Hình bộ ở chỗ Đại Lý Tự còn đặc biệt quản lí các vụ án hình sự liên quan đến quan to, quý nhân. Cho nên quan viên trong Đại Lý Tự phải là người mà hoàng thượng tín nhiệm nhất, hơn nữa phải là người không sợ quyền quý mới có thể đảm nhiệm.

Núi phía tây kinh thành thuộc hoàng gia lâm viên, nơi đây cảnh như tranh vẽ, trên núi là một rừng phong rộng lớn, tuy lúc này lá phong chưa đổi màu rực đỏ nhưng cũng đã ngả chút hồng, nhìn cũng rất nên thơ.

Đi lên theo từng bậc đá nhỏ, cứ cách một khoảng lại có một cái đình nghỉ chân hóng mát, trong đình bày đầy hoa cúc đương mùa nở rộ, còn có thị nữ xinh đẹp tuyệt trần đứng đợi sẵn dâng khăn ướt cho họ lau mặt, lại ở bên rót rượu gắp thức ăn. Đoạn đường này không hề mệt mỏi một chút nào.

Đôi lúc Vân Sơ cũng nói một hai câu với Tiêu Thiệu, Ngô Dung, nhưng rõ ràng chàng là người ít nói nên phần lớn thời gian đều giữ im lặng.

Đến khi trở về, Vân Sơ đi trước, Tiêu Thiệu cùng Ngô Dung đi sau.

Tiêu Thiệu thờ dài, hỏi: “Ngô huynh, anh thấy Vân Sơ thế nào?”

Ngô Dung suy nghĩ một lát, lắc đầu nói: “Lần đầu gặp mặt, khó mà nói.”

“Vậy cũng phải có một ít ấn tượng chứ?” Tiêu Thiệu chưa từ bỏ ý định lại hỏi.

“Sao cậu lại để ý cậu ta như vậy?” Ngô Dung nghi ngờ hỏi lại.

Tiêu Thiệu lại thờ dài nói: “Còn không phải mẹ tôi ưng ý cậu ấy, muốn làm mai cho em gái tôi. Cậu ta cũng biết em gái tôi nhưng tôi lại thấy hai người không có tình cảm gì. Tôi sợ mẹ nóng vội muốn ép hôn, nếu không tốt còn làm chậm trễ chuyện chung thân đại sự của em gái tôi nữa.”

Tiêu Thiệu lại nghiêm túc nhìn Ngô Dung nói: “Tôi thật sự hối hận vì đã đánh anh, nếu lúc trước đồng ý để anh làm em rể tôi thì tốt rồi, tôi cũng không cần phải lo lắng gì nữa, anh vừa nhìn đã biết là người đáng tin cậy rồi.” Một lát sau chàng lại hỏi: “Vậy anh nói thật lòng xem, Vân Sơ là người như thế nào?”

“Mới gặp một lần không thể nói chính xác được, có điều trước đây tôi cũng từng gặp người giống Vân công tử. Người đó bề ngoài thanh lãnh nhưng bên trong lại nóng như lửa. Những người như thế không dễ dàng thân cận, nhưng một khi đã được cậu ta tiếp nhận thì sẽ là thật tình chân ý. Nếu cậu ta thực sự coi trọng lệnh muội thì đây sẽ là một mối nhân duyên tốt đẹp, nhưng nếu không, chỉ sợ.....”

Tiểu Thiều một bên nghe một bên gật đầu phụ họa: “Tôi cũng nói như vậy nhưng mẹ tôi không nghe, nói muội muội xinh xắn đáng yêu, không có chàng trai nào là không rung động, aizz.”

Ngô Dung bật cười, cha mẹ nào cũng đều cảm thấy con cái mình là tốt nhất, nhưng người khác đâu có nghĩ như vậy.

Lúc Ngô Dung về nhà, người gác cổng nói: “Thiếu gia, tam cô gia nhà họ Diệp đến đây, đang chờ ngài ở đại sảnh.”

Ngô Dung “Ừ” một tiếng, cũng không cảm thấy bất ngờ. Hôm qua Vương thị nói không được, đại khái Trần An muốn đến gặp chàng xin xỏ đây.

Trần An thấy Ngô Dung vào đại sảnh vội vàng đứng lên tươi cười chào đón.

Hắn mặc áo dài gấm màu xanh ngọc do Khôi Tú các chuyên làm, vải dệt sang quý, thủ công tinh xảo, vừa thấy chính là hàng cao cấp, hơn nữa bộ dạng của hắn cũng không tồi nên nhìn qua khá bắt mắt.

Trần An tươi cười nói: “Anh rể, hôm nay lại đây quấy rầy.”

Ngô Dung nói “Ừ” một tiếng, chỉ tay vào ghế nói: “Ngồi đi.”

Trần An vội vàng vâng dạ ngồi xuống, trông rất kính cẩn.

Thật ra trong lòng Trần An hơi sợ, trước kia hắn khinh thường Ngô Dung, nghĩ Ngô Dung chẳng qua chỉ là một kẻ ăn chơi đàng điếm. Mà bây giờ khi đối diện với chàng hắn mới cảm thấy áp lực đè nặng lên người, khiến cho hắn không tự giác thể hiện thái độ thận trọng giống như đối đãi với người quyền quý vậy.

Trần An thấy Ngô Dung chỉ ngồi an tĩnh uống trà mà không chủ động hỏi hắn có chuyện gì, trong lòng cũng hơi lo lắng nhưng ngoài mặt lại cười toe toét nói: “Tiểu đệ lần này mạo muội đến nhà là có một yêu cầu quá đáng.”

Ngô Dung yên lặng một lúc mới chậm rãi nói: “Cậu nói đi.”

“Anh rể à, em là người đã có gia đình, anh cũng thấy đấy, ở kinh thành này tắc đất tắc vàng, một ngày không có tiền thì không thể sống được. Em làm việc không cẩn thận khiến chị cả tức giận, bây giờ cũng không dám mặt dày xin quay về Khôi Tú các. Em chỉ mong có thể tự mở một cửa hàng tơ lụa, kiếm chút tiền mua gạo thôi.”

Trước đây Trần An phụ trách mua vải dệt cho Khôi Tú các, đã từng đi Giang Nam vài lần nên cũng quen biết với mấy mối cung cấp vải ở Giang Nam. Nếu lần này hắn định buôn bán cũng không phải không được.

Ngô Dung gật đầu, nói: “Nếu làm tốt cũng được đấy.”

“Vâng, em cũng nghĩ như vậy, cũng đã hỏi thăm mấy cửa tiệm cho thuê, cách Khôi Tú các không xa có một chỗ được lắm, có điều.....” Hắn xoa xoa tay, do dự một lúc lâu mới lấy can đảm nói: “Không giấu anh rể làm gì, tiểu đệ cưới vợ sinh con, mấy năm nay trong tay không còn lấy một đồng, mà muốn mở cửa làm buôn bán thì không thể thiếu tiền vốn, cho nên..... Cho nên lần này tiểu đệ mặt dày đến mượn anh rể và chị cả ít tiền vốn.”

Hắn lại lập tức lớn tiếng cam đoan: “Chỉ cần ăn nên làm ra có lợi nhuận, em sẽ lập tức trả tiền!”

Ngô Dung yên lặng thật lâu không nói, ngay khi Trần An cho rằng lần này phải về tay trắng, Ngô Dung mới mở miệng hỏi: “Cậu còn thiếu bao nhiêu?”

Trần An lập tức nói: “Một, một ngàn lượng..... Tiểu đệ định mua luôn cửa tiệm kia, hơn nữa phải nhập loại tơ lụa tốt nhất, cho nên tiền vốn rất lớn.....”

Hai mươi lượng bạc đã đủ để nhà bình thường tiêu trong một năm, Trần An đúng là không tham tí nào.

Ngô Dung đợi hắn nói xong mới cười nhẹ, vươn một bàn tay năm ngón, nói: “Không có ngàn, tôi chỉ có thể cho cậu mượn nhiều nhất năm trăm lượng. Tôi cũng vừa mới thành thân, cần chi tiêu nhiều, cậu cũng biết đúng không.”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Trần An mừng rỡ trong lòng, hắn dự tính có thể mượn được một, hai trăm lượng là nhiều lắm rồi, không ngờ lại được năm trăm lượng, cộng thêm chỗ tiền riêng tích góp được từ khi thành thân cũng đủ để hắn đi Giang Nam ăn chơi phè phỡn.

Trần An mượn được tiền sung sướng chạy đi.

Ngô Dung quay vào nhà, kể cho Diệp Lăng Vũ nghe chuyện Trần An vay tiền.

Diệp Lăng Vũ đau lòng chỗ tiền cho mượn, nói: “Chàng nể mặt em gái thiếp nên mới hào phóng với cậu ta như vậy, nhưng tên Trần An này không phải hạng tốt đẹp gì. Lần này, chàng cho mượn năm trăm lượng, cậu ta biết chàng là người hào phóng, sau này thế nào cũng thường xuyên vòi tiền chàng cho mà xem.”

Ngô Dung nói: “Nàng cũng biết hai vợ chồng Trần An luôn dòm ngó chút tiền ấy trong tay chúng ta, không bằng nhân cơ hội giải quyết phiền phức này luôn đi.”

Diệp Lăng Vũ không hiểu, hỏi: “Giải quyết thế nào?”

Chắc không phải đoạn tuyệt quan hệ chứ?

Ngô Dung lắc đầu, nói: “Nàng cứ chờ đi. Ta tự nhận có mắt nhìn người, Trần An không phải hạng an phận thủ thường, sớm muộn gì cũng gây ra chuyện thôi. Chờ cậu ta xảy ra chuyện, chúng ta nắm được nhược điểm, tất cả sẽ tốt thôi.”

Như chứng minh lời nói của Ngô Dung, ngày thứ ba sau khi Trần An vay tiền quả nhiên đã xảy ra chuyện.

Trời sáng tinh mơ, hai vợ chồng Ngô Dung vừa mới rời giường đã thấy đại nha hoàn của Vương thị – Hạch Đào tới truyền lời, về mặt Hạch Đào hơi có quái.

Diệp Lăng Vũ nhìn cô ta mấy lần, thấy cô ta cứ ấp a ấp úng muốn nói lại thôi, nàng mất kiên nhẫn hỏi: “Có chuyện gì thì nói đi, phu nhân sai bảo gì hả?”

Hạch Đào vội vã lắc đầu: “Không phải, đại tiểu thư, không phải đại phu nhân, mà là..... mà là không thấy Cam di nương đâu cả, nha hoàn Hương Lê của bà ấy cũng không thấy!”

Diệp Lăng Vũ nhíu mày hỏi: “Không thấy? Tại sao lại vậy?”

Hạch Đào hít sâu vài hơi mới dần bình tĩnh lại, cẩn thận kể rõ sự tình: “Buổi sáng Cam di nương không tới thỉnh an phu nhân, một lát sau có người hầu hốt hoảng báo không thấy Cam di nương đâu cả, Hương Lê cũng không thấy, mà tất cả vàng bạc trang sức, y phục quý giá đều không còn một món. Người hầu thấy không ổn mới vội vàng bẩm báo phu nhân, phu nhân đến trong viện của Cam di nương xem xét, kết quả chỉ còn lại tiểu thư Lăng Hâm đáng thương khóc lóc tìm di nương.”

Diệp Lăng Vũ cảm thấy đau đầu, hỏi: “Biết cô ấy đi đâu không?”

Cha của Cam di nương là một tú tài nghèo túng, trước cô ta còn có một người anh trai, vì anh trai thiếu tiền cưới vợ nên mới đưa vào cô ta vào nhà họ Diệp làm tiểu thiếp. Thuở bé, Cam di nương hay theo cha học chữ đọc sách, rất thông minh, hơn nữa bản thân lại xinh đẹp đáng yêu, vì thế ông Diệp tương đối yêu thích.

Diệp Lăng Vũ không có cách nào thích Cam di nương cho nổi, nếu không phải cô ta là thiếp của cha thì nàng đã không nể mặt rồi. Nàng không thích tính của Cam di nương, vừa khoe khoang lại mưu mẹo. Nói khó nghe một chút, nếu Cam di nương sinh được con trai, Diệp Lăng Vũ tin tưởng cô ta tuyệt đối có thể dụ dỗ ông Diệp bỏ vợ cả đưa cô ta lên làm chính thất.

Sau khi cha mẹ qua đời, bởi chị dâu xấu tính nên Cam di nương rất ít về nhà mẹ đẻ. Cô ta oán hận cha mẹ vì cưới vợ cho anh trai đã bán cô cho người ta làm thiếp, cũng không hòa thuận với anh trai. Cho nên, lần này đột nhiên cô ta gom vàng bạc tài bảo biến mất không thấy, nhất định không phải trở về nhà mẹ đẻ.

Quả nhiên Hạch Đào nói tiếp: “Phu nhân phái người đến hỏi qua nhà mẹ đẻ Cam di nương, anh trai và chị dâu nói lâu lắm rồi không gặp vẫn chưa gặp bà ấy.”

“Ngày hôm qua Cam di nương còn ở nhà không?” Diệp Lăng Vũ hỏi.

“Còn ạ, buổi tối còn đến gặp phu nhân mà.” Hạch Đào chắc chắn trả lời.

Ngô Dung nãy giờ ngồi nghe chột nói: “Nếu không phải nửa đêm bỏ trốn thì chắc là bị bắt cóc, một người phụ nữ có thể chạy đi đâu chứ?”

Sắc mặt Diệp Lăng Vũ trầm xuống. Nếu đó là sự thật thì nhà họ Diệp sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ mất.

Khốn nạn thật! Nếu biết có ngày này không bằng lúc trước đưa mấy vị di nương này ra ngoài cho bớt việc.

Diệp Lăng Vũ dù sao cũng là nữ tử, gặp loại chuyện như vậy cũng chỉ nghĩ tới việc che giấu, trước mắt cũng không biết phải tìm Cam di nương như thế nào.

Nàng không tự chủ nhìn về phía Ngô Dung, ánh mắt mang theo cầu cứu.

Ngô Dung nhẹ nhàng cười trấn an nàng, nói: “Không có việc gì, chỉ là một di nương mà thôi. Trước tiên bảo nhạc mẫu chăm sóc cẩn thận Lăng Hâm, đừng vì sai lầm của người lớn mà khiến cho đứa bé bị tội.”

Diệp Lăng Vũ gật đầu, lúc trước nàng lo lắng cho các thứ muội (con gái của vợ thứ – vợ lẽ) nên mới để ba vị di nương ở lại. Vì vậy nàng nói với Hạch Đào: “Người trở về nói với phu nhân là ta sẽ phái người đi hỏi tin tức Cam di nương, việc cần làm bây giờ là ổn định mọi người, chăm sóc tốt cho Lăng Hâm, đừng để cho hạ nhân nhân cơ hội sinh sự. Người bảo phu nhân nói với bọn họ, nếu ai dám lăm miệng, ta tuyệt sẽ không tha thứ.”

—o0o—

Hạch Đào vội vàng nói: “Vâng, nô tỳ nhất định sẽ thưa lại như thế.”

Hạch Đào đang chuẩn bị đi, một tiểu nha hoàn lại gấp gấp vào bẩm báo: “Tiểu thư, tam tiểu thư dẫn theo hai tiểu thiếu gia đến đây, một nhà ba người đang khóc âm ỉ bên ngoài ạ.”

Diệp Lăng Vũ vội vàng đứng lên nói: “Mau dẫn bọn họ vào đây.”

Diệp Lăng Vũ lau nước mắt đi vào, vừa thấy Diệp Lăng Vũ lại lập tức gào khóc: “Chị cả, Trần An không cần mẹ con em nữa, em phải làm sao bây giờ, hu hu.....”

Diệp Lăng Vũ ghét nhất nhìn thấy bộ dạng không có việc gì cũng gào khóc thảm thương như vậy, nàng quát em gái: “Khóc cái gì mà khóc? Xem đi, dọa hai thằng bé sợ đến thế kia rồi!”

Hai thằng bé, đứa lớn chưa đầy ba tuổi, đứa nhỏ vừa mới biết đi, nhìn thấy mẹ mình khóc như thế bọn chúng sao có thể không khóc theo? Ba người khóc âm ỉ như vậy, người nghe đều đình tai nhức óc.

Song Vân vội lại dỗ dành hai đứa trẻ.

Diệp Lăng Vũ hỏi em gái: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Diệp Lăng Vũ vẫn nức nức nở nở như cũ, lau nước mắt nửa ngày mới nói: “Mấy ngày nay hân nói muốn mở một cửa hàng tơ lụa, nói sau này chúng em sẽ làm ông chủ bà chủ, em vô cùng vui mừng. Hân đi ra ngoài cả ngày, em nghĩ hân lo chuẩn bị cho mở cửa hàng, ai biết đêm qua hân đi cả đêm không về. Sáng nay em thấy nghi nghi, lục tung cả nhà lên mới phát hiện hân đã mang tất cả tiền bạc trong nhà đi hết rồi, quần áo đáng giá cũng không còn nữa, ngay cả tiền mua đồ ăn hôm nay của em cũng không có.”

Diệp Lăng Vũ đưa tay đỡ trán, lo mình sẽ bị đứa em ngu ngốc này làm cho tức chết mất, nàng nói: “Bây giờ mọi người không thấy đâu, em còn nghĩ đến chuyện mua đồ ăn hả? Em có biết cậu ta đi đâu không?”

Ngô Dung nhẹ nhàng kéo ông tay áo Diệp Lăng Vũ, nàng quay đầu nhìn lại, thấy tầm mắt của chàng dừng trên người Hạch Đào, có vẻ đắm chiêu.

Lòng Diệp Lăng Vũ lạnh lẽo, không lẽ.....

Nàng không dám nghĩ tiếp.

Giống như để xác minh suy đoán của Diệp Lăng Vũ, Hạch Đào bỗng nhiên xen mồm: Nha hoàn trong phòng Cam di nương có nói, hôm kia nha hoàn Hương Lê của Cam di nương có đi gặp tam cô gia. Đúng lúc bị Triệu đại nương ra ngoài mua đồ gặp, Hương Lê ấp úng giải thích, bảo là lúc trước cô ấy nhờ tam cô gia đi Giang Nam mua giùm vài dệt nên mới đi gặp ngài ấy.”

Diệp Lăng Vũ cả người xụi lơ, ngã ngồi trên ghế tựa, đầu rầm rầm rung động.

Không ngờ là Trần An, em rể bất cộc tiểu thiếp của phụ thân ư?

Diệp Lăng Vũ sững sờ một lát, lại nghe Hạch Đào nói Cam di nương cùng Hương Lê cũng không thấy, nàng ta đột nhiên nhảy dựng hét lên giống kẻ điên: “Là ả ta! Là ả ta! Nhất định là muội hồ ly tinh Cam di nương kia quyến rũ Trần An, đồ dê tiện không biết xấu hổ. Em đã nghĩ ả ta rồi, mỗi lần thấy Trần An đều liếc mắt loạn cả lên. Đồ dê tiện thói tha, đồ hồ ly tinh, em nguyện rửa ả ta không chết từ tế được, ra đường bị đâm chết, uống nước bị sặc chết!”

Diệp Lăng Vũ nổi giận gầm lên một tiếng: “Cô câm miệng cho tôi! Diệp Lăng Vũ, cô nhìn lại mình đi có điểm nào giống khuê tú không hả, bây giờ cô chửi rửa có ích lợi gì? Nếu ngày thường cô thông minh một chút thì Trần An cũng không cả gan làm loạn đến nước này! Còn không phải do cô gây nên!”

Diệp Lăng Vũ nhìn chị cả, lại nhìn Ngô Dung trên mặt không cảm xúc, quệt miệng, không dám gào khóc hay chửi ầm lên nữa. Nàng ta nức nở một tiếng, ngồi vào ghế tựa lau nước mắt.

Diệp Lăng Vũ day day hai bên thái dương, vừa giận lại vừa phiền.

Ngô Dung đến trước mặt nàng, nhẹ nhàng vỗ về đầu vai gầy yếu, thấp giọng nói: “Đừng vì sai lầm của người khác mà ảnh hưởng tới thân mình, đại phu đã dặn rồi, nàng cần phải điều dưỡng cho tốt.”

Nghe được lời nói bình tĩnh của Ngô Dung, tức giận trong lòng Diệp Lăng Vũ dần biến mất, nàng nói “Vâng”, trả lời: “Thiếp biết.”

Diệp Lăng Vũ ở bên cạnh thấy hai vợ chồng tình tứ tức đến đỏ mắt. Trước đây, nàng thấy Trần An ngọt ngào khiến các cô gái yêu thương nhưng nhớ

nhưng bây giờ mới hiểu được người nói nhiều chưa chắc đáng tin, bởi vì hắn không chỉ nói riêng với nàng mà còn ba hoa với rất nhiều cô gái khác nữa.

Nhất là mẹ Cam đi nương kia, Diệp Lăng Ca hận không thể đem ả đề tiện đó băm thành trăm mảnh!

Ngô Dung nhìn Diệp Lăng Ca, lại nói với Diệp Lăng Vũ: “Nhạc mẫu chắc cũng đang lo lắng, nàng với em ba về bên đó đi, ta sẽ nghĩ cách tìm người hỗ trợ xem có thể đuổi theo bọn Trần An hay không.”

Diệp Lăng Vũ muốn hỏi chàng đi tìm ai nhưng lời đến bên miệng lại nuốt trở về, dễ dàng nghi ngờ năng lực của một người đàn ông như vậy, chàng sẽ không vui phải không?

Vì thế nàng gật gật đầu, nói: “Cũng được, chắc mẹ thiệp tức giận lắm, để thiệp cùng em gái qua xem bà thế nào.”

Diệp Lăng Vũ bèn mang theo Diệp Lăng Ca trở về nhà họ Diệp.

Ngô Dung đi tìm Tiêu Thiệu. Bây giờ chàng quen biết không nhiều lắm, người chàng có thể tìm đến lúc này cũng chỉ có Tiêu Thiệu mà thôi.

Ngô Dung kể lại ngắn gọn chuyện Trần An với Cam đi nương, Tiêu Thiệu nghe xong lo lắng nói: “Chuyện thế này ở mấy gia tộc lớn cũng là bình thường thôi. Đàn ông cưới nhiều vợ không thể quan tâm chu đáo cho tất cả được, luôn luôn có vài người không chịu nổi tịch mịch, biết rõ kết cục sẽ rất thảm nhưng vẫn không nhận được. Anh xem, trong lịch sử có bao nhiêu hoàng tử cũng dám vụng trộm với vợ bé của vua cha đấy thôi, chuyện này có gì lớn chứ?”

Ngô Dung bất đắc dĩ thở dài: “Nhà người khác tôi mặc kệ nhưng giờ chuyện này phát sinh ở nhà họ Diệp, cho dù vì danh dự sau này của nhà vợ, tôi cũng phải giải quyết thỏa đáng việc này mới được.”

Tiêu Thiệu lấy tay làm động tác cắt cổ, nói: “Việc này đơn giản thôi, trực tiếp làm cho hai người kia biến mất khỏi thế giới này là được.”

Ngô Dung chân chờ: “Tuy bọn họ phạm tội nhưng cũng không đến mức phải chết.”

Dù sao ở thế giới của chàng, phạt người cũng không phải là có thể tùy ý giết chết người đó.

Tiêu Thiệu cười nhạo: “Lòng dạ đàn bà.”

Ngô Dung cười cười, nói: “Đúng, lòng dạ đàn bà, tôi lòng dạ đàn bà. Cậu đã nói như vậy thì càng không thể làm những chuyện độc ác được, cậu cho tôi mượn mấy người đi bắt bọn họ về rồi tính tiếp, lấy danh nghĩa Trần An lừa gạt nhà họ Diệp một nghìn lượng bạc.”

Tiêu Thiệu không hiểu nhìn chàng, hỏi: “Rốt cuộc trong đầu anh có ý định gì vậy?”

Ngô Dung chỉ mỉm cười.

Tiêu Thiệu thấy chàng không nói cũng không hỏi tiếp nữa, chỉ sáng khoái nói: “Mấy chuyện truy bắt tội phạm như thế này nên tìm người chuyên nghiệp vẫn hơn.”

Ngô Dung hỏi: “Ai? Tôi biết người đó sao?”

“Đương nhiên biết, chính là kẻ chúng ta mới gặp – Vân Sơ.”

Ngô Dung ngẩn ra, lập tức hỏi: “Như vậy có làm lớn chuyện quá không? Cậu ta là người của Đại Lý tự đấy.”

“Thì sao chứ? Lấy danh nghĩa của tôi đi mời cậu ta, việc của hoàng gia vừa vặn cậu ta quản lý.” Thực ra Tiêu Thiệu muốn nói với thân phận của Ngô Dung là hợp tình hợp lý, có điều chuyện này mọi người rõ ràng trong lòng là được, không thể công khai, tránh rắc rối.

Ngô Dung trầm ngâm một lát. Nếu chàng cứ hạ thấp mình mãi không chừng lại phản tác dụng khiến Hoắc Thuần nghi ngờ này nọ, chi bằng cứ phè phỡn ăn chơi trác táng, khi cần cứ đòi hỏi chút quyền lợi vẫn hơn.

Vậy nên chàng gật gật đầu: “Cũng tốt, phiền cậu đi tìm Vân Sơ với tôi một chuyến, nhờ cậu ta giúp đỡ cũng được.”

Tiêu Thiệu vui vẻ nói: “Đi thôi. Việc này phải xử lý nhanh một chút, đợi bọn hắn chạy xa cũng phiền phức.”

Không khí nhà họ Diệp chưa bao giờ nặng nề như thế.

Hai mẹ con Diệp Lăng Ca, Vương thị tính tình giống nhau, chỉ biết ngồi lau nước mắt chùi rửa, lại không nghĩ ra biện pháp giải quyết nào.

Diệp Lăng Vũ nóng ruột nóng gan lại không thể gắt gỏng với mẹ và em mình, và lại trong nhà liên tiếp xảy ra chuyện như vậy khiến nàng cảm thấy mất mặt với Ngô Dung.

Nàng ngồi một lát, thấy cứ thế này cũng không giúp ích được gì bèn đứng dậy: “Con đi ra ngoài nghĩ cách đây, tìm người về rồi tính tiếp, Trần An còn mượn Ngô Dung năm trăm lượng bạc đấy.”

Diệp Lăng Ca lập tức lớn tiếng nói: “Sao anh rẻ lại cho hấn mượn tiền? Nếu không cho hấn mượn nhiều bạc như vậy thì hấn cũng không dám bỏ trốn.”

Diệp Lăng Vũ rất muốn đánh cho nàng ta một trận, nàng thật sự rất thất vọng với cô em này.

Bạn đang đọc truyện *Quy Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Giận

Vương thị cũng cảm thấy con gái nói như vậy là không đúng, Ngô Dung cho Trần An mượn tiền là có ý tốt, không phải Trần An nói muốn mở cửa hàng tơ lụa hay ư? Nếu làm ăn có lời thì cũng là chuyện đáng mừng thôi, ai ngờ Trần An lại bỏ trốn cùng Cam đi nương chứ?

Diệp Lăng Vũ lười nói lại, mang theo nha hoàn cùng người hầu ra khỏi cửa, nghỉ ngơi một lát cuối cùng vẫn đến nhà Đặng Chi.

Diệp Lăng Vũ lăn lộn trên thương trường đã mấy năm đã giao kết với không ít quan to quý nhân, nhưng người mà nàng tin tưởng sẽ thật tình giúp đỡ mình khi gặp khó khăn cũng chỉ có Đặng Chi.

Chỉ tiếc lúc này Đặng Chi đã giương buồm rời bến đi tìm quả tiên trong truyền thuyết, để cứu nương tử Hứa Anh đang mê man bất tỉnh của chàng.

Đặng Nguyên gặp Diệp Lăng Vũ nghe nàng kể hết sự tình, cô bé nghĩ nghĩ rồi nói: “Không bằng chúng ta đi gặp Mục Thâm đi. Mục đại ca là quan lớn chắc huynh ấy sẽ giúp được, những chuyện thế này để quan gia ra mặt sẽ tốt hơn.”

Đặng Nguyên tuy có nhiều lúc vô tâm nhưng thật ra cũng là một cô bé thông minh lanh lợi.

Mục Thâm có quan hệ rất tốt với Đặng Chi, cũng là người của Nhiếp Chính vương Hoắc Thuần, hơn nữa nhà Mục Thâm cũng quen bốn mùa đều may đồ ở Khôi Tú các nên Diệp Lăng Vũ cũng biết Mục Thâm và phu nhân của y – Lương Uyển.

Diệp Lăng Vũ nghĩ ngợi, bèn nói: “Vậy chúng ta đến gặp Mục đại nhân trước đã.”

Mục Thâm nghe Diệp Lăng Vũ nhờ vả xong cũng không từ chối, chỉ nói: “Muốn giải quyết loại chuyện này tốt nhất nên tìm kinh thành phủ doãn. Nhưng nếu bà chủ Diệp không muốn làm lớn chuyện, trước hết ta có thể giúp cô đi bắt người.”

Diệp Lăng Vũ là thương nhân, mà việc thương nhân không muốn nhất là dính dáng tới quan phủ. Nàng còn lạ gì quan phủ nha môn nữa, thường ngày không có việc gì còn muốn bóc lột thương nhân, nhờ vả bọn chúng không bằng nói tạo cơ hội cho chúng vớt tài sản tiền tài, xét nhà diệt môn còn hơn.

Vậy nên, nàng không cần nghĩ đã trả lời: “Nếu được xin nhờ Mục đại nhân lên phái người truy đuổi vẫn hơn, bên tôi cũng có mấy người, có thể tùy theo Mục đại nhân sai phái.”

Mục Thâm gật đầu: “Cũng được.”

Sự thật chứng minh, ở phương diện truy nã tội phạm năng lực của Vân Sơ vẫn hơn. Chạng vạng hôm đó, thủ hạ của hấn đã áp giải Trần An cùng Cam đi nương trở về.

Theo ý Ngô Dung, Trần An cùng Cam đi nương trực tiếp bị đưa đến nhà họ Diệp mà không mang đến công đường.

Loại chuyện này tự giải quyết vẫn tốt hơn, đưa lên quan phủ cũng không hay lắm.

Trần An cùng Cam đi nương không đoán được sẽ bị bại lộ nhanh như thế, càng không đoán được bọn họ nhanh như vậy đã bị bắt trở về, cho nên sắc mặt hai người tái nhợt im lặng không dám nói một lời.

Diệp Lăng Ca điên cuồng gào thét chửi rủa hai người, đòi lột da Cam đi nương. Vương thị trước hết muốn đánh Cam đi nương năm mươi đại bản, nhưng nếu đánh năm mươi bản thật chắc Cam đi nương không còn mạng để sống tiếp nữa, vì thế bị Diệp Lăng Vũ ngăn lại.

Khám trên người Trần An lấy được ngân phiếu hơn một ngàn hai lượng bạc, trả lại Ngô Dung năm trăm lượng, còn lại đều bị Diệp Lăng Ca cướp đi.

Toàn bộ quá trình xử lý cãi nhau âm ỉ, hỗn loạn không chịu nổi.

Diệp Lăng Vũ muốn Diệp Lăng Ca ly hôn Trần An, không thể tiếp tục sống cùng loại đàn ông này nữa, nhưng Diệp Lăng Ca lại do dự. Lúc Trần An quỳ xuống dập đầu cầu xin tha thứ thì sau này sẽ an phận không làm bậy nữa, nàng ta lại quay sang cầu xin Diệp Lăng Vũ, nói tất cả đều là lỗi của mẹ hồ ly tinh Cam đi nương.

Diệp Lăng Vũ không còn gì để nói, trước mặt hai đứa cháu trai nước mắt nước mũi khóc lóc nàng mặc kệ em gái tự quyết định. Nàng ta muốn sống cả đời với loại đàn ông như vậy thì kệ nàng ta đi, sau này tự làm tự chịu.

Cam đi nương bị đưa đến Thanh Lương Tự xuất gia làm ni cô, con gái bà ta – Diệp Lăng Hâm tạm thời được Vương thị nuôi, vậy cũng tốt cho Lăng Hâm. Con của vợ lẽ được mẹ cả nuôi dưỡng sau này lấy chồng cũng có lợi thế hơn.

Mọi chuyện xử lý xong cũng đã nửa đêm, Diệp Lăng Vũ cùng Ngô Dung lê cả người mỗi một về nhà.

Một ngày rồi ren cuối cùng đã trôi qua.

Nha hoàn đã chuẩn bị sẵn nước ấm để hai người tắm rửa, Song Vân còn cố ý chuẩn bị cháo tổ yến để ăn khuya.

Ngô Dung cười ăn hết hai chén nhỏ, nói: “Com tối ăn không vào, bây giờ đúng là đói bụng thật, Song Vân tính ý lắm”

Hai má Song Vân ửng đỏ, đôi mắt e thẹn liếc nhìn Ngô Dung, lại cẩn thận nhìn tiểu thư nhà mình. Thấy Diệp Lăng Vũ mặt không chút biểu cảm liếc mình trong lòng nàng chấn động vội vã cúi đầu.

Diệp Lăng Vũ miễn cưỡng ăn hết một chén cháo, tâm trạng càng tệ hơn.

Song Vân dọn chén bát xong biết ý lui xuống.

Ngô Dung xoa thắt lưng, xoay người đi vào phòng ngủ.

Diệp Lăng Vũ ngồi ngáy người một lát mới chậm rãi đi theo vào.

Lúc này Ngô Dung đã cởi áo khoác nằm trên giường, hai mắt nhắm lại ngủ.

Diệp Lăng Vũ chậm chạp cởi xiêm y, nằm xuống bên cạnh Ngô Dung.

Trong phòng lặng im không một tiếng động, ngọn nến lẳng lặng cháy.

Diệp Lăng Vũ cảm thấy ngực khó chịu, nàng xoay người nhìn Ngô Dung nhỏ giọng hỏi: “Chàng không vui? Giận thiếp?”

Diệp Lăng Vũ cảm giác được vừa rồi Ngô Dung nói với Song Vân như vậy là cố ý để nàng thấy.

Ngô Dung bình thản hỏi: “Tức giận cái gì?”

“Buổi sáng còn bình thường, giờ tự dưng lại kì quái như vậy.”

Ngô Dung cười rộ lên, nói: “Kỳ quái?”

“Có phải chàng khinh thường thiếp hay không? Chàng nghĩ nhà họ Diệp thiếp rất tệ hay gia giáo có vấn đề?” Diệp Lăng Vũ cảm tức hỏi.

“Có lẽ vậy, đúng là gia giáo có vấn đề nên mới dạy dỗ một đám nữ nhi thành dạng này.” Giọng Ngô Dung lần đầu tiên lạnh nhạt vô tình như thế.

Diệp Lăng Vũ lấp bắp kinh hãi, hai mắt đỏ lên, rung rung nước mắt.

Nàng cũng nằm không nổi nữa, xoay người ngồi dậy, co chân giấu mặt vào giữa hai đầu gối, trong lòng khó chịu không thôi.

“Ta nói sẽ xử lý chuyện này, nàng không tin ta thì thôi, sao vừa quay đầu đã đi cầu viện người tình cũ, nàng đặt phu quân nàng ở chỗ nào?”

Ngô Dung nhớ đến hồi chiều khi biết hành vi của Diệp Lăng Vũ, mặt Tiêu Thiệu nửa cười nửa không, đến người lạnh nhạt ít xen vào chuyện người khác như Vân Sơ cũng bất quá một câu: “Không lâu trước đây, có không ít người nói bà chủ Diệp cùng Đặng Chi có một quãng lương duyên tốt đẹp.”

Cho dù Ngô Dung có mặt dày đi chăng nữa, khi bị hai người nói như vậy cũng cảm thấy lúng túng, tự ái trong lòng.

Ở rể không sao cả, con cái mang họ Diệp cũng không việc gì, nhưng nếu thế tử không tin tưởng mình mới xảy ra chuyện đã chạy đi nhờ người ngoài giúp đỡ, còn là kẻ đã từng qua lại với nàng – như vậy không phải trần trụi tát vào mặt chàng hay sao?

Ngô Dung biết Diệp Lăng Vũ sẽ không dây dưa với Đặng Chi nữa, chàng rõ ràng nhân cách của nàng hơn bất cứ ai. Nếu nàng đã thành thân với mình thì nhất định sẽ chung thủy.

Nhưng ở trong lòng nàng có lẽ vẫn còn nhiều tiếc nuối, vẫn coi vị đệ nhất mỹ nam kinh thành kia là người tình trong mộng phải không?

Ngô Dung cười lạnh trong lòng. Một đời này chàng chỉ mong có thể nuông chiều thế tử của mình, kết quả lại chỉ là kẻ đến sau, chỉ là người thay thế Đặng Chi trong lòng Diệp Lăng Vũ mà thôi.

Đến lúc này Diệp Lăng Vũ mới hiểu được vì sao tối nay Ngô Dung lại khó chịu như thế.

Nàng vội vàng giải thích: “Không phải như chàng nghĩ đâu, thiếp với Đặng công tử từ trước tới giờ không có bất cứ chuyện gì mờ ám, tất cả đều là tin

đồn nhăm, thật đấy!”

Ngô Dung trầm mặc không nói.

Diệp Lăng Vũ không biết vì sao cảm thấy sợ hãi.

Trước đây nàng từng thăm mếu Đặng Chi là sự thật, mà nàng hôm nay quả thật chưa báo cho Ngô Dung biết tình huống đã một mình đi cầu viện Đặng Chi.....

Dù nói như thế nào cũng đều là nàng đuối lý. Nàng có thể biện giải rằng chuyện hôm nay xảy ra đột ngột quá, nàng vì muốn mau chóng giải quyết mới đưa ra hạ sách này... nhưng Ngô Dung đã nói với nàng sẽ ra tay tương trợ, vậy mà nàng vẫn theo bản năng đến nhà họ Đặng, hoặc là trong tiềm thức nàng vẫn cảm thấy Đặng Chi đáng tin hơn so với phu quân ở rể này phải không?

Tôi thiếu, hành vi của nàng khi gặp khó khăn sẽ khiến người khác suy nghĩ như vậy đúng không?

Thảo nào Ngô Dung lại tức giận như thế.

Diệp Lăng Vũ ngấm lại hành vi hôm nay của mình càng cảm thấy bất an.

Làm sao bây giờ?

Đối mặt với Ngô Dung, nàng hé miệng muốn nói gì đó, nhưng lần đầu tiên nhận ra đến mở miệng cũng khó khăn như vậy. Bỗng nhiên Ngô Dung xoay người ngồi dậy, vòng qua Diệp Lăng Vũ xuống giường.

Diệp Lăng Vũ vươn tay muốn giữ chặt chàng, nhưng chàng đã đi giày khoác áo bước ra ngoài.

Nàng thảng thốt gọi: “Phu quân!”

Bước chân Ngô Dung dừng lại, đứng yên một lát, mới nhàn nhạt mà nói: “Trước tiên nàng hãy cẩn thận nghĩ xem thế nào mới là “phu quân” đi.”

Phòng ngủ của Ngô Dung và Diệp Lăng Vũ ở gian phía đông, cách vách có gian phụ đặt một tấm trường kỉ. Đây vốn là chỗ ngủ của nha hoàn trực đêm, nhưng vì Ngô Dung không thích có nha hoàn bồi đêm nên nơi này vẫn không ai sử dụng.

May mắn trên trường kỉ còn đặt một tấm nệm dày, cũng có một cái chăn mỏng, đây là để cho Diệp Lăng Vũ mấy ngày nay dưỡng bệnh vào ban ngày có thể nghỉ ngơi.

Trời đã vào thu, đêm lạnh hơn ngày rất nhiều, Ngô Dung tuy rất tức giận nhưng không đến mức lấy thân thể của mình ra đùa giỡn, cho nên chàng đến nằm trên trường kỉ đắp kín chăn. Trên chăn có hương thơm dịu dịu, Ngô Dung không rảnh son phấn, không biết đây là mùi gì, chỉ cảm thấy mùi hương sâu kín mà quanh quẩn, là hương thơm tinh khiết mà chàng thường xuyên ngửi thấy trên người Diệp Lăng Vũ từ lúc thành thân tới giờ.

Đắm chìm trong hương thơm ấy, rất nhanh Ngô Dung đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Chàng không phải loại người vì phiền não mà không ngủ được.

Hơn nữa chuyện của Diệp Lăng Vũ lần này cũng không tính là đại sự gì cả, giống như trước khi kết hôn chàng đã từng nói với An Triết, nếu sau khi kết hôn người phụ nữ của chàng không một lòng một dạ hướng về chàng thì cũng chỉ do chàng đã thất bại, không đủ năng lực giữ lấy người phụ nữ của mình, còn trách ai đây?

Chàng tỏ ra tức giận như thế cũng chỉ vì muốn giáo huấn Diệp Lăng Vũ một chút mà thôi.

Tuy chàng không để ý nhưng không có nghĩa là chàng thích Diệp Lăng Vũ cư xử như vậy, phụ nữ cần phải ngoan ngoãn đặt chồng của mình ở vị trí cao nhất trong tâm, bằng không, chàng lấy gì để thương nàng, chiều nàng, che chở nàng?

Ngô Dung không biết bản thân tỉnh lại ra sao nhưng khi mở mắt thì ngoài cửa sổ trời đã sáng rõ.

“Phu quân, chàng dậy rồi ư?” Tiếng nói vang bên tai khiến Ngô Dung giật mình, chàng quay đầu lại mới phát hiện Diệp Lăng Vũ đang ngồi bên cái bàn trước trường kỉ, hai mắt đỏ hoe, cực kỳ tội nghiệp nhìn chàng.

Mắt Diệp Lăng Vũ có quầng thâm lớn, chưa vấn lại tóc, sắc mặt tiêu tụy, rõ ràng là đã ngồi suốt một đêm.

Ngô Dung nhủ nhủ mày xoay người ngồi dậy, Diệp Lăng Vũ cũng vội vàng đứng dậy, tự tay lấy bộ quần áo đã chuẩn bị sẵn, muốn hầu hạ Ngô Dung mặc vào.

Ngô Dung gạt tay nàng, nhàn nhạt mà nói: “Ta một người đàn ông có chân có tay, không cần kẻ nào hầu hạ mặc quần áo.”

Đợi đến khi chàng bảy tám mươi tuổi tay chân già yếu, nếu bên cạnh có người tình nguyện hầu hạ chàng ân cần như vậy thì chàng nhất định sẽ cảm thấy mỹ mãn.

Diệp Lăng Vũ giống như đứa trẻ làm sai, chân tay luống cuống đứng bên cạnh Ngô Dung giương mắt nhìn chàng, bị chàng cự tuyệt liền thực sự không dám nhìn chàng nữa.

Ngô Dung thấy bộ dáng nàng tội nghiệp như vậy, tức giận trong lòng cũng bay biến đi nhiều, có điều chàng không định tha thứ cho nàng dễ dàng như thế nên vẫn cố tình làm mặt lạnh.

Diệp Lăng Vũ nhỏ giọng nói: “Phu quân, đêm qua thiếp đã suy nghĩ rất kỹ, thiếp sai rồi, đều tại thiếp không tốt, làm gì cũng không chịu cân nhắc trước sau. Sau này thiếp sẽ chú ý, sẽ không bao giờ phạm sai lầm như thế nữa.”

Nàng giống như học sinh tiểu học lên bảng luống cuống trả bài, tuy rằng nhu thuận, nhưng Ngô Dung không biết nàng có thật lòng biết lỗi hay không, vì thế chàng hỏi: “Nàng thực sự đã biết sai ở đâu rồi phải không?”

“Vâng.” Nàng ngoan ngoãn gật đầu.

Diệp Lăng Vũ tuy hiểu thấu nhưng cũng không cố chấp, khi làm sai nàng sẽ dừng cảm nhận lỗi và sửa lại.

Ngô Dung thấy nàng nhu thuận như vậy, đang định đứng dậy lại nằm trở về một lần nữa, thuận tay cởi quần lót xuống dưới, cự căn vì bại lộ trong nắng sớm mà trở nên thô cứng xuất hiện.

Diệp Lăng Vũ hoảng hốt vội vàng nhìn sang hướng khác, nhưng đôi má cũng không chịu nghe lời đã trở nên đỏ ửng.

Nàng vừa sợ vừa thẹn.

Từ lúc thành thân tới giờ nàng với Ngô Dung chỉ mới thân thiết một lần trong đêm động phòng, mà lần đó Ngô Dung thương tiếc nàng mới là lần đầu tiên nên tận lực lo lắng đến cảm nhận của nàng, nàng chưa từng tận mắt nhìn qua vật nam tính đã rong ruổi trong cơ thể mình.

Bạn đang đọc truyện *Quý Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Vương thị cũng cảm thấy con gái nói như vậy là không đúng, Ngô Dung cho Trần An mượn tiền là có ý tốt, không phải Trần An nói muốn mở cửa hàng tơ lụa hay ư? Nếu làm ăn có lời thì cũng là chuyện đáng mừng thôi, ai ngờ Trần An lại bỏ trốn cùng Cam đi nương chứ?

Diệp Lăng Vũ lười nói lại, mang theo nha hoàn cùng người hầu ra khỏi cửa, nghỉ ngơi một lát cuối cùng vẫn đến nhà Đặng Chi.

Diệp Lăng Vũ lăn lộn trên thương trường đã mấy năm đã giao kết với không ít quan to quý nhân, nhưng người mà nàng tin tưởng sẽ thật tình giúp đỡ mình khi gặp khó khăn cũng chỉ có Đặng Chi.

Chỉ tiếc lúc này Đặng Chi đã giương buồm rời bến đi tìm quả tiên trong truyền thuyết, để cứu nương tử Hứa Anh đang mê man bất tỉnh của chàng.

Đặng Nguyên gặp Diệp Lăng Vũ nghe nàng kể hết sự tình, cô bé nghĩ nghĩ rồi nói: “Không bằng chúng ta đi gặp Mục Thâm đi. Mục đại ca là quan lớn chắc huynh ấy sẽ giúp được, những chuyện thế này để quan gia ra mặt sẽ tốt hơn.”

Đặng Nguyên tuy có nhiều lúc vô tâm nhưng thật ra cũng là một cô bé thông minh lanh lợi.

Mục Thâm có quan hệ rất tốt với Đặng Chi, cũng là người của Nhiếp Chính vương Hoắc Thuần, hơn nữa nhà Mục Thâm cũng quen bốn mùa đều may đồ ở Khôi Tú các nên Diệp Lăng Vũ cũng biết Mục Thâm và phu nhân của y – Lương Uyển.

Diệp Lăng Vũ nghĩ ngợi, bèn nói: “Vậy chúng ta đến gặp Mục đại nhân trước đã.”

Mục Thâm nghe Diệp Lăng Vũ nhờ vả xong cũng không từ chối, chỉ nói: “Muốn giải quyết loại chuyện này tốt nhất nên tìm kinh thành phủ doãn. Nhưng nếu bà chủ Diệp không muốn làm lớn chuyện, trước hết ta có thể giúp cô đi bắt người.”

Diệp Lăng Vũ là thương nhân, mà việc thương nhân không muốn nhất là dính dáng tới quan phủ. Nàng còn lạ gì quan phủ nha môn nữa, thường ngày không có việc gì còn muốn bóc lột thương nhân, nhờ vả bọn chúng không bằng nói tạo cơ hội cho chúng vơ vét tài sản tiền tài, xét nhà diệt môn còn hơn.

Vậy nên, nàng không cần nghĩ đã trả lời: “Nếu được xin nhờ Mục đại nhân lên phái người truy đuổi vẫn hơn, bên tôi cũng có mấy người, có thể tùy theo Mục đại nhân sai phái.”

Mục Thâm gật đầu: “Cũng được.”

Sự thật chứng minh, ở phương diện truy nã tội phạm năng lực của Vân Sơ vẫn hơn. Chạng vạng hôm đó, thủ hạ của hắn đã áp giải Trần An cùng Cam đi nương trở về.

Theo ý Ngô Dung, Trần An cùng Cam đi nương trực tiếp bị đưa đến nhà họ Diệp mà không mang đến công đường.

Loại chuyện này tự giải quyết vẫn tốt hơn, đưa lên quan phủ cũng không hay lắm.

Trần An cùng Cam đi nương không đoán được sẽ bị bại lộ nhanh như thế, càng không đoán được bọn họ nhanh như vậy đã bị bắt trở về, cho nên sắc mặt hai người tái nhợt im lặng không dám nói một lời.

Diệp Lăng Ca điên cuồng gào thét chửi rủa hai người, đòi lột da Cam đi nương. Vương thị trước hết muốn đánh Cam đi nương năm mươi đại bản, nhưng nếu đánh năm mươi bản thật chắc Cam đi nương không còn mạng để sống tiếp nữa, vì thế bị Diệp Lăng Vũ ngăn lại.

Khám trên người Trần An lấy được ngân phiếu hơn một ngàn hai lượng bạc, trả lại Ngô Dung năm trăm lượng, còn lại đều bị Diệp Lăng Ca cướp đi.

Toàn bộ quá trình xử lý cãi nhau âm ỉ, hỗn loạn không chịu nổi.

Diệp Lăng Vũ muốn Diệp Lăng Ca ly hôn Trần An, không thể tiếp tục sống cùng loại đàn ông này nữa, nhưng Diệp Lăng Ca lại do dự. Lúc Trần An quỳ xuống dập đầu cầu xin tha thứ thì sau này sẽ an phận không làm bậy nữa, nàng ta lại quay sang cầu xin Diệp Lăng Vũ, nói tất cả đều là lỗi của mẹ hồ ly tính Cam đi nương.

Diệp Lăng Vũ không còn gì để nói, trước mặt hai đứa cháu trai nước mắt nước mũi khóc lóc nàng mặc kệ em gái tự quyết định. Nàng ta muốn sống cả đời với loại đàn ông như vậy thì kệ nàng ta đi, sau này tự làm tự chịu.

Cam đi nương bị đưa đến Thanh Lương Tự xuất gia làm ni cô, con gái bà ta – Diệp Lăng Hâm tạm thời được Vương thị nuôi, vậy cũng tốt cho Lăng Hâm. Con của vợ lẽ được mẹ cả nuôi dưỡng sau này lấy chồng cũng có lợi thế hơn.

Mọi chuyện xử lý xong cũng đã nửa đêm, Diệp Lăng Vũ cùng Ngô Dung lê cả người mỏi mệt về nhà.

Một ngày rồi ren cuối cùng đã trôi qua.

Nha hoàn đã chuẩn bị sẵn nước ấm để hai người tắm rửa, Song Vân còn cố ý chuẩn bị cháo tổ yến để ăn khuya.

Ngô Dung cười ăn hết hai chén nhỏ, nói: “Com tối ăn không vào, bây giờ đúng là đói bụng thật, Song Vân tính ý lắm.”

Hai má Song Vân ửng đỏ, đôi mắt e thẹn liếc nhìn Ngô Dung, lại cẩn thận nhìn tiểu thư nhà mình. Thấy Diệp Lăng Vũ mặt không chút biểu cảm liếc mình trong lòng nàng chần động vội vã cúi đầu.

Diệp Lăng Vũ miễn cưỡng ăn hết một chén cháo, tâm trạng càng tệ hơn.

Song Vân dọn chén bát xong biết ý lui xuống.

Ngô Dung xoa thắt lưng, xoay người đi vào phòng ngủ.

Diệp Lăng Vũ ngồi ngầy người một lát mới chậm rãi đi theo vào.

Lúc này Ngô Dung đã cởi áo khoác nằm trên giường, hai mắt nhắm lại ngủ.

Diệp Lăng Vũ chậm chạp cởi xiêm y, nằm xuống bên cạnh Ngô Dung.

Trong phòng lặng im không một tiếng động, ngọn nến lẳng lặng cháy.

Diệp Lăng Vũ cảm thấy ngực khó chịu, nàng xoay người nhìn Ngô Dung nhỏ giọng hỏi: “Chàng không vui? Giận thiếp?”

Diệp Lăng Vũ cảm giác được vừa rồi Ngô Dung nói với Song Vân như vậy là cố ý để cho nàng thấy.

Ngô Dung bình thản hỏi: “Tức giận cái gì?”

“Buổi sáng còn bình thường, giờ tự dưng lại kì quái như vậy.”

Ngô Dung cười rộ lên, nói: “Kỳ quái?”

“Có phải chàng khinh thường thiếp hay không? Chàng nghĩ nhà họ Diệp thiếp rất tệ hay gia giáo có vấn đề?” Diệp Lăng Vũ cảm tức hỏi.

“Có lẽ vậy, đúng là gia giáo có vấn đề nên mới dạy dỗ một đám nữ nhi thành dạng này.” Giọng Ngô Dung lần đầu tiên lạnh nhạt vô tình như thế.

Diệp Lăng Vũ lấp bắp kinh hãi, hai mắt đỏ lên, rung rung nước mắt.

Nàng cũng nằm không nổi nữa, xoay người ngồi dậy, co chân giấu mặt vào giữa hai đầu gối, trong lòng khó chịu không thôi.

“Ta nói sẽ xử lý chuyện này, nàng không tin ta thì thôi, sao vừa quay đầu đã đi cầu viện người tình cũ, nàng đặt phu quân nàng ở chỗ nào?”

Ngô Dung nhớ đến hồi chiều khi biết hành vi của Diệp Lăng Vũ, mặt Tiêu Thiệu nửa cười nửa không, đến người lạnh nhạt ít xen vào chuyện người khác như Vân Sơ cũng bất quá một câu: “Không lâu trước đây, có không ít người nói bà chủ Diệp cùng Đặng Chi có một quãng lương duyên tốt đẹp.”

Cho dù Ngô Dung có mặt dày đi chăng nữa, khi bị hai người nói như vậy cũng cảm thấy lúng túng, tự ái trong lòng.

Ở rể không sao cả, con cái mang họ Diệp cũng không việc gì, nhưng nếu thê tử không tin tưởng mình mới xảy ra chuyện đã chạy đi nhờ người ngoài giúp đỡ, còn là kẻ đã từng qua lại với nàng – như vậy không phải trần trụi tạt vào mặt chàng hay sao?

Ngô Dung biết Diệp Lăng Vũ sẽ không dây dưa với Đặng Chi nữa, chàng rõ ràng nhân cách của nàng hơn bất cứ ai. Nếu nàng đã thành thân với mình thì nhất định sẽ chung thủy.

Nhưng ở trong lòng nàng có lẽ vẫn còn nhiều tiếc nuối, vẫn coi vị đệ nhất mỹ nam kinh thành kia là người tình trong mộng phải không?

Ngô Dung cười lạnh trong lòng. Một đời này chàng chỉ mong có thể nuông chiều thê tử của mình, kết quả lại chỉ là kẻ đến sau, chỉ là người thay thế Đặng Chi trong lòng Diệp Lăng Vũ mà thôi.

Đến lúc này Diệp Lăng Vũ mới hiểu được vì sao tối nay Ngô Dung lại khó chịu như thế.

Nàng vội vàng giải thích: “Không phải như chàng nghĩ đâu, thiếp với Đặng công tử từ trước tới giờ không có bất cứ chuyện gì mờ ám, tất cả đều là tin đồn nhảm, thật đấy!”

Ngô Dung trầm mặc không nói.

Diệp Lăng Vũ không biết vì sao cảm thấy sợ hãi.

Trước đây nàng từng thầm mến Đặng Chi là sự thật, mà nàng hôm nay quả thật chưa báo cho Ngô Dung biết tình huống đã một mình đi cầu viện Đặng Chi.....

Dù nói như thế nào cũng đều là nàng đuối lý. Nàng có thể biện giải rằng chuyện hôm nay xảy ra đột ngột quá, nàng vì muốn mau chóng giải quyết mới đưa ra hạ sách này... nhưng Ngô Dung đã nói với nàng sẽ ra tay tương trợ, vậy mà nàng vẫn theo bản năng đến nhà họ Đặng, hoặc là trong tiềm thức nàng vẫn cảm thấy Đặng Chi đáng tin hơn so với phu quân ở rể này phải không?

Tôi thiếu, hành vi của nàng khi gặp khó khăn sẽ khiến người khác suy nghĩ như vậy đúng không?

Thảo nào Ngô Dung lại tức giận như thế.

Diệp Lăng Vũ ngấm lại hành vi hôm nay của mình càng cảm thấy bất an.

Làm sao bây giờ?

Đối mặt với Ngô Dung, nàng hé miệng muốn nói gì đó, nhưng lần đầu tiên nhận ra đến mở miệng cũng khó khăn như vậy. Bỗng nhiên Ngô Dung xoay người ngồi dậy, vòng qua Diệp Lăng Vũ xuống giường.

Diệp Lăng Vũ vươn tay muốn giữ chặt chàng, nhưng chàng đã đi giày khoác áo bước ra ngoài.

Nàng thảng thốt gọi: “Phu quân!”

Bước chân Ngô Dung dừng lại, đứng yên một lát, mới nhân dịp mà nói: “Trước tiên nàng hãy cẩn thận nghĩ xem thế nào mới là “phu quân” đi.”

Phòng ngủ của Ngô Dung và Diệp Lăng Vũ ở gian phía đông, cách vách có gian phụ đặt một tấm trường kỉ. Đây vốn là chỗ ngủ của nha hoàn trực đêm, nhưng vì Ngô Dung không thích có nha hoàn bồi đêm nên nơi này vẫn không ai sử dụng.

May mắn trên trường kỉ còn đặt một tấm nệm dày, cũng có một cái chăn mỏng, đây là để cho Diệp Lăng Vũ mấy ngày nay dưỡng bệnh vào ban ngày có thể nghỉ ngơi.

Trời đã vào thu, đêm lạnh hơn ngày rất nhiều, Ngô Dung tuy rất tức giận nhưng không đến mức lấy thân thể của mình ra đùa giỡn, cho nên chàng đến nằm trên trường kỉ đắp kín chắn. Trên chăn có hương thơm dịu dịu, Ngô Dung không rảnh son phấn, không biết đây là mùi gì, chỉ cảm thấy mùi hương sâu kín mà quanh quẩn, là hương thơm tinh khiết mà chàng thường xuyên ngửi thấy trên người Diệp Lăng Vũ từ lúc thành thân tới giờ.

Đắm chìm trong hương thơm ấy, rất nhanh Ngô Dung đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Chàng không phải loại người vì phiền não mà không ngủ được.

Hơn nữa chuyện của Diệp Lăng Vũ lần này cũng không tính là đại sự gì cả, giống như trước khi kết hôn chàng đã từng nói với An Triết, nếu sau khi kết hôn người phụ nữ của chàng không một lòng một dạ hướng về chàng thì cũng chỉ do chàng đã thất bại, không đủ năng lực giữ lấy người phụ nữ của mình, còn trách ai đây?

Chàng tỏ ra tức giận như thế cũng chỉ vì muốn giáo huấn Diệp Lăng Vũ một chút mà thôi.

Tuy chàng không để ý nhưng không có nghĩa là chàng thích Diệp Lăng Vũ cư xử như vậy, phụ nữ cần phải ngoan ngoãn đặt chồng của mình ở vị trí cao nhất trong tâm, bằng không, chàng lấy gì để thương nàng, chiều nàng, che chở nàng?

Ngô Dung không biết bản thân tỉnh lại ra sao nhưng khi mở mắt thì ngoài cửa sổ trời đã sáng rõ.

“Phu quân, chàng dậy rồi ư?” Tiếng nói vang bên tai khiến Ngô Dung giật mình, chàng quay đầu lại mới phát hiện Diệp Lăng Vũ đang ngồi bên cái bàn trước trường kỉ, hai mắt đỏ hoe, cực kỳ tội nghiệp nhìn chàng.

Mắt Diệp Lăng Vũ có quầng thâm lớn, chưa vấn lại tóc, sắc mặt tiêu tụy, rõ ràng là đã ngồi suốt một đêm.

Ngô Dung nhú nhú mày xoay người ngồi dậy, Diệp Lăng Vũ cũng vội vàng đứng dậy, tự tay lấy bộ quần áo đã chuẩn bị sẵn, muốn hầu hạ Ngô Dung mặc vào.

Ngô Dung gạt tay nàng, nhàn nhạt mà nói: “Ta một người đàn ông có chân có tay, không cần kẻ nào hầu hạ mặc quần áo.”

Đợi đến khi chàng bảy tám mươi tuổi tay chân già yếu, nếu bên cạnh có người tình nguyện hầu hạ chàng ân cần như vậy thì chàng nhất định sẽ cảm thấy mỹ mãn.

Diệp Lăng Vũ giống như đứa trẻ làm sai, chân tay luống cuống đứng bên cạnh Ngô Dung gương mặt nhìn chàng, bị chàng cự tuyệt liền thực sự không dám nhìn chàng nữa.

Ngô Dung thấy bộ dáng nàng tội nghiệp như vậy, tức giận trong lòng cũng bay biến đi nhiều, có điều chàng không định tha thứ cho nàng dễ dàng như thế nên vẫn cố tình làm mặt lạnh.

Diệp Lăng Vũ nhỏ giọng nói: “Phu quân, đêm qua thiếp đã suy nghĩ rất kĩ, thiếp sai rồi, đều tại thiếp không tốt, làm gì cũng không chịu cân nhắc trước sau. Sau này thiếp sẽ chú ý, sẽ không bao giờ phạm sai lầm như thế nữa.”

Nàng giống như học sinh tiểu học lên bảng luống cuống trả bài, tuy rằng nhu thuận, nhưng Ngô Dung không biết nàng có thật lòng biết lỗi hay không, vì thế chàng hỏi: “..... “Nàng thực sự đã biết sai ở đâu rồi phải không?”

“Vâng.” Nàng ngoan ngoãn gật đầu.

Diệp Lăng Vũ tuy hiểu thấu nhưng cũng không cố chấp, khi làm sai nàng sẽ dừng cảm nhận lỗi và sửa lại.

Ngô Dung thấy nàng nhu thuận như vậy, đang định đứng dậy lại nằm trở về một lần nữa, thuận tay cởi quần lót xuống dưới, cự căn vì bại lộ trong nắng sớm mà trở nên thô cứng xuất hiện.

Diệp Lăng Vũ hoảng hốt vội vàng nhìn sang hướng khác, nhưng đôi má cũng không chịu nghe lời đã trở nên đỏ ửng.

Nàng vừa sợ vừa thẹn.

Từ lúc thành thân tới giờ nàng với Ngô Dung chỉ mới thân thiết một lần trong đêm động phòng, mà lần đó Ngô Dung thương tiếc nàng mới là lần đầu tiên nên tận lực lo lắng đến cảm nhận của nàng, nàng chưa từng tận mắt nhìn qua vật nam tính đã rong ruổi trong cơ thể mình.

Bạn đang đọc truyện *Quý Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Vương thị cũng cảm thấy con gái nói như vậy là không đúng, Ngô Dung cho Trần An mượn tiền là có ý tốt, không phải Trần An nói muốn mở cửa hàng tơ lụa hay ư? Nếu làm ăn có lời thì cũng là chuyện đáng mừng thôi, ai ngờ Trần An lại bỏ trốn cùng Cam di nương chứ?

Diệp Lăng Vũ lười nói lại, mang theo nha hoàn cùng người hầu ra khỏi cửa, nghỉ ngơi một lát cuối cùng vẫn đến nhà Đặng Chi.

Diệp Lăng Vũ lăn lộn trên thương trường đã mấy năm đã giao kết với không ít quan to quý nhân, nhưng người mà nàng tin tưởng sẽ thật tình giúp đỡ mình

khí gấp khó khăn cũng chỉ có Đặng Chi.

Chi tiếc lúc này Đặng Chi đã giương buồm rời bến đi tìm quả tiên trong truyền thuyết, để cứu nương tử Hứa Anh đang mê man bất tỉnh của chàng.

Đặng Nguyên gặp Diệp Lăng Vũ nghe nàng kể hết sự tình, cô bé nghĩ nghĩ rồi nói: “Không bằng chúng ta đi gặp Mục Thâm đi. Mục đại ca là quan lớn chắc huynh ấy sẽ giúp được, những chuyện thế này đề quan gia ra mặt sẽ tốt hơn.”

Đặng Nguyên tuy có nhiều lúc vô tâm nhưng thật ra cũng là một cô bé thông minh lanh lợi.

Mục Thâm có quan hệ rất tốt với Đặng Chi, cũng là người của Nhiếp Chính vương Hoắc Thuần, hơn nữa nhà Mục Thâm cũng quen bốn mùa đều may đồ ở Khôi Tú các nên Diệp Lăng Vũ cũng biết Mục Thâm và phu nhân của y – Lương Uyển.

Diệp Lăng Vũ nghĩ ngợi, bèn nói: “Vậy chúng ta đến gặp Mục đại nhân trước đã.”

Mục Thâm nghe Diệp Lăng Vũ nhờ vả xong cũng không từ chối, chi nói: “Muốn giải quyết loại chuyện này tốt nhất nên tìm kinh thành phủ doãn. Nhưng nếu bà chủ Diệp không muốn làm lớn chuyện, trước hết ta có thể giúp cô đi bắt người.”

Diệp Lăng Vũ là thương nhân, mà việc thương nhân không muốn nhất là dính dáng tới quan phủ. Nàng còn lạ gì quan phủ nha môn nữa, thường ngày không có việc gì còn muốn bóc lột thương nhân, nhờ vả bọn chúng không bằng nói tạo cơ hội cho chúng vơ vét tài sản tiền tài, xét nhà diệt môn còn hơn.

Vậy nên, nàng không cần nghĩ đã trả lời: “Nếu được xin nhờ Mục đại nhân lên phái người truy đuổi vẫn hơn, bên tôi cũng có mấy người, có thể tùy theo Mục đại nhân sai phái.”

Mục Thâm gật đầu: “Cũng được.”

Sự thật chứng minh, ở phương diện truy nã tội phạm năng lực của Vân Sơ vẫn hơn. Chạng vạng hôm đó, thủ hạ của hắn đã áp giải Trần An cùng Cam đi nương trở về.

Theo ý Ngô Dung, Trần An cùng Cam đi nương trực tiếp bị đưa đến nhà họ Diệp mà không mang đến công đường.

Loại chuyện này tự giải quyết vẫn tốt hơn, đưa lên quan phủ cũng không hay lắm.

Trần An cùng Cam đi nương không đoán được sẽ bị bại lộ nhanh như thế, càng không đoán được bọn họ nhanh như vậy đã bị bắt trở về, cho nên sắc mặt hai người tái nhợt im lặng không dám nói một lời.

Diệp Lăng Ca điên cuồng gào thét chửi rủa hai người, đòi lột da Cam đi nương. Vương thị trước hết muốn đánh Cam đi nương năm mươi đại bản, nhưng nếu đánh năm mươi bản thật chắc Cam đi nương không còn mạng để sống tiếp nữa, vì thế bị Diệp Lăng Vũ ngăn lại.

Khám trên người Trần An lấy được ngân phiếu hơn một ngàn hai lượng bạc, trả lại Ngô Dung năm trăm lượng, còn lại đều bị Diệp Lăng Ca cướp đi.

Toàn bộ quá trình xử lý cãi nhau âm ỉ, hỗn loạn không chịu nổi.

Diệp Lăng Vũ muốn Diệp Lăng Ca ly hôn Trần An, không thể tiếp tục sống cùng loại đàn ông này nữa, nhưng Diệp Lăng Ca lại do dự. Lúc Trần An quỳ xuống dập đầu cầu xin tha thứ thì sau này sẽ an phận không làm bậy nữa, nàng ta lại quay sang cầu xin Diệp Lăng Vũ, nói tất cả đều là lỗi của mẹ hồ ly tính Cam đi nương.

Diệp Lăng Vũ không còn gì để nói, trước mặt hai đứa cháu trai nước mắt nước mũi khóc lóc nàng mặc kệ em gái tự quyết định. Nàng ta muốn sống cả đời với loại đàn ông như vậy thì kệ nàng ta đi, sau này tự làm tự chịu.

Cam đi nương bị đưa đến Thanh Lương Tự xuất gia làm ni cô, con gái bà ta – Diệp Lăng Hâm tạm thời được Vương thị nuôi, vậy cũng tốt cho Lăng Hâm. Con của vợ lẽ được mẹ cả nuôi dưỡng sau này lấy chồng cũng có lợi thế hơn.

Mọi chuyện xử lý xong cũng đã nửa đêm, Diệp Lăng Vũ cùng Ngô Dung về nhà.

Một ngày rồi ren cuối cùng đã trôi qua.

Nha hoàn đã chuẩn bị sẵn nước ấm để hai người tắm rửa, Song Vân còn cố ý chuẩn bị cháo tở yến để ăn khuya.

Ngô Dung cười ăn hết hai chén nhỏ, nói: “Com tối ăn không vào, bây giờ đúng là đói bụng thật, Song Vân tinh ý lắm.”

Hai má Song Vân ửng đỏ, đôi mắt e thẹn liếc nhìn Ngô Dung, lại cẩn thận nhìn tiểu thư nhà mình. Thấy Diệp Lăng Vũ mặt không chút biểu cảm liếc mình trong lòng nàng chấn động vội vã cúi đầu.

Diệp Lăng Vũ miễn cưỡng ăn hết một chén cháo, tâm trạng càng tệ hơn.

Song Vân dọn chén bát xong biết ý lui xuống.

Ngô Dung xoa thắt lưng, xoay người đi vào phòng ngủ.

Diệp Lăng Vũ ngồi ngầy người một lát mới chậm rãi đi theo vào.

Lúc này Ngô Dung đã cởi áo khoác nằm trên giường, hai mắt nhắm lại ngủ.

Diệp Lăng Vũ chậm chạp cởi xiêm y, nằm xuống bên cạnh Ngô Dung.

Trong phòng lặng im không một tiếng động, ngọn nến lẳng lặng cháy.

Diệp Lăng Vũ cảm thấy ngực khó chịu, nằng xoay người nhìn Ngô Dung nhỏ giọng hỏi: “Chàng không vui? Giận thiếp?”

Diệp Lăng Vũ cảm giác được vừa rồi Ngô Dung nói với Song Vân như vậy là cố ý để cho nàng thấy.

Ngô Dung bình thân hỏi: “Tức giận cái gì?”

“Buổi sáng còn bình thường, giờ tự dưng lại kì quái như vậy.”

Ngô Dung cười rộ lên, nói: “Kỳ quái?”

“Có phải chàng khinh thường thiếp hay không? Chàng nghĩ nhà họ Diệp thiếp rất tệ hay gia giáo có vấn đề?” Diệp Lăng Vũ cảm tức hỏi.

“Có lẽ vậy, đúng là gia giáo có vấn đề nên mới dạy dỗ một đám nữ nhi thành dạng này.” Giọng Ngô Dung lần đầu tiên lạnh nhạt vô tình như thế.

Diệp Lăng Vũ lấp bắp kính hãi, hai mắt đỏ lên, rung rung nước mắt.

Nàng cũng nằm không nổi nữa, xoay người ngồi dậy, co chân giấu mặt vào giữa hai đầu gối, trong lòng khó chịu không thôi.

“Ta nói sẽ xử lý chuyện này, nàng không tin ta thì thôi, sao vừa quay đầu đã đi cầu viện người tình cũ, nàng đặt phu quân nàng ở chỗ nào?”

Ngô Dung nhớ đến hồi chiều khi biết hành vi của Diệp Lăng Vũ, mặt Tiêu Thiệu nửa cười nửa không, đến người lạnh nhạt ít xen vào chuyện người khác như Vân Sơ cũng bất quá một câu: “Không lâu trước đây, có không ít người nói bà chủ Diệp cùng Đặng Chi có một quãng lương duyên tốt đẹp.”

Cho dù Ngô Dung có mặt dày đi chăng nữa, khi bị hai người nói như vậy cũng cảm thấy lúng túng, tự ái trong lòng.

Ở rể không sao cả, con cái mang họ Diệp cũng không việc gì, nhưng nếu thê tử không tin tưởng mình mới xảy ra chuyện đã chạy đi nhờ người ngoài giúp đỡ, còn là kẻ đã từng qua lại với nàng – như vậy không phải trần trụi tát vào mặt chàng hay sao?

Ngô Dung biết Diệp Lăng Vũ sẽ không dây dưa với Đặng Chi nữa, chàng rõ ràng nhân cách của nàng hơn bất cứ ai. Nếu nàng đã thành thân với mình thì nhất định sẽ chung thủy.

Nhưng ở trong lòng nàng có lẽ vẫn còn nhiều tiếc nuối, vẫn coi vị đệ nhất mỹ nam kinh thành kia là người tình trong mộng phải không?

Ngô Dung cười lạnh trong lòng. Một đời này chàng chỉ mong có thể nuông chiều thê tử của mình, kết quả lại chỉ là kẻ đến sau, chỉ là người thay thế Đặng Chi trong lòng Diệp Lăng Vũ mà thôi.

Đến lúc này Diệp Lăng Vũ mới hiểu được vì sao tối nay Ngô Dung lại khó chịu như thế.

Nàng vội vàng giải thích: “Không phải như chàng nghĩ đâu, thiếp với Đặng công tử từ trước tới giờ không có bất cứ chuyện gì mờ ám, tất cả đều là tin đồn nhảm, thật đấy!”

Ngô Dung trầm mặc không nói.

Diệp Lăng Vũ không biết vì sao cảm thấy sợ hãi.

Trước đây nàng từng thầm mến Đặng Chi là sự thật, mà nàng hôm nay quả thật chưa báo cho Ngô Dung biết tình huống đã một mình đi cầu viện Đặng Chi.....

Dù nói như thế nào cũng đều là nàng đuối lý. Nàng có thể biện giải rằng chuyện hôm nay xảy ra đột ngột quá, nàng vì muốn mau chóng giải quyết mới đưa ra hạ sách này... nhưng Ngô Dung đã nói với nàng sẽ ra tay tương trợ, vậy mà nàng vẫn theo bản năng đến nhà họ Đặng, hoặc là trong tiềm thức nàng vẫn cảm thấy Đặng Chi đáng tin hơn so với phu quân ở rể này phải không?

Tôi thiếu, hành vi của nàng khi gặp khó khăn sẽ khiến người khác suy nghĩ như vậy đúng không?

Thảo nào Ngô Dung lại tức giận như thế.

Diệp Lăng Vũ ngấm lại hành vi hôm nay của mình càng cảm thấy bất an.

Làm sao bây giờ?

Đối mặt với Ngô Dung, nàng hé miệng muốn nói gì đó, nhưng lần đầu tiên nhận ra đến mở miệng cũng khó khăn như vậy. Bỗng nhiên Ngô Dung xoay người ngồi dậy, vòng qua Diệp Lăng Vũ xuống giường.

Diệp Lăng Vũ vươn tay muốn giữ chặt chàng, nhưng chàng đã đi giày khoác áo bước ra ngoài.

Nàng thẳng thốt gọi: “Phu quân!”

Bước chân Ngô Dung dừng lại, đứng yên một lát, mới nhàn nhạt mà nói: “Trước tiên nàng hãy cẩn thận nghĩ xem thế nào mới là ‘phu quân’ đi.”

Phòng ngủ của Ngô Dung và Diệp Lăng Vũ ở gian phía đông, cách vách có gian phụ đặt một tấm trường kỉ. Đây vốn là chỗ ngủ của nha hoàn trực đêm, nhưng vì Ngô Dung không thích có nha hoàn bồi đêm nên nơi này vẫn không ai sử dụng.

May mắn trên trường kỉ còn đặt một tấm nệm dày, cũng có một cái chăn mỏng, đây là để cho Diệp Lăng Vũ mấy ngày nay dưỡng bệnh vào ban ngày có thể nghỉ ngơi.

Trời đã vào thu, đêm lạnh hơn ngày rất nhiều, Ngô Dung tuy rất tức giận nhưng không đến mức lấy thân thể của mình ra đùa giỡn, cho nên chàng đến nằm trên trường kỉ đắp kín chắn. Trên chăn có hương thơm dịu dịu, Ngô Dung không rành son phấn, không biết đây là mùi gì, chỉ cảm thấy mùi hương sâu kín mà quanh quẩn, là hương thơm tinh khiết mà chàng thường xuyên ngửi thấy trên người Diệp Lăng Vũ từ lúc thành thân tới giờ.

Đắm chìm trong hương thơm ấy, rất nhanh Ngô Dung đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Chàng không phải loại người vì phiền não mà không ngủ được.

Hơn nửa chuyện của Diệp Lăng Vũ lần này cũng không tính là đại sự gì cả, giống như trước khi kết hôn chàng đã từng nói với An Triết, nếu sau khi kết hôn người phụ nữ của chàng không một lòng một dạ hướng về chàng thì cũng chỉ do chàng đã thất bại, không đủ năng lực giữ lấy người phụ nữ của mình, còn trách ai đây?

Chàng tỏ ra tức giận như thế cũng chỉ vì muốn giáo huấn Diệp Lăng Vũ một chút mà thôi.

Tuy chàng không để ý nhưng không có nghĩa là chàng thích Diệp Lăng Vũ cư xử như vậy, phụ nữ cần phải ngoan ngoãn đặt chồng của mình ở vị trí cao nhất trong tâm, bằng không, chàng lấy gì để thương nàng, chiều nàng, che chở nàng?

Ngô Dung không biết bản thân tỉnh lại ra sao nhưng khi mở mắt thì ngoài cửa sổ trời đã sáng rõ.

“Phu quân, chàng dậy rồi ư?” Tiếng nói vang bên tai khiến Ngô Dung giật mình, chàng quay đầu lại mới phát hiện Diệp Lăng Vũ đang ngồi bên cái bàn trước trường kỉ, hai mắt đỏ hoe, cực kỳ tội nghiệp nhìn chàng.

Mắt Diệp Lăng Vũ có quầng thâm lớn, chưa vấn lại tóc, sắc mặt tiêu tụy, rõ ràng là đã ngồi suốt một đêm.

Ngô Dung nhíu mày xoay người ngồi dậy, Diệp Lăng Vũ cũng vội vàng đứng dậy, tự tay lấy bộ quần áo đã chuẩn bị sẵn, muốn hầu hạ Ngô Dung mặc vào.

Ngô Dung gạt tay nàng, nhàn nhạt mà nói: “Ta một người đàn ông có chân có tay, không cần kẻ nào hầu hạ mặc quần áo.”

Đợi đến khi chàng bảy tám mươi tuổi tay chân già yếu, nếu bên cạnh có người tình nguyện hầu hạ chàng ân cần như vậy thì chàng nhất định sẽ cảm thấy mỹ mãn.

Diệp Lăng Vũ giống như đứa trẻ làm sai, chân tay luống cuống đứng bên cạnh Ngô Dung gương mặt nhìn chàng, bị chàng cự tuyệt liền thực sự không dám nhìn chàng nữa.

Ngô Dung thấy bộ dáng nàng tội nghiệp như vậy, tức giận trong lòng cũng bay biến đi nhiều, có điều chàng không định tha thứ cho nàng dễ dàng như thế nên vẫn cố tình làm mặt lạnh.

Diệp Lăng Vũ nhỏ giọng nói: “Phu quân, đêm qua thiếp đã suy nghĩ rất kỹ, thiếp sai rồi, đều tại thiếp không tốt, làm gì cũng không chịu cân nhắc trước sau. Sau này thiếp sẽ chú ý, sẽ không bao giờ phạm sai lầm như thế nữa.”

Nàng giống như học sinh tiểu học lên bảng luống cuống trả bài, tuy rằng nhu thuận, nhưng Ngô Dung không biết nàng có thật lòng biết lỗi hay không, vì thế chàng hỏi: “..... “Nàng thực sự đã biết sai ở đâu rồi phải không?”

“Vâng.” Nàng ngoan ngoãn gật đầu.

Diệp Lăng Vũ tuy hiểu thắng nhưng cũng không cố chấp, khi làm sai nàng sẽ dũng cảm nhận lỗi và sửa lại.

Ngô Dung thấy nàng nhu thuận như vậy, đang định đứng dậy lại nằm trở về một lần nữa, thuận tay cởi quần lót xuống dưới, cự cản vì bại lộ trong nắng sớm mà trở nên thô cứng xuất hiện.

Diệp Lăng Vũ hoảng hốt vội vàng nhìn sang hướng khác, nhưng đôi má cũng không chịu nghe lời đã trở nên đỏ ửng.

Nàng vừa sợ vừa thẹn.

Từ lúc thành thân tới giờ nàng với Ngô Dung chỉ mới thân thiết một lần trong đêm động phòng, mà lần đó Ngô Dung thương tiếc nàng mới là lần đầu tiên nên tận lực lo lắng đến cảm nhận của nàng, nàng chưa từng tận mắt nhìn qua vật nam tính đã rong ruổi trong cơ thể mình.

Bạn đang đọc truyện *Quý Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Phe thứ nhất là Từ thái quý phi, Thái quý phi phái người cảnh cáo ông: “Phá án cho cẩn thận”

Phe thứ hai là Vĩnh Ninh hầu phủ – bên có quan hệ thân thiết với Vĩnh Định hầu phủ, người tới đưa cho ông một cái phong bao thật to, nói ông tìm đại mấy tên hung thủ kết tội là được, nhanh chóng kết thúc vụ án, không cần kéo dài tránh người dân bàn tán.

Còn người thứ ba tới khiến cho Phủ doãn sợ tới mức chân mềm nhũn không đứng vững được, Nhiếp Chính vương Hoắc Thuần không ngờ lại đích thân tới nha phủ nhỏ bé này!

Phủ doãn quỳ rạp xuống đất, sau lưng lẫn lòng bàn tay đầy những mồ hôi lạnh.

Hoắc Thuần chậm rãi ngồi xuống, bảo sư gia lấy ba đơn kiện ra xem một lượt, sau đó buông xuống mới nhìn Phủ doãn nói: “Đứng lên đi.”

Phủ doãn dè dặt đứng dậy, cung kính chờ dạy bảo.

Tay phải Hoắc Thuần nhẹ xoay nhẫn ngọc đeo ở ngón cái bàn tay trái, nhìn Phủ doãn nói: “Phá án cho tốt, để xứng với tấm bảng trong công đường này.”

Ở giữa công đường của nha phủ có treo một cái bảng lớn ghi “Chính đại quang minh”.

Phủ doãn lập tức đáp: “Vâng, hạ quan nhất định sẽ xử án theo lẽ công bằng.”

Hoắc Thuần lại gật đầu, rồi mới mang theo hộ vệ tùy tùng rời đi.

Phủ doãn ngồi phịch xuống ghế tựa, sư gia bên người ông nói: “Vĩnh Định hầu phủ lần này tiêu đời rồi, không biết đắc tội với ai nữa.”

Phủ doãn gật gù đầu.

Sư gia của ông lại hưng phấn nói tiếp: “Lần này lão gia nhất định phải xử án cho thật hoàn hảo vào, vương gia đã đích thân tới đây, nếu làm tốt vương gia sẽ nhớ kỹ, chờ vương gia lên ngôi hoàng đế rồi ngài sẽ có cơ may thăng chức.”

Phủ doãn liếc ông ta: “Cẩn thận, đừng có nói lung tung.”

Sư gia không thèm để ý: “Lão gia, trong lòng ngài cũng nghĩ như vậy mà, sớm muộn gì ngày đó cũng tới thôi. Ngài cũng thấy khí phách của vương gia rồi đấy, người phạm không có nổi đâu.”

Ba vụ án kiện Vĩnh Định hầu phủ nhanh chóng được giải quyết, kẻ phạm tội bị bắt vào nhà lao Hình bộ, mà Hầu phủ phu nhân Ngu thị có liên quan tới cả ba vụ án nên bị Vĩnh Định Hầu gia Vân Sùng tước bỏ quyền quản gia, giam vào tù đường.

Tiếng tăm của Ngu thị lan xa trong kinh thành, không chỉ có đàn bà bàn luận về bà ta, mà ngay cánh đàn ông khi nhậu nhẹt cũng nhắc tới.

Cánh đàn ông nói: “Trong không dạy bảo, nhà tan cửa nát.”

Lấy vợ phải lấy vợ hiền, đây đúng là chân lý không thể thay đổi

Về phần Vĩnh Định hầu phủ có đem một người đàn bà ra làm tấm bia chửi hay không, người ngoài chỉ có thể lên đoán, không thể kết luận.

Chuyện Vĩnh Định hầu phủ cũng không được bàn tán lâu lắm, bởi không lâu sau đã có một việc lớn oanh động cả nước xảy ra..... Hoàng đế nhỏ tuổi bấy giờ đã băng hà, Nhiếp Chính vương Hoắc Thuần đăng cơ.

Ngày thứ ba sau khi Hoắc Thuần đăng cơ, Ngô Dung chủ động tiến cung bái kiến người anh trai hoàng đế này.

Hai người gặp mặt mới nhận ra bề ngoài của bọn họ đúng là có vài phần tương tự, nhưng cũng không phải giống nhau như đúc, mà thân hình cùng ngũ quan chỉ có vài phần tương tự thôi.

Ngô Dung theo đại lễ ba quý chín lạy, đợi chàng lạy xong Hoắc Thuần mới lạnh lùng nói: “Trẫm cứ nghĩ người kiếp này cũng không dám xuất hiện trước mặt trẫm đâu. Bị người ta bắt nạt chỉ biết xúi dân kiện quan, hừ.”

Thời đại nào cũng vậy, dân kiện quan, phần lớn chịu thiệt đều là dân. Nhưng thân phận Ngô Dung đặc biệt, chàng không phải dân thường nên mới dám xui những người trước đây bị Vĩnh Định hầu phủ bắt nạt đi cáo trạng mà chàng chỉ tránh ở phía sau màn. Bởi chàng biết, dù thế nào đi chăng nữa, Từ thái phi cùng Hoắc Thuần nhất định sẽ giúp đỡ chàng.

Hoắc Thuần không muốn cho Ngô Dung quay về hoàng tộc là sự thật nhưng không có nghĩa là Hoắc Thuần sẽ dễ dàng tha thứ cho những kẻ chèn ép em trai của hắn.

Mà Ngô Dung không trực tiếp đi cầu Từ thái quý phi làm chỗ dựa cho Khôi Tú các bởi chàng biết, cầu người không bằng cầu mình. Chàng có thể dùng thân phận hoàng tộc để mượn nước đẩy thuyền nhưng tuyệt không thể lợi dụng thân phận này để xin vinh hoa phú quý.

Ngô Dung nhẹ nhàng cười, ngồi xuống ghế, nói: “Thật ra thần đệ rất muốn bái kiến hoàng huynh, lúc trước không đến vì không tiện mà thôi.”

Hoắc Thuần hiểu ý của chàng, bây giờ Hoắc Thuần đã lên ngôi cửu ngũ, không cần lo em trai song sinh này có thể gây nguy hại gì cho mình, vậy nên Ngô Dung mới dám tới gặp hắn.

Dù sao cũng là anh em ruột thịt, dù sao em trai hắn từ nhỏ đã bị đưa ra khỏi cung, lại còn bị xóa tên khỏi hoàng tộc, Hoắc Thuần cũng không đành lòng lạnh nhạt nữa, chỉ hỏi: “Hôm nay đệ đến muốn gây chuyện gì? Muốn chức quan, tước lộc trẫm cũng không có.”

Muốn khôi phục thân phận cho Ngô Dung phải bắt đầu lật lại bản án từ phụ hoàng, còn liên lụy tới hoàng hậu trước, thái tử, hoàng quý phi... rất nhiều người. Tuy những người đó đã qua đời, nhưng không chừng sẽ có người lợi dụng chuyện này để gây rối. Hoắc Thuần vừa mới đăng cơ, chưa ổn định triều chính, cũng không muốn thêm phiền phức.

Hơn nữa, hắn vẫn để bụng lời nói của quốc sư Triệu Nguyên trước đây: hai anh em bọn họ không nên sống cùng nhau.

Ngô Dung thờ dãi nói: “Thần đệ cũng hiểu được, nào dám hy vọng xa vời? Lần này đến đây chẳng qua là muốn làm chút buôn bán nhỏ với hoàng thượng thôi.”

Hoắc Thuần giận cũng không được cười cũng chẳng xong, liếc chàng, hỏi: “Buôn bán với trẫm? Đệ cũng to gan thật đấy!”

Ngô Dung buông hai tay nói: “Bây giờ còn kim chủ nào lớn hơn hoàng thượng nữa đây? Thần đệ muốn kiếm cơm nuôi gia đình, đương nhiên phải tìm ngai mở rộng buôn bán chứ.”

Hoắc Thuần bị tức liên tục gật đầu: “Được, đệ nói đi, trẫm muốn xem đệ có thể mua bán cái gì với trẫm!”

Ngô Dung cười, trả lời: “Hoàng thượng ngài cũng biết đấy, em dâu ngài có một phùng may, tuy mua bán cũng được nhưng không kiếm lời được nhiều, những ngày qua thần đệ thật sự kham khổ.”

“Đệ đừng than khổ, đừng tưởng rằng trẫm không biết Thái quý phi lên đưa cho đệ bao nhiêu ruộng tốt, bao nhiêu cửa hàng, còn có bao nhiêu vàng bạc châu báu? Ngoan ngoãn nói việc chính đi.”

Ngô Dung nói: “Vay thần đệ xin nói thẳng, sau này hoàng thượng đem việc chế tác quan phục giao cho Khôi Tú các đi, cũng phải để cho chúng đệ hưởng lấy ít quan gia chứ, kiếm tiền cũng ổn định hơn.”

Hoắc Thuần nhàu mày, chế tác quan phục từ trước tới nay đều giao cho một nhà làm, việc này liên quan tới lợi ích của nhiều thế gia quyền quý, hắn cũng không thể dễ dàng quyết định.

Hắn nghĩ ngợi rồi nói: “Các đệ cứ thử làm quan phục từ ngũ phẩm trở xuống đã, nếu làm tốt sau này sẽ tính tiếp.”

Muốn lấy đi lợi từ trong tay kẻ khác, cho dù Hoắc Thuần đã là hoàng đế cũng phải cẩn thận.

Ngô Dung vừa lòng gật đầu: “Như vậy cũng được, cái gì cũng phải từ từ. Trừ cái đó ra còn có một việc nhỏ nhỏ nữa.”

Hoắc Thuần không kiên nhẫn liếc chàng một cái.

Ngô Dung không thừa nước đục thả câu nữa, vội vàng nói: “Là thế này, hoàng thượng, ngài cũng biết thần đệ có một tiệm cầm đồ tên Diễm Đường Hàng, làm ăn không tốt lắm nhưng cũng có mua được vài thứ, hơn phân nửa trong số đó không thể mang ra chợ bán được, cho nên thần đệ muốn giao lại cho hoàng thượng.”

Hoắc Thuần không nói gì, nhưng nét mặt có vẻ dăm chiêu.

Ngô Dung nói tiếp: “Bao năm qua tới giờ hoàng cung ban thưởng cho các đại thần rất nhiều thứ, có một số gia tộc suy bại, giữ vật phẩm hoàng gia ban thưởng nhưng cũng không dám bán đi đổi lấy vàng bạc sống qua ngày, cho nên, thần đệ sẽ ở trung gian giúp một tay, thu hồi vật phẩm ngự ban, sau đó

hoàng thượng tính đồng giả cho thần đệ là được rồi.”

Ngoài vàng bạc, những vật phẩm hoàng cung ban cho đều có khắc chữ “Ngự chế”, những nhà suy sụp có vàng lại không mua bán gì được, sớm muộn gì cũng chết đói.

Ngô Dung cũng lên mua được không ít đồ như thế nhưng chàng cũng không thể trực tiếp đem những thứ đó vào lò nung, đó chính là tội “Đại bất kính”, chỉ bằng chàng trả lại cho hoàng đế sẽ tốt hơn.

Đừng coi thường cộc mua bán này, kinh thành lớn như vậy không thiếu người sa cơ thất thế, rất nhiều nhà đều có vật vua ban, Ngô Dung đứng trung gian sẽ kiếm được không ít tiền chênh lệch.

Cũng chỉ có thân phận như chàng mới dám dám đương mua bán như vậy, dù sao bên mua cũng là hoàng đế.

Hoắc Thuần nhìn Ngô Dung một hồi lâu, mới thở dài nói: “Trước đây cứ nghĩ đệ là tên vô dụng chỉ biết ăn hại, bây giờ đã tốt hơn rồi đấy, xem ra cũng có ít năng lực. Đi, trăm đồng ý, sẽ có nội vụ chuyên môn bàn rõ với đệ.”

Ngô Dung vừa lòng nở nụ cười, uống hết chén trà trong tay.

Sống trong triều đại phong kiến này, chàng cũng không muốn tranh đấu giành thiên hạ làm hoàng đế nên chỉ có thể giả khờ giả ngốc giữ lấy mình giống như bây giờ.

Hơn nữa sau lưng có chỗ dựa vững chắc nhất thiên hạ, làm buôn bán nhỏ, chăm sóc vợ hiền, rồi sinh thêm mấy đứa trẻ, đây không phải một cuộc sống mỹ mãn thì là gì?

Hơn nữa làm hoàng đế cũng có vui vẻ gì đâu, nhìn mặt Hoắc Thuần đen thui thế kia là biết, chắc.

Từ sau khi kết hôn, cuộc sống của Diệp Lăng Vũ ngày qua ngày càng thoải mái, có thể nói từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên nàng được nuông chiều như vậy, tự do tự tại như vậy.

Kết thúc tuần trăng mật, Ngô Dung không có đêm nào cũng cầu hoan nữa, hai người sinh hoạt vợ chồng duy trì ở hai ba ngày một lần. Như vậy sẽ không quá mệt nhọc, cũng không làm cho Diệp Lăng Vũ tịch mịch mà bất mãn.

Giờ đây, Diệp Lăng Vũ được nuông chiều mà ngày càng trở nên thoải mái ngọt ngào, mỗi ngày đều vui vẻ đi vào giấc ngủ, rồi lại thảnh thơi tỉnh giấc mỗi sớm mai.

Gánh nặng trước đây vẫn còn nặng trên vai nàng, nhưng nàng không cần phải sầu lo nữa, bởi vì đã có một bờ vai vững chắc hơn san sẻ giúp nàng.

Vợ chồng Diệp Lăng Ca, Trần An không ngờ lại hòa hảo, có điều lần này Diệp Lăng Ca đã rút kinh nghiệm, nắm quyền tài chính trong tay, mỗi ngày đều canh phòng nghiêm ngặt, không bao giờ cho phép Trần An vụng trộm giấu tiền nữa.

Cửa hàng tơ lụa của Trần An làm ăn cũng khá tốt, thật ra Trần An không phải kẻ ngu ngốc. Nếu hấn dóc lòng muốn kinh doanh thì dù sinh ý không phải cực tốt nhưng ít ra cũng có thể thu được ít lợi nhuận, trang trải cuộc sống cho gia đình không có vấn đề gì.

Cam di nương ở trong chùa tu nghiệp hai tháng, một đêm nọ tự mình chạy trốn, ni cô ở đó nói có thể đã chạy cùng một gã đàn ông nào đó, họ cũng không thể quản được. Dù sao chùa miếu cũng là nơi thanh tịnh, không phải là nơi để giam giữ phạm nhân, họ không thể lúc nào cũng trông coi giám sát được.

Đến lúc này, Diệp Lăng Vũ và Ngô Dung không sai người đuổi theo bà ta nữa

Diệp Lăng Vũ lấy thân phận chủ nhà họ Diệp, mở cuộc họp của cả gia tộc, chính thức xóa tên Cam di nương ra khỏi gia phả nhà họ Diệp, cũng báo cho anh trai và chị dâu của Cam di nương. Hai vợ chồng kia còn muốn làm loạn lên để kiếm chút tiền của nhà họ Diệp, nhưng sau không biết bị Ngô Dung phái người đe dọa như thế nào nên không dám tới nhà họ Diệp nữa.

Con gái của Cam di nương – Diệp Lăng Hâm được gửi cho Vương thị nuôi.

Diệp Lăng Ca từng nghi ngờ Diệp Lăng Hâm có phải là con của Trần An hay không, dù sao Diệp Lăng Hâm cũng mồ côi từ trong bụng mẹ. Nhưng có vẻ Diệp Lăng Vũ đã nghĩ nhiều rồi, khuôn mặt Diệp Lăng Hâm không giống Cam di nương, không giống Trần An, mà lại có vài điểm tương tự với chị em Diệp Lăng Vũ, lúc này chị em nàng mới khẳng định Diệp Lăng Hâm đúng là con gái của ông Diệp.

Đã là em gái của mình thì nàng sẽ thay cha chăm sóc cho em thật tốt, lớn lên sẽ tìm nhà chồng tốt gả đi, tặng một phần đồ cưới làm hồi môn, là chị cả, Diệp Lăng Vũ nhất định sẽ lo cho các em chu toàn.

Ngô Dung cũng không để ý đến những chuyện đó.

Chàng là một người đàn ông, việc cần làm là nghĩ cách để kiếm nhiều tiền cho người phụ nữ của mình tiêu, chứ không phải nghĩ cách để quản lý tiền trong nhà.

Diệp Lăng Vũ thăm quan sát Trần An, thấy hấn ta không ngờ lại ngoan ngoãn hơn rất nhiều, hàng ngày chỉ lo kinh doanh cửa tiệm, ít khi lêu lổng nơi chốn

hồng hoa, đối xử với Diệp Lăng Ca cũng càng ngày càng tốt.

Diệp Lăng Vũ khó hiểu nói với Ngô Dung: “Ai cũng nói giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, Trần An thay đổi giống như biến thành một người khác vậy, nếu cậu ta vẫn có thể tiếp tục như vậy thì thật là tốt.”

Ngô Dung đang đọc sách, nghe vậy nhìn nàng một cái, đôi mắt lấp lánh ý cười, “Nàng yên tâm, chỉ cần nàng không ly hôn với ta thì Trần An vẫn luôn tiếp tục như vậy.”

Diệp Lăng Vũ tròn mắt, hỏi: “Chàng nói gì vậy? Sao thiếp có thể ly hôn với chàng? Còn nữa, Trần An trở nên tốt hay không thì có liên quan gì tới chúng ta?”

Ngô Dung mỉm cười.

Diệp Lăng Vũ không phải kẻ ngốc, trong chớp mắt liền hiểu được ẩn ý trong lời chàng, nàng nhún mày hỏi: “Ý chàng là, Trần An đã biết thân thế của chàng?”

Ngô Dung cười cười: “Tên Trần An đó đâu dễ thay đổi vậy, cậu ta chỉ quen luôn cúi, cho cậu ta biết cũng không có gì đáng ngại, sau này chỉ cần đề phòng một chút, không cho cậu ta lợi dụng thân phận của ta làm chuyện ác là được. Nếu chỉ lợi dụng để làm ăn buôn bán thì không sao cả.”

Diệp Lăng Vũ tuy lo lắng nhưng chỉ bất đắc dĩ thờ dài.

Ngô Dung nói: “Nàng vì cậu ta mà phiền muộn, ta sẽ ghen đấy.”

Diệp Lăng Vũ bị chọc nở nụ cười, vươn ngón tay điểm điểm trán chàng, “Bây giờ mới biết kẻ không đứng đắn nhất chính là chàng.”

Ngô Dung phản thủ nắm lấy cánh tay của nàng, thuận thế kéo nàng ngã vào trong lòng mình, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng một cái, nói: “Ta không đứng đắn? Nương tử muốn thử xem ta không đứng đắn như thế nào không?”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Bàn tay chàng thuận thế đặt trên ngực Diệp Lăng Vũ cách lớp vải mềm khẽ xoa, Diệp Lăng Vũ rên nhẹ một tiếng đẩy ra, Ngô Dung bắt đầu cời xiêm y của nàng, chàng cắn vành tai Diệp Lăng Vũ, thấp giọng nói: “Nương tử có phát hiện không, nơi này của nàng đầy đặn hơn trước đây rất nhiều?”

Khi mới thành thân, một tay của chàng cũng đủ nắm ngực của Diệp Lăng Vũ, mà bây giờ một bàn tay lại nắm không xong. Diệp Lăng Vũ đỏ mặt lắc đầu, nàng cũng không biết tại sao lại thế, ngực không chỉ đầy đặn hơn mà còn rất mềm mại, chỉ cần Ngô Dung vừa chạm vào nàng đã không nhịn được mà chào đón, càng muốn thêm nhiều âu yếm.

.....

Lần này Diệp Lăng Vũ thật xấu hổ, cúi đầu hung hăng cắn trên cổ Ngô Dung một cái, Ngô Dung bị đau đến hít hà.

Tuy Diệp Lăng Vũ cảm thấy xấu hổ nhưng nàng cũng không thể thừa nhận rằng đối cái địa điểm hoan ái cảm giác quả thật rất khác lạ, ít nhất bởi vì khăn trương dề đặt khiến nàng trở nên mềm mại hơn, cảm giác càng thêm rõ ràng mãnh liệt, bởi vậy càng dễ đạt tới cao trào.

Nhất là Ngô Dung khi khoe khoang thể lực mà ôm nàng đứng lên ở trong thư phòng đi tới đi lui giao hoan, nàng cuối cùng cũng không kìm nén nổi khoái cảm kích thích mà cả người run rẩy lên tới đỉnh núi, khiến cho Ngô Dung cũng không kiềm chế được được phóng thích trong cơ thể nàng.

Ngô Dung ôm nàng ngồi trở lại ghế tựa, kỳ thực chàng cũng đã mệt đến mức đi đứng như nhũn ra, tư thế hoan ái yêu cầu cao độ này người bình thường không thể chịu đựng được, may mà bây giờ còn trẻ nên mới chơi được như thế.

“Cảm giác rất tốt phải không?”

Diệp Lăng Vũ “hừ” một tiếng.

Đôi khi người đàn ông này khiến cho nàng không biết nên đối mặt thế nào nữa, có lúc nhìn rất ôn trọng, có khi lại chính là một hoa hoa công tử, xem ra trước đây chàng không thiếu quá phong hoa tuyết nguyệt.

Hừ, về sau nàng nhất định phải giám sát chặt chẽ mới được!

Sáng hôm sau, Diệp Lăng Vũ thấy bụng hơi đau, nàng không muốn lộ ra nhưng sau khi rời giường bụng lại càng ngày càng đau hơn.

Ngô Dung yêu vợ như mạng, lập tức sai người đi mời lão đại phu lại đây.

Ông lão bắt mạch cho Diệp Lăng Vũ, chẩn đoán một hồi mới đi ra ngoài, về mặt bắt đầu nói với Ngô Dung: “Vợ chồng thăm thiết là chuyện tốt, nhưng cũng phải quan tâm tới đứa bé trong bụng một tí chứ.”

Ngô Dung không nói được gì, một lúc sao mới vui mừng hỏi: “Nương tử của tôi có thai?”

Lão đại phu cười gât gât đầu, nói: “Đúng vậy, có thai. Lúc đầu ta còn lo lắng con bé thuộc cung hàn không dễ thụ thai, may là khoảng thời gian trước điều dưỡng rất tốt, nhanh như vậy đã có kết quả.”

Ngô Dung kích động không nói nên lời, trên cõi đời này chẳng lại có thêm một người thân... còn là người có huyết thống tương liên với chàng.

“Ba tháng đầu mang thai không nên sinh hoạt vợ chồng, đêm qua hai người nhất định là quá độ cho nên tôn phu nhân mới có triệu chứng lưu sản.”

Ngô Dung khẩn trương, vội vàng nói: “Đại phu, xin hãy dốc lòng giữ lại đứa bé, dù tổn bao nhiêu cũng không quan trọng.”

“Đừng nóng vội, đừng nóng vội, chỉ cần uống mấy thang thuốc dưỡng thai là được rồi, quan trọng là sau này hai vợ chồng phải cẩn thận dưỡng thai mới được, ngàn vạn lần không được lỡ mãng tham hoann nữa. Ngày tháng còn dài, đừng vì nhất thời mà phải hối hận.”

Ngô Dung hơi ngượng ngùng, liên tục gât đầu nói: “Được, tôi biết rồi.”

Diệp Lăng Vũ có thai, cả nhà vô cùng vui mừng.

Vương thị vốn định ở lại chăm sóc con gái, nhưng Từ thái quý phi lại trực tiếp đưa hai lão ma ma chuyên chăm sóc cho các phi tần có thai trong cung tới, bọn họ có kinh nghiệm phong phú, đáng tin hơn Vương thị nhiều, mà Vương thị cũng không có cách nào rời khỏi đại trạch nhà họ Diệp lâu, bà đành khuyên răn con gái vài câu, lưu luyến rời đi nhưng trong lòng lại rất vui vẻ.

Tuy lúc đầu Vương thị không hài lòng con gái kén rể người ngoài, nhưng sau khi thành thân biểu hiện của Ngô Dung khiến cho Vương thị nhìn chàng với cặp mắt khác xưa, bà càng ngày càng thấy Ngô Dung là một người đàn ông đáng tin cậy, hơn gấp nhiều lần tên Vương Sùng Nghĩa cháu bà, vì thế oán trách cũng dần tiêu tan.

Cho đến khi biết thân phận thật sự của Ngô Dung, Vương thị giống như bị sét đánh ngang tai, khiến bà thất thần mấy ngày liền. Con gái lớn tuy kết hôn muộn nhưng lại có phúc quá, không ngờ có thể lấy một người tôn quý như vậy.

Từ đó, Vương thị không bao giờ kén cá chọn canh dè bieu Ngô Dung nữa, cũng không nhúng tay vào chuyện nhà của Ngô Dung và Diệp Lăng Vũ, thậm chí không bao giờ nghĩ tới Ngô Dung là người ở rể.

Mọi người thay đổi thái độ như vậy cũng chỉ vì lợi ích, Ngô Dung cũng không để ý đến những chuyện này, chỉ cần mọi người tử tế với nhau, chàng cũng sẽ không đụng chạm tới họ.

Diệp Lăng Vũ uống thuốc dưỡng thai, thai nhi liền ổn định rất nhiều, nàng cũng không cảm thấy khó chịu nữa.

Diệp Lăng Vũ thấy mình thật sự rất đoảng, sau này nàng nghe các ma ma trong cung nói, ngực của nàng lớn hơn, cơ thể hẳn cảm chính là ảnh hưởng của có thai. Đã có dấu hiệu như vậy mà nàng với Ngô Dung chỉ biết ngồi thảo luận đến thảo luận đi, lại không nghĩ đến nàng mang thai.

Lại nói, cũng bởi vì lúc trước đại phu nói Diệp Lăng Vũ cung hàn khó thụ thai, vì thế hai người cứ nghĩ rằng phải điều dưỡng ít nhất một năm mới được, nhưng không ngờ lại nhanh đến thế.

Trong thời gian Diệp Lăng Vũ dưỡng thai, Ngô Dung thay nàng quản lý việc làm ăn của Điện Đương Hàng và Khôi Tú Các, không thấy chàng bận rộn hơn là bao, cũng không thấy chàng lo lắng tới việc buôn bán, nhưng cuối tháng lợi nhuận ghi trên sổ tăng lên rất nhiều.

Diệp Lăng Vũ xem sổ sách Ngô Dung đưa, vừa vui mừng lẫn xót xa.

Ngô Dung hỏi nàng: “Làm sao vậy?”

Diệp Lăng Vũ thở dài, nói: “Lúc trước vì Khôi Tú các thiếp phải lo lắng mọi bề, muốn kéo thêm một người khách mà phải đi theo đám phu nhân tiêu thụ cả ngày trời, cùng bọn họ du ngoạn, ngày lễ ngày tết tặng quà cáp, đôi khi còn không biết số tiền bỏ ra có bằng với chỗ thu lại hay không nữa. Mặc dù vậy, bọn họ còn nghĩ là đã nể mặt thiếp lắm rồi. Giờ xem, chàng dễ dàng lấy được mỗi làm ăn từ hoàng gia, chỉ cần chế tác quan phục cũng đủ để chúng ta sống sung túc rồi.”

“So với cả một đất nước thì chút lợi tức nhỏ nhoi đó có tính gì? Hoàng huynh sao có thể luyến tiếc ban cho ta? Ta cũng chỉ dựa vào xuất thân kiếm chút lợi mà thôi.” Ngô Dung cười nói.

Diệp Lăng Vũ lại thở dài, nói: “Thiếp biết, từ xưa đến nay làm ăn với các quan lớn mới có thể kiếm được tiền nhiều.”

Đây cũng là lí do khi được Đặng Chi giúp đỡ nàng luôn nhớ mãi không quên, nàng không dám phá vỡ quan hệ này, nếu không nhà họ Diệp càng khó khăn hơn.

Sở dĩ Ngô Dung muốn Hoắc Thuần trao cho quyền may quan phục không phải vì tiền bạc, dù sao số lượng quan viên cũng có hạn nên may quan phục cũng chỉ có một số lượng nhất định mà thôi, cái chàng muốn là những cái lợi ẩn sau việc may y phục cho hoàng gia kia.

Thời đại này dân chúng đối với hoàng gia có tâm lí sùng bái mù quáng, dù là quan to quý nhân cũng không ngoại lệ, một khi hàng hóa mang cái mác “Cống phẩm” thì giá trị sẽ tăng lên gấp mấy lần.

Khởi Tú Các mang danh “Làm y phục cho hoàng gia, quan gia”, ngay lập tức địa vị của cửa tiệm sẽ cao cấp hơn nhiều, những khách hàng ngày xưa coi thường Khởi Tú Các thì nay cũng thường xuyên lui tới, hy vọng có thể mặc thứ xiêm y cùng đẳng cấp với hoàng tộc.

Mà hơn hết là hy vọng kết giao cùng với quan lại, tiểu thương. Bọn họ không sánh bằng Khởi Tú Các, sẽ dần đưa Khởi Tú Các lên vị trí hàng đầu, lúc đó chàng cứ yên tâm mà hưởng lợi.

Chỉ cần hoàng tộc Hoắc thị không sụp đổ thì Khởi Tú Các cũng sẽ ngày càng ăn nên làm ra, hơn nữa còn là độc quyền, không ai dám cạnh tranh.

Ngô Dung nghiền ngẫm, mua bán độc quyền cũng chỉ có ở cái thời phong kiến này thôi. Trong thế giới trước đây của chàng, dù là dạng lũng đoạn kinh tế nào đều sẽ có người cạnh tranh, còn có chế tài xử phạt kẻ lũng đoạn kinh tế đó thôi.

Diệp Lăng Vũ chán nản, phụ nữ có thai luôn dễ thay đổi cảm xúc, nàng lúc này cũng không ngoại lệ, nói: “Thiếp nghĩ đã lâu, thiếp thấy nữ nhân làm buồn bán đứng là rất khó khăn, sau này thiếp sẽ không quản lí nữa, dù gì chàng cũng làm tốt mà.”

Có chút dỗi hờn, có chút tùy hứng, thêm một chút thử.

Ngô Dung sáng khoái đồng ý: “Được, nếu nàng đã nghĩ như vậy thì được thôi, sau này chỉ cần ngoan ngoan ở nhà làm cô vợ nhỏ là được rồi.”

Diệp Lăng Vũ nghi ngờ nhìn chàng.

Sao chàng lại nói chuyện thoải mái như vậy? Hay là chàng cũng thích loại phụ nữ suốt ngày ở nhà không bước chân ra khỏi cửa?

Ngô Dung uống nửa chén trà xong mới chậm rãi nói: “Chỉ cần nàng không sợ ta lên trừ tiền riêng, rồi lại dùng chỗ tiền đó bao nuôi tám người, mười người phụ nữ khác bên ngoài thì nàng cứ việc lười biếng đi.”

Diệp Lăng Vũ nổi giận, nắm tay đâm vào ngực chàng, mắng to: “Ngô Dung! Chàng thật khốn kiếp!”

Ngô Dung ha ha cười, nhưng lại nói ra những lời tàn khốc: “Ta dư sức nuôi tám người, mười người phụ nữ bên ngoài. Nếu nàng không khác gì những người phụ nữ đó ta việc gì phải nuôi mỗi mình nàng? Người phụ nữ một khi đã chủ động đặt mình vào vị trí bị chi phối, thì đừng oán trách bị đàn ông cô phụ.”

Nước mắt Diệp Lăng Vũ không ngừng rơi xuống, cánh tay cũng dần không có sức lực.

“Khốn kiếp, chàng coi thường người khác, coi thường người khác, hu hu. ....”

Ngô Dung nói: “Lúc trước ta thích bà chủ Diệp thông minh giàu nghị lực, thích con người mạnh mẽ quyết đoán, sau này vẫn vậy. Thế nhưng, ta sẽ không bao giờ thích một Diệp Lăng Vũ ăn bám giống như sâu gạo, sẽ mãi thế, cho dù nàng sinh con của ta, là mẹ của con ta cũng vậy.”

Nếu Diệp Lăng Vũ cũng giống như phần đông nữ nhân cổ đại, thì một người từ hiện đại đến như chàng sao có thể dễ mất tới chứ?

Chàng thực sự sẽ không thích một người vợ suốt ngày chỉ xoay quanh con cái, tã, những việc lật vật trong nhà, chàng giải phóng vợ mình khỏi những việc nhà vụn vặt, cho nàng một khoảng trời để tự do bộc lộ tài năng, nàng có gì phải tự nhốt mình trong bốn góc tường chật hẹp chứ?

Nếu nàng thích nhàn nhã ở nhà làm quý phu nhân nhà giàu com áo dăng tới tận miệng, thì nàng sẽ phải chấp nhận đối xử không công bằng như những phu nhân nhà giàu khác. .... Đàn ông dùng tiền nuôi nàng thì cũng có thể lấy tiền đi nuôi nhiều người phụ nữ khác, chẳng qua anh ta cho nàng cái danh vợ cả mà thôi.

Diệp Lăng Vũ gục vào lòng Ngô Dung khóc một hồi lâu mới ngẩng đầu lên, nhưng lúc này lại ngập tràn vui vẻ, hỏi: “Ngô Dung, chàng thực sự thích thiếp như thế sao?”

Ngô Dung gật gật đầu, giờ chàng đã biết phụ nữ có thai dễ thay đổi cảm xúc là thế nào rồi, một lát khóc một lát cười, thật sự đau đầu.

Chàng biết thứ Diệp Lăng Vũ cần không phải là sự cung chiều sủng ái của chàng, điều nàng muốn là được thừa nhận, được tôn trọng cùng với một ít áp lực. Người phụ nữ như Diệp Lăng Vũ, càng tạo cho nàng áp lực thì nàng càng có động lực để tiến lên, nếu thực sự nuôi nàng trong nhà, không chừng hai ba năm sau nàng sẽ héo rũ, trở nên khô khan không thú vị, đàn ông cũng không còn hứng thú với nàng nữa.

Diệp Lăng Vũ lung tung quệt nước mắt, ôm lấy bả vai Ngô Dung, cười nói: “Vậy thì sau này chàng phải tiếp tục thích thiếp như thế nha. Chờ thiếp sinh cục cưng xong, thiếp sẽ tiếp tục làm bà chủ Diệp oai phong lừng lẫy cho chàng xem. Hừ, xem sau này còn ai dám giễu cợt thiếp không, thiếp có phụ quân bệnh vục đấy.”

Đương nhiên Diệp Lăng Vũ sẽ không cam tâm làm sâu gạo, nàng chỉ chán nản nhất thời mà thôi. Lúc này được Ngô Dung cổ vũ liền lấy lại can đảm, tràn đầy nhiệt tình cùng mơ ước đối với tương lai.

Ngày hôm sau, Song Vân thừa dịp Diệp Lăng Vũ ở một mình, đi đến trước mặt nàng xin nàng ban hôn.

Diệp Lăng Vũ kinh ngạc. Song Vân từng này cũng không còn nhỏ, lúc trước nàng luôn nghĩ Song Vân có ý với Ngô Dung, còn muốn gả Song Vân đi thật nhanh, lại không ngờ Song Vân đã tìm được ý trung nhân rồi.

“Ta còn định tìm cho em một người thích hợp nhưng sau khi kết hôn có quá nhiều chuyện xảy ra nên chưa lo cho em được. Em để ý tới ai vậy?”

Sau khi ông Diệp qua đời Diệp Lăng Vũ một tay chống đỡ gia nghiệp, Song Vân là nha hoàn bên người Diệp Lăng Vũ nên đi theo nàng cũng ném không ít khổ, có khi ở bên ngoài bàn chuyện làm ăn Diệp Lăng Vũ bị nhục nhã, đều là Song Vân cam chịu giùm nàng, vì vậy Song Vân đã bị không ít gã đàn ông quấy rối.

Vậy nên Diệp Lăng Vũ rất biết ơn Song Vân, cũng cảm thấy có lỗi rất nhiều, nếu Song Vân thực sự cầu xin nàng làm người phụ nữ của Ngô Dung, nàng không biết mình có thể tàn nhẫn cự tuyệt hay không nữa.

Song Vân chút ngưng ngừng nói: “Không phải nô tỳ thích người nào hết, mà do An Triết gần đây cứ năm lần bảy lượt cầu hôn nô tỳ, còn nói chàng ấy xin cô gia rồi, cô gia đã đồng ý, nhưng cô gia nói chuyện của nô tỳ phải được tiểu thư cho phép mới được.”

An Triết tuy còn trẻ nhưng khá già dặn. Chàng thích Song Vân từ cái nhìn đầu tiên, nhưng cũng không dám có ý định gì với nàng. Nàng là đại nha hoàn bên cạnh chủ mẫu, ở thời này đại nha hoàn thường là vợ bé hoặc nha hoàn thông phòng của nam chủ nhân tương lai, trừ phi chủ nhân chỉ hôn, bằng không đừng hòng mơ mộng.

Bạn đang đọc truyện *Quý Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Sau này Ngô Dung chủ động hỏi An Triết có thích Song Vân hay không, An Triết đương nhiên gật đầu nói thích, Ngô Dung bèn cổ vũ cậu ta chủ động theo đuổi, chỉ cần Song Vân đồng ý, phu nhân của chàng cũng không ngăn cản làm gì.

Ngô Dung biết, từ sau đêm tân hôn, Diệp Lăng Vũ vẫn luôn phiền muộn về Song Vân đến phát sầu. Song Vân luôn tận tâm vì nàng, mấy năm nay đã cống hiến cho Khôi Tử các rất nhiều, Diệp Lăng Vũ đương nhiên không thể tùy tiện gả nàng ra ngoài được, nhất định phải tìm cho nàng một người thật tốt.

“Hóa ra là cậu ta.” Diệp Lăng Vũ tỉnh ngộ.

Đêm động phòng hoa chúc, Diệp Lăng Vũ sai Song Vân hầu hạ Ngô Dung tắm rửa, kết quả An Triết không biết từ nơi nào xông ra nói để cậu ta hầu hạ Ngô Dung, Diệp Lăng Vũ còn vì thế mà tức giận. Chắc khi đó trừ việc phải bảo vệ an toàn cho Ngô Dung, An Triết còn không muốn để cho Song Vân hầu hạ Ngô Dung phải không?

Thật sự Diệp Lăng Vũ không thích hạ nhân có tư tình, nhưng..... Đối với An Triết, Song Vân nàng sẽ đồng ý. Nàng thở dài nói: “Song Vân, mấy năm nay em đi theo ta chịu ít khổ, ta rất mong em có một chỗ dựa êm ấm. Nếu em cũng thích cậu ta, ta sẽ chuẩn bị hôn lễ cho hai người.”

Song Vân quỳ xuống trước mặt Diệp Lăng Vũ, trầm mặc một lát mới nói: “Có lẽ mạo phạm tiểu thư nhưng nô tỳ vẫn muốn nói, trước đây thực ra nô tỳ có ý muốn trèo cao, nhưng thời gian qua thấy cô gia toàn tâm toàn ý với tiểu thư, nô tỳ cảm thấy cô gia và tiểu thư như vậy tốt lắm, nô tỳ thật tâm chúc phúc cho hai người. Về phần nô tỳ, tiểu thư ban hôn cho nô tỳ, nô tỳ sẽ cùng An Triết sống thật tốt, mãi mãi không sinh hai lòng, xin tiểu thư yên tâm.”

Diệp Lăng Vũ nhìn Song Vân một hồi lâu, nàng hiểu ý Song Vân, có một người như Ngô Dung ở trước mắt thì làm sao Song Vân có thể yêu thương An Triết đây? Nhưng dù sao Song Vân vẫn là cô gái có cá tính, nếu lúc trước vì không muốn làm thiếp mà tình nguyện thất cổ thì bây giờ nàng cũng sẽ chọn một quyết định thông minh.

Chỉ cần Diệp Lăng Vũ yêu Ngô Dung ít đi một chút, không chừng nàng sẽ nguyện ý cùng Song Vân chia sẻ Ngô Dung, dù sao với người không yêu nàng cũng sẽ không để ý, để chàng tìm mấy người đàn bà không đứng đắn về làm thiếp, không bằng đem nha hoàn mình tin tưởng cho chàng.

Nhưng bây giờ Diệp Lăng Vũ rất yêu Ngô Dung, Ngô Dung cũng không có ý định nạp thiếp, thu thông phòng, thậm chí đêm qua chàng còn nói, cho dù nàng mang thai bọn họ cũng không phân phòng ngủ, phụ nữ có thai cần được chăm sóc cẩn thận, buổi tối nếu không ở bên, chàng sẽ không yên tâm được.

Nhớ tới Ngô Dung ôn nhu sẵn sốc, Diệp Lăng Vũ mỉm cười.

Đề nàng ích kỷ một chút đi. Hạnh phúc là của chính mình, nếu chấp tay dâng cho người khác thì đúng là kẻ ngu ngốc nhất trên đời.

Vậy nên nàng nói: “Được, cứ quyết định vậy đi, ta làm chủ hôn cho em và An Triết. Ta sẽ cho em một phần hồi môn thật lớn, cho em một đám cưới thật vui vẻ, ta cũng không thể để Thái quý phi bên kia xem thường.”

Song Vân nặng nề dập đầu lạy ba cái trước mặt Diệp Lăng Vũ, từng giọt nước mắt rơi trên nền đất. Từ giờ trở đi, nàng sẽ dứt bỏ vĩnh viễn thứ tình cảm khó nói với cô gia.

Càng nhiều tháng bụng Diệp Lăng Vũ càng lớn, lớn hơn phụ nữ có thai bình thường rất nhiều khiến Ngô Dung nhìn thôi đã thấy sợ hãi.

Lão đại phu cách vài ngày lại qua bắt mạch cho Diệp Lăng Vũ một lần, nói: “Tôn phu nhân mang song bào thai!”

Song bào thai?!

Ngô Dung đầu tiên là kinh ngạc, vui sướng, nhưng sau cùng lại lo lắng.

Y thuật thời này khá lạc hậu, mà sinh đẻ dễ gặp nhiều nguy hiểm lại không thể mổ được, tình huống một thi hai mệnh đã quá quen thuộc rồi.

Từ đó trở đi, trừ khi có việc quan trọng phải ra ngoài, phần lớn thời gian Ngô Dung đều ở nhà chăm sóc Diệp Lăng Vũ, đỡ nàng đi lại hoạt động thật nhiều. Phải có sức khỏe thật tốt mới có thể chống đỡ được cả quá trình sinh nở gian nan.

Gần đến ngày Diệp Lăng Vũ sinh, trong nhà đón một vị khách không mời mà đến — đạo sĩ Phương Trọng Bạch.

Phương Trọng Bạch là đệ tử cuối cùng của quốc sư Triệu Nguyên, lại là con trai của công chúa, xuất thân cao quý, cũng có tiếng ở kinh thành.

Phương Trọng Bạch tới gặp riêng Diệp Lăng Vũ. Hắn hỏi Diệp Lăng Vũ thời kì thụ thai, ngày sinh dự tính, bấm đốt ngón tay nửa ngày ra vẻ thần bí.

Diệp Lăng Vũ lo lắng không yên.

Còn Ngô Dung có dự cảm điềm xấu.

Ngô Dung mời Phương Trọng Bạch đến thư phòng, trực tiếp hỏi: “Hoàng thượng sai người tới?”

Phương Trọng Bạch gật đầu, nói: “Mấy đêm trước ta xem thiên tượng phát hiện tân đế tinh nhấp nháy hiện ra, nếu đoán không sai thì người đã ứng trong bụng tôn phu nhân.”

Ngô Dung cũng không bài xích mấy dạng bói toán thời cổ đại, bởi sau này dù khoa học kỹ thuật phát triển thì mọi người vẫn thích chọn ngày hoàng đạo để hành sự còn gì. Nhưng lúc này chàng chỉ cảm thấy vớ vẩn.

“Nói vậy là muốn đưa một nhà chúng ta lên đoạn đầu đài sao? Đế tinh thì phải ứng trong hoàng cung, phải là con của hoàng đế, liên quan gì tới chúng ta?”

Phương Trọng Bạch thờ dài, Hứa Anh còn trong bụng Giản Hề chưa sinh ra, người phụ nữ trong lòng Hoắc Thuần không biết khi nào mới lớn lên, ai biết còn phải chờ bao lâu mới có thể đợi đến lúc hoàng đế có đứa nhỏ?

Hoắc Thuần đã đăng cơ, hắn có thể không lập hoàng hậu nhưng hắn không thể không lập thái tử. Hắn có thể kiên trì ba năm năm năm, nhưng không thể lâu hơn nữa, ngày nào quốc gia còn chưa có thái tử thì ngày đó lòng dân cũng chưa yên.

Ngô Dung cũng hiểu được đạo lý này.

Ngô Dung cảm thấy vận mệnh đúng là rất vô thường. Lúc trước Ngô Dung bị xóa tên khỏi hoàng thất, mà giờ con của chàng lại bị đưa vào hoàng cung làm thái tử của một quốc gia?

Càng không thể hiểu nổi, con của chàng là song sinh, vậy đâu mới là chân mệnh Thiên Từ?

Phương Trọng Bạch cười thần bí nói: “Chờ đứa bé sinh ra người tự nhiên sẽ biết, không cần lo lắng làm gì.”

Sau 10 tháng mang thai cũng đến ngày sinh nở, Diệp Lăng Vũ trải qua quãng thời gian đau đớn, đến rạng sáng ngày hôm sau thuận lợi sinh được hai đứa bé — thai long phượng, ca ca cùng muội muội.

Nhìn con trai con gái, Ngô Dung bất đắc dĩ cười khổ. Rốt cục chàng đã hiểu được lời Phương Trọng Bạch nói, Hoắc Thuần muốn mang con mình đi thật rồi.

Đối với chuyện này Diệp Lăng Vũ cũng không ảm ỉ khóc lóc gì cả, tuy đau lòng khó chịu nhưng nàng cũng biết nàng và Ngô Dung đều không thể chống lại hoàng quyền.

Diệp Lăng Vũ chỉ nói với người nhà họ Diệp là nàng sinh một bé gái, lấy tên Diệp Khởi Toàn.

Hai năm sau Diệp Lăng Vũ lại thuận lợi sinh một bé trai, nhà họ Diệp cuối cùng đã có người thừa kế danh chính ngôn thuận, lấy tên Diệp Hi Quang.

Mà lúc này con trai trưởng của Ngô Dung và Diệp Lăng Vũ được hoàng đế nuôi dưỡng trong thâm cung ban tên là Hoắc Duy, nói với bên ngoài là do một tiểu cung nữ sinh, chờ thời cơ thích hợp lập làm hoàng tử.

Đến khi Diệp Lăng Vũ sinh đứa thứ ba Hoắc Duy đã bảy tuổi, được hoàng đế Hoắc Thuần lập làm hoàng thái tử, cùng lúc đó hoàng cung nghênh đón hoàng hậu Đặng Như Nguyệt còn nhỏ hơn cả Hoắc Duy. Hoàng gia như vậy thật sự là hiếm thấy.

Diệp Lăng Vũ cũng không biết xúc cảm trong lòng ra sao nữa. Nàng nằm mơ cũng không nghĩ đến con ruột của mình sẽ có một ngày thành thái tử.

Nàng nói với Ngô Dung: “Phu quân, hóa ra chàng mới chính là quý nhân trong cuộc đời của thiếp.”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Ngoại truyện: Diệp Khởi Toàn

Đại tiểu thư nhà họ Diệp – Diệp Khởi Toàn có một châm ngôn sống rất kì lạ: Người chồng tốt là phải biết ở rể.

Lúc này, nhà họ Diệp làm ăn ngày càng phát đạt, Diệp Khởi Toàn quen biết toàn những người không sang thì cũng giàu, mà bọn họ cũng ngầm biết cha Diệp Khởi Toàn xuất thân hoàng tộc, là em song sinh với đương kim hoàng đế. Cho nên, tuy nhà họ Diệp không có chức quan nhưng địa vị lại rất đặc thù, không ai dám coi thường cả.

Diệp Khởi Toàn lớn lên trong nhung chiếu nên tính tình không khỏi kiêu căng. Cũng may mẹ nàng dạy dỗ nghiêm khắc, cha cũng bảo ban nhiều điều, nếu không vị đại tiểu thư này không biết còn kiêu căng đến mức nào nữa.

Đến khi Diệp Khởi Toàn mười bốn tuổi, mẹ nàng dẫn nàng ra ngoài giao thiệp khắp nơi, gặp những thiếu niên trẻ tuổi trong kinh thành, nhưng Diệp Khởi Toàn lại không ưng ý một ai.

Cứ từng người từng người như thế, sau bao lần thất bại, Diệp Lăng Vũ cũng thấy phiền lòng, mắng con gái nhà mình một trận: “Rốt cuộc con muốn người chồng như thế nào hả? Con phải biết là con chọn người ta thì người ta cũng chọn con đấy. Con nghĩ mình là độc nhất vô nhị, nhưng ai chả thấy mình như thế? Trừ việc con đầu thai tốt, có một người cha tốt ra thì con còn gì đâu mà đòi kiêu ngạo?”

Diệp Khởi Toàn cũng cãi lại mẹ: “Nhưng mẹ à, mẹ cũng không xem mấy người mang danh thiếu niên tài tử đâu là cái loại như thế nào, ví dụ cái tên thế tử phủ Vĩnh Ninh hầu đi, nghe nói trong phòng có bốn, năm nha đầu thông phòng, bên ngoài không biết còn có bao nhiêu vợ bé nữa, con lấy loại đàn ông này làm gì? Lại thành vợ bé của hắn à? Còn công tử nhà thượng thư Lễ bộ, hắn chơi đàn ông đấy! Còn công tử nhà họ Triệu nhìn cũng thật thà, nhưng hắn có tài năng gì? Đến tính toán chuyện làm ăn nhà hắn ta thôi mà còn không biết, lấy nhau về ăn không khí à? Mẹ, mẹ xem mẹ giới thiệu con mấy người kiểu gì vậy? Con không mong gì nhiều, bằng cha là được rồi.”

Diệp Lăng Vũ không nói được gì, tức giận ngồi một bên uống trà.

Hai mẹ con trừng mắt nhìn nhau một hồi lâu, Diệp Khởi Toàn mới chạy lại đắp lưng lấy lòng mẹ, thủ thỉ: “Nếu không, mẹ, mẹ cũng kén rể cho con đi?”

Diệp Lăng Vũ uống trà bị sặc, ho sù sụ.

Diệp Khởi Toàn vội vỗ lưng cho nàng.

Diệp Lăng Vũ nhìn con gái ngốc, bất đắc dĩ cười khổ: “Con nghĩ là chỉ cần ở rể thì người đó sẽ thuộc một mình con? Không sợ nó lêu lổng bên ngoài?”

Diệp Khởi Toàn hỏi lại: “Chẳng lẽ không đúng à?”

“Trên nguyên tắc là như vậy, nhưng con đã từng tự hỏi hay chưa, loại gia đình nào mới nguyện ý ở rể? Đàn ông ở rể có mấy người thực sự tốt chứ? Nếu không phải vì nhà nghèo bặt mạng mới đi ăn bám thì cũng là có âm mưu. Con biết nhà họ Bách ở thành Nam không? Nhà ông ta cũng kén rể, nhưng con xem, khi Bách lão gia qua đời, gã con rể đó chiếm lấy gia sản nhà họ Bách, hành hạ vợ đến chết, rồi sau đó cưới mĩ nữ làm vợ, thu một đàn thê thiếp. Con gái, gã đó cũng ở rể, con tưởng người ở rể nào cũng giống cha con sao? Mẹ là do có phúc mới gặp được quý nhân, chuyện may mắn như thế mấy trăm năm mới có một lần chứ?”

Diệp Khởi Toàn chu miệng, bất mãn nói: “Được rồi được rồi, lại khoe khoang cha mẹ tình cảm thế nào chứ gì, cứ làm con hâm mộ ghen tị.”

Diệp Lăng Vũ bật cười, nắm chặt tay con gái, khuyên can: “Lựa chọn một người nam nhân tốt, không phải là chuyện người ta có ở rể hay không, mà phải xem nhân phẩm. Với lại con còn hai em trai nữa, nếu rước một chàng rể về nhà, thì con để hai em trai của con ở đâu? Con gái, năm đó mẹ kén rể vội vàng như thế là vì bất đắc dĩ, con không thể tùy tiện như vậy được.”

Diệp Khởi Toàn thở dài, nàng cũng biết mình có tình gây sự nhưng nàng thật sự rất đắn đo. Rốt cuộc nàng phải lựa chọn người nam nhân như thế nào thì mới có thể cam đoan cả đời hẳn chỉ chung tình với một mình nàng, giống như cha với mẹ vậy?

Nàng đâu yêu cầu gì nhiều, không cần quá giàu có, không cần quá anh tuấn, không cần quá tài hoa, chỉ cần diện mạo đoan chính, tiền tài đủ dùng, có nhà có cửa, có ruộng đất, và còn phải toàn tâm toàn ý với nàng cả đời, như vậy là đủ.

Nhưng một người chồng như thế, sao lại khó tìm đến vậy?

Đại tiểu thư Diệp không hề biết, tâm nguyện nhỏ nhoi ấy của nàng cũng chính là tâm nguyện của phần đông cô gái suốt trăm ngàn năm qua, song người có thể hạnh phúc trọn vẹn chẳng được bao nhiêu.

Cuối cùng Diệp Lăng Vũ cũng chọn được chồng cho con gái, là con trai trưởng nhà Vân Sơ – Vân Ân, đây cũng là người Ngô Dung chọn.

Diệp Khởi Toàn sau khi nghe được âm ỉ với mẹ: “Mẹ, con không chịu! Vân Ân, cả kinh thành này ai chẳng biết hắn là con của nha hoàn chứ! Cha hắn là con vợ kế, mẹ hắn là nha hoàn, sao hắn là nam nhân tốt được?”

Lúc này Diệp Lăng Vũ mới tức giận thật sự, nàng thấy mình và phu quân dạy dỗ thất bại, chiều con gái thành cái dạng này, đi khắp nơi soi mói nhọc nhằn của mọi người mà chẳng nhìn lại mình xem.

Nàng lạnh lùng nói với Diệp Khởi Toàn: “Nếu con cảm thấy người ta không xứng với con, mẹ sẽ đi từ hôn ngay lập tức, sau này không bao giờ quản con nữa, muốn làm gì tùy con!”

Cuối cùng, Diệp Khởi Toàn vẫn ầm ừ lên kiệu hoa.

Kết quả là ngày thứ hai sau tân hôn, hai vợ chồng mới cưới đã khai chiến, Vân Ân tức giận tát Diệp Khởi Toàn một cái, nàng từ nhỏ đến lớn chưa bị ai đối xử như thế bao giờ, cũng cào Vân Ân một trận.

Nhà họ Diệp và nhà họ Vân vì thế mà gà bay chó sủa, cuối cùng mới hỏi ra nguyên nhân, là Vân Ân thấy Diệp Khởi Toàn không tôn trọng mẹ của hắn, hắn không cần người vợ như thế, bằng lòng ly hôn.

Người lớn hai nhà tìm mọi cách khuyên giải, hai vợ chồng mới cưới cũng chiến tranh lạnh mất nửa năm, mãi đến khi Diệp Khởi Toàn dần nhận ra mẹ chồng của mình là người hiền lành dịu dàng hiếm thấy, chồng của mình cũng là người anh tuấn thân võ khó gặp, khi ấy nàng mới dần dần thay đổi thái độ, dịu dàng săn sóc với chồng, cung kính hiếu thuận với cha mẹ chồng.

Mà tâm tính của nàng thay đổi, Vân Ân cũng đối xử tốt với nàng hơn. Diệp Khởi Toàn vốn là đại mỹ nữ, tính cách hoạt bát sáng sủa, nếu nàng không giờ tính đại tiểu thư ra thì rất được người yêu thích.

Sau khi Diệp Khởi Toàn mang thai, Vân Ân đối với nàng rất tốt, có một ngày nàng hỏi: “Công công (cha chồng) lúc trước cũng là con trai trưởng hầu phủ, dù là con vợ kế nhưng thân phận cũng không thấp, hơn nữa ngày xưa đại trưởng công chúa Thường Nhạc còn định gả con gái bà ấy cho công công, sao cuối cùng cha lại cưới một nha hoàn làm vợ?”

Vân Ân đã quen với tính cách đơn thuần ngây thơ của vợ, biết nàng cũng không có ác ý gì, bất đắc dĩ nói: “Vậy nàng nói xem, nhạc phụ dù sao cũng xuất thân là hoàng tử, tại sao cha lại tự hạ mình ở rể nhà thương nhân?”

Diệp Khởi Toàn đắm chiêu, sau đó ánh mắt lấp lánh vui vẻ.

“Hóa ra là vì yêu!”

“Đúng vậy, vì yêu. Bé ngọc.”

Bạn đang đọc truyện *Quý Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.